

**Zestawienie propozycji zmian legislacyjnych w ramach prekonsultacji
do projektu rozporządzenia w sprawie oceny działalności naukowej**

TABELA – PREKONSULTACJE ROZPORZĄDZENIE W SPRAWIE OCENY DZIAŁALNOŚCI NAUKOWEJ				
Lp.	Podmiot zgłaszający uwagę	Jednostka redakcyjna projektu	Proponowane brzmienie / proponowane usunięcie / proponowane dodanie przepisu w projekcie rozporządzenia	Uzasadnienie proponowanej zmiany / usunięcia / dodania przepisu w projekcie rozporządzenia
1		Całość projektu, w szczególności § 2 pkt 4, § 7 ust. 1, § 13, § 15 ust. 1 i 9, § 18 oraz tabela nr 2 w załączniku nr 2	Przeprowadzenie i udostępnienie, przed przyjęciem rozporządzenia, symulacji łącznego wpływu projektowanych zmian na rozkład wyników w kryterium poziomu naukowego prowadzonej działalności oraz odpowiednie skorygowanie projektu, jeżeli symulacja wykaże istotne spłaszczenie tych wyników lub ograniczenie zdolności kryterium do różnicowania ewaluowanych podmiotów.	Przed przyjęciem rozporządzenia należy przeprowadzić i udostępnić symulację łącznego wpływu projektowanych zasad ustalania liczby N, limitów osiągnięć naukowych, pięcioletniego okresu objętego ewaluacją, sposobu punktowania publikacji wieloautorskich oraz zmiany wag podstawowych kryteriów na rozkład wyników w kryterium poziomu naukowego prowadzonej działalności. Symulacja powinna zostać przeprowadzona odrębnie dla poszczególnych dyscyplin i obejmować w szczególności: 1) porównanie rozkładu wyników K1 obliczonych według zasad obowiązujących i projektowanych; 2) ustalenie stopnia zróżnicowania wyników K1 między ewaluowanymi podmiotami; 3) ustalenie, jaka część limitu 3N może zostać wypełniona publikacjami o najwyższych lub zbliżonych do najwyższych wartościach punktowych; 4) ustalenie liczby i odsetka podmiotów uzyskujących identyczne albo bardzo zbliżone wyniki K1; 5) zbadanie wpływu zmiany wagi K1 na całkowity wynik porównania z wartościami referencyjnymi oraz na proponowane kategorie naukowe; 6) odrębne określenie wpływu każdej z wymienionych zmian oraz ich łącznego oddziaływania. Jeżeli symulacja potwierdzi istotne spłaszczenie rozkładu wyników K1 albo ograniczenie jego zdolności do różnicowania jakości działalności naukowej podmiotów, należy odpowiednio zmienić projektowane zasady ustalania liczby N lub limitu osiągnięć, sposób obliczania wyniku K1 albo wagi podstawowych kryteriów.

				Projektowane rozwiązania mogą łącznie doprowadzić do drastycznego spłaszczenia wyników w kryterium poziomu naukowego prowadzonej działalności, a w konsekwencji do istotnego ograniczenia rzeczywistego znaczenia tego kryterium dla wyniku ewaluacji. Zgodnie z § 18 wynik K1 ustala się przez podzielenie sumy punktów przyznanych za uwzględnione osiągnięcia naukowe przez liczbę N. Jednocześnie, zgodnie z § 15 ust. 9, liczba uwzględnianych osiągnięć nie może być większa niż trzykrotność liczby N. Projektowane zasady obliczania liczby N, w szczególności zaliczanie pracowników badawczo-dydaktycznych w wymiarze odpowiadającym połowie etatu, a innych osób prowadzących działalność naukową – w wymiarze odpowiadającym jednej czwartej etatu, mogą istotnie zmniejszyć liczbę N, a tym samym także limit 3N. Zmniejszenie limitu 3N nie musi jednak prowadzić do proporcjonalnego obniżenia wyniku K1. Przeciwnie, oznacza ono, że spośród całego dorobku podmiotu do ewaluacji zostanie wybrana mniejsza liczba najwyższych punktowanych osiągnięć. Jednocześnie okres objęty ewaluacją zostaje wydłużony do pięciu lat, co zwiększa pulę publikacji, spośród których dokonywany będzie wybór. W rezultacie limit 3N może zostać w znacznie większym stopniu niż dotychczas wypełniony publikacjami wysoko punktowanymi, a w niektórych dyscyplinach – publikacjami o najwyższej wartości punktowej. Efekt ten może zostać dodatkowo wzmocniony przez projektowane wysokie limity indywidualne oraz zasadę, zgodnie z którą publikacja wieloautorska otrzymuje taką samą wartość punktową jak publikacja jednego autora, niezależnie od liczby współautorów. Algorytm optymalizujący będzie zatem wybierał do zmniejszonego limitu instytucjonalnego najbardziej korzystny fragment pięcioletniego dorobku podmiotu. Może to doprowadzić do sytuacji, w której wyniki K1 wielu podmiotów skupią się w stosunkowo wąskim przedziale wysokich wartości. Kryterium nie będzie wówczas należycie odzwierciedlało różnic w poziomie i strukturze dorobku publikacyjnego, lecz przede wszystkim zdolność podmiotu do wypełnienia ograniczonego limitu publikacjami należącymi do najwyższych przedziałów punktowych. Ryzyko to należy rozpatrywać łącznie z projektowaną zmianą wag podstawowych kryteriów. W trzech grupach dziedzin projekt przewiduje obniżenie wagi K1, w tym z 60 do 50 dla dyscyplin należących do dziedziny nauk medycznych i nauk o zdrowiu, nauk ścisłych i przyrodniczych oraz nauk weterynaryjnych. Jeżeli wyniki K1 zostaną najpierw silnie spłaszczone przez sposób ustalania liczby N, limit 3N i mechanizm wyboru osiągnięć, a następnie znaczenie pozostałych różnic zostanie dodatkowo ograniczone przez obniżenie wagi tego kryterium, poziom naukowy prowadzonej działalności może przestać mieć realnie istotny wpływ na wynik ewaluacji.
--	--	--	--	--

				Byłoby to trudne do pogodzenia z funkcją ewaluacji jakości działalności naukowej. Publikacje naukowe i inne osiągnięcia uwzględniane w K1 stanowią podstawowy, bezpośredni rezultat działalności naukowej. Konstrukcja systemu powinna zapewniać, że kryterium służące ocenie ich poziomu zachowuje zdolność rzeczywistego różnicowania podmiotów. Nie można wiarygodnie ocenić skali tego zagrożenia na podstawie samej analizy poszczególnych przepisów. Konieczne jest przeprowadzenie symulacji z wykorzystaniem rzeczywistych danych z poprzedniego okresu ewaluacji, uzupełnionych o modelowanie skutków wydłużenia okresu do pięciu lat. Symulacja powinna badać nie tylko średni wynik K1, lecz przede wszystkim rozrzut wyników, ich koncentrację w najwyższych przedziałach, częstość wyników identycznych lub bardzo zbliżonych oraz rzeczywisty wpływ K1 na porównanie z wartościami referencyjnymi i na proponowane kategorie naukowe.
2		§ 1 pkt 5	Skreślić pkt 5 i odpowiednio zmienić numerację kolejnych punktów.	Pkt 5 § 1 projektu rozporządzenia posługuje się utrwalonym w obowiązującym prawie i dotychczasowej praktyce ewaluacyjnej określeniem „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej” do oznaczenia odmiennej, zależnej od grupy stanowisk reguły ustalania liczby N, chociaż regułę tę można wprowadzić bez zmiany dotychczasowego znaczenia tego określenia. W ten sposób projekt tworzy zbędny i niejasny dualizm terminologiczny: dwa niemal identycznie brzmiące określenia odnoszą się do wielkości o odmiennym znaczeniu i sposobie zastosowania, wskutek czego nie można jednoznacznie ustalić znaczenia odwołujących się do nich przepisów. Określenie „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie” funkcjonuje już w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce, w obowiązującym rozporządzeniu w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej oraz w rozporządzeniu w sprawie danych przetwarzanych w systemie POL-on. Projekt nowelizacji ustawy udotępniony w dniu 8 czerwca 2026 r. nie zmienia przepisów kształtujących dotychczasowy sposób rozumienia tego określenia, w szczególności art. 343 ust. 1 pkt 16 oraz ust. 7 i 8 ustawy, ani nie wprowadza definicji nadającej mu nowe znaczenie. Zgodnie z art. 343 ust. 7 i 8 ustawy pracownik wskazuje w oświadczeniu dziedzinę i dyscyplinę albo nie więcej niż dwie dyscypliny, które reprezentuje. Chociaż przepisy te nie określają technicznego sposobu wskazywania udziału w każdej dyscyplinie, w stosowanych w praktyce formularzach służących złożeniu tego oświadczenia udział ten był wskazywany procentowo. Odpowiadająca mu informacja była następnie wprowadzana do systemu POL-on jako „udział czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach”, zgodnie z art. 343 ust. 1 pkt 16

			ustawy oraz § 2 ust. 5 pkt 3 rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w systemie POL-on. Zgodnie z tym ostatnim przepisem udział jest wykazywany z dokładnością do 1/4. W obu dotychczas przeprowadzonych ewaluacjach tak określony udział czasu pracy w dyscyplinie był wykorzystywany zarówno przy ustalaniu liczby N, jak i przy ustalaniu indywidualnego limitu osiągnięć pracownika. Projektowane rozporządzenie wykorzystuje natomiast określenie „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej” do opisanie nowej reguły. Zgodnie z § 7 ust. 1 przyjmuje się, że czas ten wynosi – zależnie od grupy stanowisk – odpowiednio pełny wymiar czasu pracy, 1/2 albo 1/4 wymiaru czasu pracy. Przepis ten nakazuje zatem, aby przy ustalaniu liczby N wartość przypadającą na pracownika różnicować zależnie od grupy stanowisk. Reguła ta ma jednak zastosowanie wyłącznie do ustalania liczby N. Wynika to wprost z zastrzeżenia zamieszczonego na początku § 7 ust. 1: „do celów związanych z obliczaniem liczby N”. Wartości 1, 1/2 i 1/4 nie ustanawiają zatem ogólnego, obowiązującego w całym rozporządzeniu sposobu rozumienia czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej. Jednocześnie projekt rozporządzenia posługuje się w § 15 pojęciem „udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie”. Udział ten nie został uzależniony od rodzaju zajmowanego stanowiska; wpływ rodzaju stanowiska na limit indywidualny został określony odrębnie, za pomocą współczynników 8, 4 i 2. Pojęcie to należy zatem rozumieć jako udział pracownika w dyscyplinie albo dyscyplinach wskazanych w oświadczeniu, o którym mowa w art. 343 ust. 7 i 8 ustawy, wykazywany w systemie POL-on na podstawie art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy oraz § 2 ust. 5 pkt 3 rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w systemie POL-on. § 15 nie odsyła jednak do przepisów ustawy ani rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w systemie POL-on, a użyte w nim określenie jest niemal identyczne z określeniem, któremu w § 7 projektu nadano odmienne znaczenie. Nie można więc jednoznacznie ustalić, czy przy obliczaniu limitu indywidualnego należy uwzględnić udział pracownika w dyscyplinie wykazywany w systemie POL-on, czy wartość zależną od grupy stanowisk, określoną w § 7. Przyjęcie drugiej interpretacji prowadziłoby do dwukrotnego uwzględnienia rodzaju stanowiska przy ustalaniu limitu indywidualnego: najpierw przez zastosowanie wartości określonej w § 7, a następnie przez zastosowanie współczynnika określonego w § 15 ust. 1 pkt 2.
--	--	--	--

				Nie ma potrzeby wprowadzania w § 1 pkt 5 ogólnej kategorii „przeliczania wymiaru czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej”. Wartości określone w § 7 ust. 1 mają znaczenie wyłącznie przy ustalaniu liczby N i nie wymagają nadania im odrębnej nazwy ani utożsamiania ich z czasem pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej. Sposób ich zastosowania może zostać bezpośrednio określony w przepisie dotyczącym ustalania liczby N. Ich wpływ na punktację oraz łączny limit osiągnięć następuje wyłącznie za pośrednictwem tak ustalonej liczby N. Natomiast sposób ustalania i stosowania limitów liczby osiągnięć został już objęty § 1 pkt 4. Skreślenie § 1 pkt 5 pozwoli uniknąć nadania nowego znaczenia określeniu funkcjonującemu zarówno w obowiązującym stanie prawnym, jak i w ustawie w brzmieniu wynikającym z projektowanej nowelizacji. Nie wyłącza ono możliwości uwzględnienia grupy stanowisk przy ustalaniu liczby N, lecz pozwala uregulować tę kwestię we właściwym miejscu i bez naruszania dotychczasowego znaczenia udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach.
3		§ 1 pkt 8 i 9	„szczegółowe kryteria i sposób przeprowadzania oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia.”	Pkt 8 i 9 § 1 projektu dotyczą dwóch bezpośrednio powiązanych elementów tej samej oceny – jej szczegółowych kryteriów oraz sposobu przeprowadzania. Ich wyodrębnienie w dwóch odrębnych punktach nie znajduje uzasadnienia merytorycznego i prowadzi do niepotrzebnego rozdrobnienia zakresu przedmiotowego rozporządzenia. Połączenie tych regulacji w jednym punkcie pozwoli przedstawić zakres rozporządzenia w sposób bardziej spójny i przejrzysty. Proponowana zmiana ma charakter wyłącznie porządkujący i nie wpływa na zakres spraw regulowanych rozporządzeniem.
4		§ 2	Proponuje się zmianę kolejności definicji zawartych w § 2 w następujący sposób: 1) ustawie; 2) ocenie działalności naukowej; 3) ewaluacji jakości; 4) ocenie potencjału; 5) ewaluowanych podmiotach; 6) komisji; 7) ministrze; 8) systemie POL-on; 9) wykazie czasopism; 10) wykazie wydawnictw; 11) liczbie N.	Definicje zawarte w § 2 projektu zostały obecnie uporządkowane alfabetycznie. Porządek ten, choć formalnie czytelny, nie odzwierciedla zależności zachodzących między definiowanymi pojęciami i rozdziela pojęcia tworzące jedną konstrukcję normatywną. W szczególności definicje dwóch elementów oceny działalności naukowej – „ewaluacji jakości” i „oceny potencjału” – zostały oddzielone od definicji nadrzędnego wobec nich pojęcia „oceny działalności naukowej”. Proponowana kolejność opiera się na związkach logicznych i funkcjonalnych między definiowanymi pojęciami. W pierwszej kolejności należy zdefiniować „ustawę”, stanowiącą podstawowy punkt odniesienia dla przepisów rozporządzenia i pozostałych definicji. Następnie powinno zostać określone pojęcie „oceny działalności naukowej”, a bezpośrednio po nim jej dwa elementy wskazane w art. 264a ustawy: „ewaluacja jakości” oraz „ocena potencjału”. Takie zestawienie pozwala już na poziomie słownika odtworzyć ustawową strukturę oceny działalności naukowej.

			Proponuje się również ujednolicenie w § 2 znaków oddzielających definiowane pojęcia od ich definicji przez konsekwentne zastosowanie półpauzy „–”. Oznaczenia punktów § 2 używane w nagłówkach pozostałych uwag odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenia tych punktów oraz odesłania do zawartych w nich definicji powinny zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej kolejności definicji.	W dalszej kolejności zasadne jest zdefiniowanie podmiotów i organów uczestniczących w przeprowadzaniu oceny, a następnie systemu POL-on oraz wykazów wykorzystywanych przy jej przeprowadzaniu. Proponowana zmiana nie ingeruje w zakres przedmiotowy rozporządzenia ani – z zastrzeżeniem odrębnych uwag – w treść poszczególnych definicji. Porządkuje jedynie słownik w sposób odpowiadający konstrukcji ustawy i wzajemnym zależnościom między pojęciami, ułatwiając prawidłowe odczytanie przepisów rozporządzenia. W poszczególnych punktach § 2 zastosowano różne znaki oddzielające definiowane pojęcie od jego objaśnienia: półpauzę, pauzę oraz dywiz. Zróznicowanie to nie pełni żadnej funkcji merytorycznej i stanowi niespójność redakcyjną. We wszystkich definicjach należy zastosować jednolity znak zgodny ze sposobem redagowania pozostałych punktów słownika.
5		§ 2 pkt 1	ewaluacji jakości – należy przez to rozumieć określoną w art. 264a pkt 1 ustawy ewaluację jakości działalności naukowej podmiotu przeprowadzaną w ramach danej dyscypliny;	Projektowany § 2 pkt 1 wprowadza skrót „ewaluacja jakości”, nie wskazując jednak przepisu ustawy określającego instytucję prawną oznaczaną tym skrótem. Tymczasem zgodnie z projektowanym art. 264a pkt 1 ustawy ewaluacja jakości działalności naukowej stanowi jeden z dwóch elementów oceny działalności naukowej podmiotu. Dodanie odesłania do tego przepisu pozwoli jednoznacznie powiązać definicję zawartą w rozporządzeniu z odpowiednią regulacją ustawową. Będzie to również rozwiązanie spójne z § 2 pkt 6 projektu, w którym pojęcie „oceny działalności naukowej” zostało zdefiniowane przez bezpośrednie odesłanie do art. 264a ustawy. Zastąpienie sformułowania „ewaluacja jakości działalności naukowej podmiotu w danej dyscyplinie” określeniem „ewaluacja jakości działalności naukowej podmiotu przeprowadzana w ramach danej dyscypliny” lepiej odpowiada brzmieniu art. 264a pkt 1 ustawy, zgodnie z którym ewaluacja jakości działalności naukowej jest przeprowadzana „w ramach dyscyplin”. Proponowane brzmienie precyzyjnie określa więc zarówno podstawę ustawową definiowanego pojęcia, jak i podmiotowo-dyscyplinarny zakres każdej ewaluacji jakości.
6		§ 2 pkt 2 oraz przepisy projektu posługujące się określeniem „ewaluowany podmiot”	Proponuje się nadanie § 2 pkt 2 następującego brzmienia: „podmiocie objętym oceną działalności naukowej – należy przez to rozumieć podmiot, którego działalność naukowa podlega ocenie na podstawie art. 173 albo art. 265 ustawy;”.	Zgodnie z projektowanym art. 264a ustawy ewaluacja jakości działalności naukowej jest jednym z dwóch elementów oceny działalności naukowej. Drugim elementem jest ocena potencjału w zakresie nauki i kształcenia. Określenie „ewaluowany podmiot” jest zatem adekwatne w przepisach dotyczących wyłącznie ewaluacji jakości, nie powinno być jednak używane w przepisach odnoszących się do całej oceny działalności naukowej albo wyłącznie do oceny potencjału.

			W przepisach dotyczących całej oceny działalności naukowej należy posługiwać się określeniem „podmiot objęty oceną działalności naukowej”. Określenie „ewaluowany podmiot” należy natomiast zachować w przepisach dotyczących wyłącznie ewaluacji jakości działalności naukowej.	Projekt nie rozróżnia konsekwentnie podmiotów uczestniczących w ewaluacji jakości działalności naukowej od podmiotów objętych oceną działalności naukowej rozumianą jako całość, obejmującą również ocenę potencjału. W § 2 pkt 2 posługuje się określeniem „ewaluowane podmioty”, natomiast w § 3 występują określenia „podmioty objęte oceną” i „podmiot objęty oceną”. Terminologię projektu należy uporządkować przez konsekwentne używanie określenia „ewaluowany podmiot” w regulacjach dotyczących ewaluacji jakości oraz określenia „podmiot objęty oceną działalności naukowej” w regulacjach dotyczących całej oceny działalności naukowej albo oceny potencjału. Ponadto odesłanie wyłącznie do art. 265 ust. 1 ustawy nie obejmuje federacji, których działalność naukowa oraz potencjał w zakresie nauki i kształcenia podlegają ocenie na podstawie art. 173 ustawy. Definicja powinna obejmować wszystkie podmioty, do których odnoszą się przepisy rozporządzenia, niezależnie od tego, czy podstawą przeprowadzenia oceny jest art. 173, czy art. 265 ustawy.
7		§ 2 pkt 3	„Komisji – należy przez to rozumieć Komisję Ewaluacji Nauki;”.	W § 2 pkt 3 definiowane określenie „komisja” zostało zapisane małą literą, natomiast we wszystkich dalszych przepisach projektu skrót „Komisja” jest pisany wielką literą. Definicja powinna obejmować określenie w takiej postaci, w jakiej jest ono następnie stosowane w rozporządzeniu. Zapis wielką literą wskazuje ponadto, że chodzi o skróconą nazwę własną Komisji Ewaluacji Nauki, a nie o dowolną komisję.
8		§ 2 pkt 4	Proponuje się nadanie § 2 pkt 4 następującego brzmienia: „liczbie N – należy przez to rozumieć wartość ustaloną dla ewaluowanego podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej zgodnie z § 7;”.	Liczba N jest jedną z podstawowych wielkości wykorzystywanych w ewaluacji jakości działalności naukowej. Jej konstrukcja powinna zatem zostać określona w sposób kompletny, jednoznaczny i pozwalający odtworzyć wszystkie elementy obliczenia. Definicja zawarta w projektowanym § 2 pkt 4 nie spełnia tych wymagań. Po pierwsze, sformułowanie „z uwzględnieniem oświadczeń, o których mowa w art. 265 ust. 5 oraz art. 343 ust. 7 i 8 ustawy” nie przesądza jednoznacznie, że do liczby N wlicza się wyłącznie pracowników, którzy złożyli oba wymagane oświadczenia. „Uwzględnienie oświadczeń” może oznaczać zarówno warunek zaliczenia pracownika do liczby N, jak i jedynie wykorzystanie treści oświadczeń przy dokonywaniu obliczenia. Po drugie, definicja posługuje się określeniem „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej”, któremu § 7 projektu nadaje znaczenie zależne od grupy stanowisk. Jak wskazano w uwadze dotyczącej § 1 pkt 5, określenie to funkcjonuje jednocześnie w ustawie i obowiązujących przepisach dotyczących systemu POL-on w związku z udziałem czasu pracy pracownika w poszczególnych dyscyplinach. W konsekwencji na podstawie projektowanej definicji nie można jednoznacznie rozróżnić wymiaru czasu pracy wynikającego z zatrudnienia, udziału czasu pracy związanego z

				prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie oraz wartości zależnej od grupy stanowisk. Po trzecie, projektowany przepis nie wskazuje wprost, że przy ustalaniu liczby N uwzględnia się udział czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie, wykazywany dla pracownika w ujęciu procentowym. Element ten był uwzględniany przy ustalaniu liczby N w dotychczasowych ewaluacjach i nadal wynika z art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy oraz z przepisów rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w systemie POL-on. Po czwarte, definicja nie wskazuje, że podstawę ustalenia liczby N stanowią informacje zawarte w wykazie, o którym mowa w art. 342 ust. 3 pkt 1 ustawy. Zamieszczenie w innym przepisie projektu ogólnej regulacji dotyczącej wykorzystywania danych z systemu POL-on nie zastępuje precyzyjnego określenia źródła danych służących do obliczenia liczby N. Rozproszenie poszczególnych elementów tej konstrukcji między różne przepisy utrudnia ustalenie kompletnego sposobu jej obliczania. Próba ujęcia definicji liczby N i zasad jej obliczania w jednym rozbudowanym punkcie słownika pojęć prowadzi zatem do niepełności i niejednoznaczności regulacji. Ze względu na znaczenie liczby N oraz złożoność jej konstrukcji zasadne jest poświęcenie jej odrębnego paragrafu. Funkcję tę powinien pełnić § 7, który obecnie reguluje jedynie sposób przeliczania czasu pracy zależnie od grupy stanowisk na potrzeby obliczania liczby N. Przeniesienie pełnej regulacji do § 7 pozwoli określić w jednym miejscu wszystkie elementy uwzględniane przy ustalaniu liczby N, w tym zastosowanie wartości zależnych od grupy stanowisk, bez konieczności nadawania tym wartościom odrębnej nazwy ani utożsamiania ich z czasem pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej. Natomiast § 2 pkt 4 powinien jedynie wprowadzać skrót „liczba N” i odsyłać do przepisu zawierającego kompletny sposób ustalania tej wartości. Szczegółowe brzmienie § 7 jest przedmiotem odrębnej uwagi.
9		§ 2 pkt 7	„ocenie potencjału – należy przez to rozumieć ocenę potencjału w zakresie nauki i kształcenia, o której mowa w art. 264a pkt 2 ustawy;”	Projektowany § 2 pkt 7 definiuje „ocenę potencjału” w sposób opisowy, nie wskazując przepisu ustawy, w którym została ustanowiona ta forma oceny. Tymczasem zgodnie z art. 264a pkt 2 ustawy ocena potencjału w zakresie nauki i kształcenia stanowi, obok ewaluacji jakości działalności naukowej, jeden z dwóch elementów oceny działalności naukowej podmiotu. Dodanie bezpośredniego odesłania do tego przepisu pozwoli jednoznacznie powiązać pojęcie zdefiniowane w rozporządzeniu z odpowiadającą mu instytucją ustawową.

				Proponowana zmiana zapewni również spójność konstrukcji definicji zawartych w § 2. Definicja „oceny działalności naukowej” odsyła do art. 264a ustawy, natomiast definicje obu składających się na nią rodzajów oceny powinny odsyłać odpowiednio do pkt 1 i 2 tego artykułu. Pozwoli to bezpośrednio odtworzyć w słowniku rozporządzenia strukturę oceny działalności naukowej określoną w ustawie.
10		§ 2 pkt 8	Proponuje się nadanie § 2 pkt 8 następującego brzmienia: „Systemie POL-on – należy przez to rozumieć Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy;”. W pozostałych przepisach projektu należy konsekwentnie posługiwać się określeniem „System POL-on” zamiast ponownie przytaczać odesłanie do systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy.	Określenie „Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on” jest pełną ustawową nazwą systemu, używaną również w rozporządzeniu regulującym zakres danych w nim przetwarzanych. Powinno zatem zostać zachowane w definicji zamiast zastępowania go ogólnym określeniem „system teleinformatyczny”. Dodanie odesłania do art. 342 ust. 1 ustawy pozwoli jednocześnie jednoznacznie powiązać nazwę systemu używaną w rozporządzeniu z przepisem ustawowym ustanawiającym ten system. Umożliwi również konsekwentne posługiwanie się w dalszych przepisach skrótem „System POL-on” zamiast zamiennego używania tego skrótu i określenia „system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy”. Ponadto definiowane w § 2 pkt 8 określenie „system POL-on” zostało zapisane małą literą, natomiast we wszystkich dalszych przepisach termin ten pisany jest wielką literą. Definicja powinna obejmować określenie w takiej postaci, w jakiej jest ono następnie stosowane w rozporządzeniu, stąd w proponowanej zmianie zapis uwzględniający wielką literę.
11		§ 2 pkt 10	„wykazie czasopism – należy przez to rozumieć wykaz, o którym mowa w art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy;”.	Obecna definicja odsyła ogólnie do art. 267 ust. 2 pkt 2 ustawy, który dotyczy dwóch odrębnych wykazów. Dodanie wskazania lit. b pozwoli jednoznacznie powiązać definiowany wykaz czasopism z właściwym przepisem ustawy. Proponowane brzmienie eliminuje również zbędne powtarzanie w rozporządzeniu opisu wykazu zawartego już w ustawie. Informacja o sporządzaniu i udostępnianiu wykazu przez ministra wynika natomiast bezpośrednio z art. 267 ust. 3 ustawy. Definicja odsyłająca jest zatem krótsza i precyzyjniej określa ustawową podstawę definiowanego pojęcia.
12		§ 2 pkt 11	„wykazie wydawnictw – należy przez to rozumieć wykaz, o którym mowa w art. 267 ust. 2 pkt 2 lit. a ustawy;”.	Obecna definicja odsyła ogólnie do art. 267 ust. 2 pkt 2 ustawy, który dotyczy zarówno wykazu wydawnictw, jak i wykazu czasopism naukowych oraz recenzowanych materiałów z konferencji międzynarodowych. Wskazanie lit. a pozwoli jednoznacznie powiązać definiowany wykaz wydawnictw z właściwym przepisem ustawy. Proponowane brzmienie eliminuje ponadto zbędne powtarzanie ustawowego opisu wykazu. Informacja o sporządzaniu i udostępnianiu wykazu przez ministra wynika z art. 267 ust. 3 ustawy, dlatego nie musi być ponownie zamieszczana w definicji. Ponieważ pkt

				11 jest ostatnim punktem wyliczenia zawartego w § 2, powinien kończyć się kropką, a nie średnikiem.
13		§ 3 ust. 1	„Komisja przeprowadza ocenę działalności naukowej na podstawie wprowadzonych do Systemu POL-on informacji wykorzystywanych w ewaluacji jakości działalności naukowej oraz ocenie potencjału w zakresie nauki i kształcenia, dotyczących okresu objętego oceną działalności naukowej i dostępnych w tym systemie w dniu 31 stycznia roku, w którym jest przeprowadzana ta ocena.”.	Zgodnie z art. 264a ustawy ocena działalności naukowej obejmuje dwa odrębne elementy: ewaluację jakości działalności naukowej oraz ocenę potencjału podmiotu w zakresie nauki i kształcenia. Projektowany § 3 ust. 1 określa wspólną podstawę przeprowadzenia całej oceny działalności naukowej, ogranicza ją jednak do informacji „dotyczących działalności naukowej” podmiotów objętych oceną. Sformułowanie to odpowiada przedmiotowi ewaluacji jakości, lecz nie obejmuje w sposób jednoznaczny wszystkich danych wykorzystywanych przy ocenie potencjału w zakresie nauki i kształcenia. Projektowane przepisy wyraźnie przewidują, że również dane stanowiące podstawę oceny potencjału będą wprowadzane do Systemu POL-on. Wynika to z projektowanego art. 265 ust. 15 ustawy, zgodnie z którym ocenę potencjału przeprowadza się na podstawie informacji wprowadzonych przez podmiot do systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy. Potwierdzają to § 31 ust. 7 projektu, nakazujący zamieszczanie w tym systemie opisów potencjału i dowodów, oraz § 32 ust. 2, odnoszący się wprost do danych stanowiących podstawę oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia. Dane te dotyczą nie tylko działalności naukowej w ścisłym znaczeniu, lecz również innych aspektów potencjału podmiotu wskazanych w art. 267 ust. 1 pkt 2 ustawy i § 31 projektu, w szczególności tworzenia przyjaznego i zrównoważonego środowiska pracy naukowej, działalności związanej z kształceniem oraz upowszechniania wyników badań naukowych i prac rozwojowych. Pozostawienie obecnego brzmienia może zatem powodować wątpliwość, czy informacje odnoszące się do tych obszarów mieszczą się w zakresie danych określonych w § 3 ust. 1. Proponowana zmiana służy jednoznacznemu objęciu tym przepisem informacji stanowiących podstawę obu elementów oceny działalności naukowej. Nie zmienia natomiast zasady, zgodnie z którą uwzględniane są dane źródłowe dostępne w Systemie POL-on 31 stycznia roku przeprowadzania oceny, ani nie dotyczy późniejszych czynności polegających na wyborze spośród tych danych osiągnięć podlegających ocenie.
14		§ 3 ust. 3	„Dokumenty i wyjaśnienia, o których mowa w ust. 2, mogą dotyczyć wyłącznie informacji będących podstawą oceny działalności naukowej, wprowadzonych do Systemu POL-on we właściwych	Projektowany przepis ogranicza zakres dokumentów i wyjaśnień, których może żądać Komisja, do informacji wprowadzonych do Systemu POL-on „w terminach określonych w rozporządzeniu”. Sformułowanie to wskazuje na projektowane rozporządzenie w sprawie oceny działalności naukowej. Rozporządzenie to nie określa jednak terminów

			dla tych informacji terminach określonych w niniejszym rozporządzeniu albo w przepisach wydanych na podstawie art. 353 ustawy.”.	wprowadzania wszystkich informacji stanowiących podstawę oceny działalności naukowej. Projekt określa terminy zamieszczania niektórych informacji bezpośrednio związanych z przeprowadzeniem oceny, w szczególności dowodów wpływu, opisów potencjału i towarzyszących im dowodów oraz wskazania osiągnięć artystycznych. Terminy wprowadzania pozostałych danych przetwarzanych w Systemie POL-on, w tym danych dotyczących pracowników, osiągnięć naukowych oraz podmiotów, są natomiast określone w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 353 ustawy. Obecne brzmienie może prowadzić do wniosku, że dokumenty i wyjaśnienia nie mogą dotyczyć informacji wprowadzonych w terminie wynikającym z rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w Systemie POL-on, ponieważ termin ten nie został określony w projektowanym rozporządzeniu. Może również wywoływać wątpliwość, czy przez „rozporządzenie” zamierzano rozumieć niniejszy akt, czy niewskazane wprost rozporządzenie dotyczące Systemu POL-on. Proponowana zmiana rozróżnia oba źródła terminów i przesądza, że właściwy termin należy ustalać zależnie od rodzaju informacji. Analogicznej korekty wymaga § 32 ust. 2 projektu, w którym również posłużono się określeniem „w terminach określonych w rozporządzeniu”.
15		§ 4 ust. 1	Proponuje się nadanie § 4 ust. 1 następującego brzmienia: „Kierownik podmiotu objętego oceną działalności naukowej, prowadzącego badania naukowe lub prace rozwojowe na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa objęte ochroną informacji niejawnych, może złożyć wniosek o przeprowadzenie ewaluacji jakości działalności naukowej w trybie i na warunkach określonych w § 26–29.”. W ostatecznej wersji rozporządzenia należy zadbać o odesłanie do odpowiednich paragrafów, jeśli numeracja wskazana w powyższej propozycji ulegnie zmianie.	Odesłanie do § 27–30 jest nieprawidłowe. Szczególny tryb ewaluacji działalności naukowej w zakresie badań naukowych lub prac rozwojowych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa został uregulowany w § 26–29. § 26 wprowadza zasadę przeprowadzania ewaluacji w dwóch etapach, § 27 i 28 regulują poszczególne etapy, a § 29 określa sposób połączenia ich wyników. § 30 dotyczy natomiast uchwał Komisji podejmowanych na podstawie wyników ewaluacji jakości oraz oceny potencjału i nie stanowi części szczególnego trybu, do którego powinien odsyłać § 4 ust. 1. Należy ponadto zastąpić ogólne określenie „ewaluacja” pełnym określeniem „ewaluacja jakości działalności naukowej”. Projekt nie definiuje samodzielnego pojęcia „ewaluacji”, a szczególny tryb określony w § 26–29 dotyczy kryteriów ewaluacji jakości działalności naukowej, nie zaś oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia.
16		§ 5 – dodanie ust. 1a	„1a. Wnioski, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 3, składa się w terminie do dnia 30 września roku	Terminy składania wniosków, o których mowa w art. 173 ust. 2a, art. 265 ust. 4a pkt 1 oraz art. 269b ust. 1 ustawy, zostały określone bezpośrednio w ustawie. Ani projekt

			poprzedzającego rok, w którym jest przeprowadzana ocena działalności naukowej.”.	ustawy, ani projekt rozporządzenia nie określają natomiast terminu złożenia wniosku o zastosowanie szczególnego trybu przewidzianego w § 4 ust. 1 ani wniosku o przeprowadzenie oceny działalności naukowej podmiotów wymienionych w art. 265 ust. 1 pkt 4–7 ustawy. Brak terminu oznacza, że wnioski te mogłyby zostać złożone także po rozpoczęciu oceny, zamknięciu zbioru danych w Systemie POL-on albo podjęciu czynności przez Komisję. Uniemożliwiłoby to prawidłowe określenie kręgu podmiotów i dyscyplin objętych oceną oraz zaplanowanie jej przebiegu. W obowiązującym rozporządzeniu wnioski o przeprowadzenie ewaluacji na wniosek oraz o zastosowanie trybu dotyczącego działalności na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa składa się do 30 września ostatniego roku okresu objętego ewaluacją. Proponowany termin zachowuje tę zasadę i odpowiada terminowi przyjętemu w projektowanej ustawie dla wniosków o nieprzystąpienie do ewaluacji jakości.
17		§ 5 ust. 5 pkt 3	„wskazanie, odpowiednio do zakresu wniosku, decyzji w sprawie przyznania kategorii naukowej, decyzji w sprawie przyznania oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia albo obu tych decyzji;”.	Zgodnie z § 5 ust. 5 pkt 1 lit. c wniosek może dotyczyć jednocześnie ponownej ewaluacji jakości działalności naukowej oraz ponownej oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia. W takim przypadku przedmiotem wniosku będą dwie odrębne decyzje: decyzja w sprawie przyznania kategorii naukowej oraz decyzja w sprawie przyznania oceny potencjału. Obecny pkt 3 posługuje się liczbą pojedynczą i alternatywą „decyzji w sprawie przyznania kategorii naukowej albo oceny potencjału”, nie uwzględniając wariantu przewidzianego w pkt 1 lit. c. Proponowana zmiana dostosowuje wymagane elementy wniosku do wszystkich trzech dopuszczalnych zakresów ponownej oceny.
18		§ 6 ust. 1 – część wspólna następująca po pkt 3	Proponuje się nadanie części wspólnej § 6 ust. 1 następującego brzmienia: „– ocenę działalności naukowej przeprowadza się za okres 5 lat poprzedzających rok jej przeprowadzenia, z uwzględnieniem informacji dotyczących działalności naukowej oraz potencjału w zakresie nauki i kształcenia przekształconego podmiotu, podmiotów łączonych albo podmiotu dzielonego, odnoszących się do części okresu objętego oceną poprzedzającej dokonanie przekształcenia, połączenia albo podziału, w tym osiągnięć naukowych i artystycznych pracowników tych podmiotów oraz osób odbywających kształcenie	Projektowany § 6 został oparty na regulacji obowiązującego rozporządzenia, nie został jednak dostosowany do wprowadzenia oceny działalności naukowej obejmującej dwa elementy: ewaluację jakości działalności naukowej oraz ocenę potencjału w zakresie nauki i kształcenia. Przepis nadal posługuje się ogólnym określeniem „ewaluacja” i reguluje wyłącznie uwzględnianie osiągnięć naukowych lub artystycznych pracowników podmiotów istniejących przed zmianą organizacyjną. Nie rozstrzyga natomiast, czy po przekształceniu, połączeniu albo podziale należy uwzględnić pozostałe informacje stanowiące podstawę ewaluacji jakości, w szczególności dane dotyczące efektów finansowych oraz wpływu działalności naukowej. Pomija również informacje stanowiące podstawę oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia.

			w prowadzonych przez nie szkołach doktorskich. W przypadku podziału podmiotu uwzględnia się wyłącznie informacje odnoszące się do części jego działalności przejętej przez utworzony podmiot.”.	Przepis nie obejmuje także osiągnięć osób odbywających kształcenie w szkołach doktorskich prowadzonych przez podmioty istniejące przed zmianą organizacyjną. Osiągnięcia takich osób mogą być uwzględniane w ewaluacji na podstawie art. 265 ust. 6 ustawy i § 11 ust. 1 pkt 2 projektu. Nie ma podstaw, aby w przypadku zmiany organizacyjnej zachować osiągnięcia pracowników, a wyłączyć osiągnięcia powstałe w związku z kształceniem doktorantów. Dodatkowa niejednoznaczność występuje w przypadku podziału podmiotu. Obecne brzmienie pozwala przyjąć, że każdy podmiot utworzony w wyniku podziału może uwzględnić wszystkie wcześniejsze osiągnięcia pracowników podmiotu dzielonego. Mogłoby to prowadzić do wielokrotnego przypisania tych samych informacji i osiągnięć różnym następcom. Proponowana zmiana wiąże możliwość ich uwzględnienia z zakresem działalności rzeczywiście przejętej przez dany podmiot.
19		§ 7	Proponuje się nadanie § 7 następującego brzmienia: „§ 7. 1. Liczbę N ustala się odrębnie dla każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej ewaluowanego podmiotu jako średnią arytmetyczną rocznych liczb pracowników tego podmiotu prowadzących działalność naukową w tej dyscyplinie, którzy złożyli oświadczenie, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy, oraz oświadczenie, o którym mowa w art. 265 ust. 5 ustawy. 2. Roczną liczbę pracowników, o której mowa w ust. 1, ustala się według stanu na dzień 31 grudnia danego roku objętego ewaluacją jakości działalności naukowej jako sumę iloczynów następujących wartości ustalonych dla poszczególnych pracowników: 1) wymiaru czasu pracy pracownika w ewaluowanym podmiocie, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy; 2) udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie, o którym mowa w art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy; 3) wartości zależnej od przynależności pracownika do grupy pracowników, wynoszącej:	Proponowana zmiana oznacza całościowe przeformułowanie § 7 projektu. Potrzeba takiej zmiany wynika częściowo z argumentów przedstawionych w uwagach do § 1 pkt 5 oraz § 2 pkt 4 projektu, dotyczących niejednoznacznego posługiwania się określeniem „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej” oraz konieczności przeniesienia pełnej definicji liczby N ze słownika pojęć do odrębnego przepisu. Niezależnie od tych uwag również samo projektowane brzmienie § 7 zawiera istotne błędy i nie pozwala jednoznacznie ustalić sposobu obliczania liczby N. Po pierwsze, sformułowanie, zgodnie z którym w przypadku pracownika należącego do grupy pracowników badawczych albo naukowych „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności w danej dyscyplinie jest równy pełnemu wymiarowi czasu pracy”, może być rozumiane w ten sposób, że pracownik ten jest uwzględniany jako jeden pełny etat niezależnie od rzeczywistego wymiaru jego zatrudnienia. Analogiczna wątpliwość dotyczy wartości 1/2 i 1/4 wymiaru czasu pracy określonych w pkt 2 i 3. Nie wiadomo, czy wartości te należy odnosić do pełnego wymiaru czasu pracy, czy do wymiaru czasu pracy wynikającego ze stosunku pracy konkretnego pracownika. Przykładowo nie jest jasne, czy pracownik badawczo-dydaktyczny zatrudniony w wymiarze 1/2 etatu powinien zostać uwzględniony w wartości 1/2, czy w wartości 1/4. Projektowany przepis nie określa również relacji między wymiarem zatrudnienia pracownika, udziałem czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach oraz wartością zależną od grupy pracowników. W przypadku osoby reprezentującej dwie dyscypliny literalne brzmienie § 7 ust. 1 pkt 1 może sugerować, że czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w każdej z nich jest równy pełnemu wymiarowi czasu pracy. Prowadziłoby to do uwzględnienia tego samego pracownika w pełnym wymiarze w dwóch dyscyplinach. Projekt nie wskazuje natomiast, że wartość przypadająca na pracownika powinna być ustalana przez

			a) 1 – w przypadku pracownika należącego do grupy pracowników badawczych albo naukowych, b) 1/2 – w przypadku pracownika należącego do grupy pracowników badawczo-dydaktycznych, c) 1/4 – w przypadku pracownika nienależącego do grup, o których mowa w lit. a i b. 3. Ustaleń, o których mowa w ust. 1 i 2, dokonuje się na podstawie informacji zawartych w prowadzonym w Systemie POL-on wykazie, o którym mowa w art. 342 ust. 3 pkt 1 ustawy. 4. Liczbę N ustala się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku. 5. W przypadku ewaluowanego podmiotu utworzonego w sposób określony w § 6 przy ustalaniu liczby N uwzględnia się roczne liczby pracowników ustalone zgodnie z ust. 2, poczynając od roku, w którym nastąpiła zmiana organizacyjna.”	przemnożenie rzeczywistego wymiaru jego czasu pracy, udziału czasu pracy w danej dyscyplinie oraz wartości zależnej od grupy pracowników. Wątpliwości tych nie usuwa definicja liczby N zawarta w § 2 pkt 4 projektu. Posługuje się ona tym samym niejednoznacznym określeniem „wymiar czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie”, nie wymienia odrębnie rzeczywistego wymiaru czasu pracy pracownika i udziału czasu pracy w poszczególnych dyscyplinach oraz nie określa sposobu zastosowania wartości przewidzianych w § 7. Na podstawie łącznego brzmienia § 2 pkt 4 i § 7 nie można zatem odtworzyć jednoznacznego algorytmu obliczania liczby N. Po drugie, błędne jest wymienienie doktoranta w § 7 ust. 1 pkt 3. Wprowadzenie do wyliczenia zawartego w tym przepisie dotyczy „pracownika należącego do grupy”, tymczasem doktorant nie jest pracownikiem ani nie należy do grupy pracowników. Ponadto § 2 pkt 4 projektu definiuje liczbę N wyłącznie jako liczbę pracowników ewaluowanego podmiotu. Włączenie doktoranta do § 7 pozostaje zatem w bezpośredniej sprzeczności zarówno ze zdaniem wprowadzającym do tego przepisu, jak i z projektowaną definicją liczby N. Rozwiązania takiego nie można również pogodzić z konstrukcją przyjętą w art. 265 ust. 4 i 5 ustawy. Liczba pracowników stanowiąca podstawę przeprowadzania ewaluacji jakości działalności naukowej obejmuje pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, a warunkiem zaliczenia pracownika do tej liczby jest złożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 265 ust. 5 ustawy. Projekt nowelizacji ustawy nie zmienia tego przepisu. Doktorant niebędący jednocześnie pracownikiem nie może złożyć oświadczenia z art. 265 ust. 5, ponieważ przepis ten dotyczy wyłącznie pracownika prowadzącego działalność naukową. Doktorant nie ma również wymiaru czasu pracy ani nie należy do grupy pracowników, od której projekt uzależnia wartości 1, 1/2 i 1/4. Nie wiadomo więc, do jakiej wielkości miałyby zostać zastosowana wartość 1/4 przewidziana w § 7 ust. 1 pkt 3. Jeżeli doktorant jest jednocześnie pracownikiem ewaluowanego podmiotu, może zostać uwzględniony w liczbie N jako pracownik, po spełnieniu warunków określonych w art. 265 ust. 5 i art. 343 ust. 7 ustawy. Nie ma natomiast podstaw do ponownego lub odrębnego uwzględniania go z tytułu posiadania statusu doktoranta. Wskazanie w projektowanym art. 267 ust. 1a ustawy, że przy ustalaniu limitów liczby osiągnięć uwzględnia się liczbę pracowników i doktorantów, nie usuwa tej sprzeczności. Przepis ten dotyczy ustalania limitów osiągnięć, nie przesądza natomiast, że doktoranci powinni zostać włączeni do liczby N ani nie nadaje im statusu pracowników. Projekt rozporządzenia przewiduje ponadto odrębne limity osiągnięć osób odbywających
--	--	--	---	--

				kształcenie w szkole doktorskiej w § 15 ust. 4–6. Uwzględnienie doktorantów przy ustalaniu limitów nie musi zatem następować przez ich zaliczenie do liczby N. Jeżeli intencją projektodawcy jest jednak zasadnicza zmiana konstrukcji liczby N i objęcie nią także doktorantów, powinno to zostać jednoznacznie wskazane w definicji tej liczby. Konieczne byłoby również określenie podstawy uwzględniania doktoranta, przypisywania go do dyscypliny, momentu ustalania jego statusu, wartości przypadającej na doktoranta oraz sposobu postępowania w przypadku doktoranta będącego jednocześnie pracownikiem. Projekt nie reguluje żadnej z tych kwestii. Tak istotna zmiana wymagałaby ponadto odrębnego uzasadnienia merytorycznego. Włączenie doktorantów do liczby N różnicowałoby wyniki podmiotów zależnie od liczby osób odbywających w nich kształcenie w szkołach doktorskich. Liczba N wpływa nie tylko na limit osiągnięć, lecz również stanowi dzielnik przy ustalaniu wyniku oceny poziomu naukowego lub artystycznego na podstawie § 18 oraz oceny efektów finansowych na podstawie § 19 ust. 11, a także wpływa na inne limity i parametry ewaluacji. Sam status doktoranta, zwłaszcza znajdującego się na początkowym etapie kształcenia, nie oznacza posiadania osiągnięć publikacyjnych możliwych do uwzględnienia w ewaluacji. Projektodawca powinien zatem wyjaśnić cel, zasadność i przewidywane skutki ewentualnego włączenia doktorantów do liczby N. W braku takiego wyjaśnienia rozwiązanie to należy ocenić negatywnie. Po trzecie, nieprecyzyjne jest sformułowanie § 7 ust. 1 pkt 3: „pracowników-dydaktycznych, doktoranta i innego pracownika, który złożył oświadczenie”. Zastosowanie liczby pojedynczej oraz zaimka „który” powoduje, że warunek złożenia oświadczenia odnosi się gramatycznie wyłącznie do „innego pracownika”, a nie do pracownika dydaktycznego. Przepis może być zatem rozumiany w ten sposób, że pracownik dydaktyczny jest uwzględniany przy obliczaniu liczby N bez złożenia oświadczenia. Nie wskazano ponadto, o jakie oświadczenie chodzi. Ustawa przewiduje kilka oświadczeń mających znaczenie dla ewaluacji, w szczególności oświadczenie o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie, o którym mowa w art. 343 ust. 7, oświadczenie upoważniające do zaliczenia pracownika do liczby pracowników, o którym mowa w art. 265 ust. 5, oraz oświadczenie upoważniające do wykazania osiągnięć, o którym mowa w art. 265 ust. 13. Użycie samego określenia „złożył oświadczenie” nie pozwala ustalić, które z nich stanowi warunek zastosowania przepisu. W przypadku liczby N konieczne jest jednoznaczne wskazanie, że uwzględnia się pracowników, którzy złożyli zarówno oświadczenie z art. 343 ust. 7, jak i oświadczenie z art. 265 ust. 5 ustawy. Dodatkowo w § 7 ust. 1 pkt 1 i 2 pominięto słowo „naukowej”, posługując się określeniem „prowadzenie działalności w danej dyscyplinie”, podczas gdy pkt 3 mówi już o
--	--	--	--	---

				„prowadzeniu działalności naukowej”. Nieuzasadnione zróżnicowanie terminologiczne wewnątrz jednego przepisu dodatkowo utrudnia jego interpretację. Nieprawidłowy jest także zapis „pracowników-dydaktycznych”, ponieważ między tymi wyrazami nie powinien występować łącznik. Wątpliwości wywołuje również § 7 ust. 2 projektu, zgodnie z którym w przypadku podmiotu utworzonego zgodnie z § 6 liczbę N oblicza się „z rocznych wartości”. Projekt nie definiuje pojęcia rocznej wartości ani nie wskazuje, jaka wielkość ma być w ten sposób określana. Nie wiadomo więc, czy chodzi o roczną liczbę pracowników, sumę wartości przypadających na poszczególnych pracowników czy jeszcze inną wielkość. Ze względu na wskazane problemy § 7 nie powinien określać fikcyjnego wymiaru czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej, lecz zawierać kompletną i operacyjną definicję liczby N. Liczba ta ma zasadnicze znaczenie dla całego mechanizmu ewaluacji: wpływa na liczbę osiągnięć podlegających ocenie, wyniki uzyskiwane w poszczególnych kryteriach oraz inne limity określone w rozporządzeniu. Jej definicja nie powinna zatem ograniczać się do rozbudowanej definicji słownikowej ani wymagać rekonstruowania sposobu obliczeń z kilku niejednoznacznych przepisów. Proponowany § 7 ust. 1 jednoznacznie wskazuje, że liczba N jest ustalana odrębnie dla każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej ewaluowanego podmiotu. Określa również zamknięty krąg osób uwzględnianych przy jej ustalaniu: są to pracownicy prowadzący działalność naukową w danej dyscyplinie, którzy złożyli oświadczenie z art. 343 ust. 7 oraz oświadczenie z art. 265 ust. 5 ustawy. Zachowuje to ustawową funkcję drugiego z tych oświadczeń jako podstawy zaliczenia pracownika do liczby pracowników uwzględnianej na potrzeby ewaluacji. Ustęp 2 określa jednoznaczny sposób ustalania rocznej liczby pracowników. Wartość przypadająca na każdego pracownika stanowi iloczyn trzech odrębnych wielkości: wymiaru czasu pracy pracownika w ewaluowanym podmiocie, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy, udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie oraz wartości zależnej od przynależności pracownika do określonej grupy pracowników. Następnie wartości przypadające na poszczególnych pracowników są sumowane, a liczba N stanowi średnią arytmetyczną tak ustalonych rocznych liczb pracowników. Takie rozwiązanie wyraźnie rozdziela rzeczywisty wymiar zatrudnienia, udział czasu pracy pracownika w poszczególnych dyscyplinach oraz nowe zróżnicowanie zależne od grupy pracowników. Nie wymaga nadawania określeniu „czas pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej” nowego znaczenia ani nazywania wartości 1, 1/2 i 1/4 odrębnym
--	--	--	--	---

				pojęciem. Wartości te są stosowane wyłącznie jako jeden z elementów wzoru służącego ustalaniu liczby N. Odwołanie do udziału czasu pracy, o którym mowa w art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy, jednoznacznie wskazuje, że chodzi o udział czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach, wykazywany w Systemie POL-on, a nie o wartość zależną od grupy pracowników. Sposób wykazywania tej informacji określa § 2 ust. 5 pkt 3 rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w Systemie POL-on. Zastosowanie wartości zależnych od przynależności do grupy pracowników zapewnia natomiast oparcie obliczeń na jednoznacznej informacji wykazywanej w Systemie POL-on. Zgodnie z § 2 ust. 4 pkt 4 rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w Systemie POL-on wykaz pracowników obejmuje informację o przynależności pracownika do określonej grupy pracowników. Rozwiązanie to nie wymaga każdorazowego ustalania i interpretowania indywidualnego zakresu obowiązków pracownika. Ustęp 3 jednoznacznie określa źródło wszystkich danych wykorzystywanych przy ustalaniu liczby N. Odesłanie do wykazu, o którym mowa w art. 342 ust. 3 pkt 1 ustawy, obejmuje między innymi informacje o złożonych oświadczeniach, stosunku pracy, grupie pracowników, wymiarze czasu pracy oraz udziale czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach. Zapewnia to możliwość odtworzenia i zweryfikowania sposobu obliczenia liczby N na podstawie danych zgromadzonych w Systemie POL-on. Ustęp 4 zachowuje dotychczasową zasadę ustalania liczby N z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku. Ustęp 5 doprecyzowuje natomiast sposób postępowania w przypadku zmian organizacyjnych, zastępując niezdefiniowane określenie „roczne wartości” jednoznacznym odwołaniem do rocznych liczb pracowników ustalanych zgodnie z ust. 2. Proponowane brzmienie nie kwestionuje samego wprowadzenia zróżnicowania wartości uwzględnianych przy obliczaniu liczby N w zależności od grupy pracowników. Zapewnia natomiast, aby mechanizm ten został wprowadzony w sposób jednoznaczny, oparty na danych wykazywanych w Systemie POL-on i wyraźnie oddzielony od wymiaru czasu pracy pracownika oraz udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach.
20		§ 8 pkt 1	„artykułów naukowych opublikowanych w czasopiśmie naukowych lub recenzowanych materiałach z międzynarodowych konferencji naukowych ujętych w wykazie czasopiśm;”	Pojęcie „wykazu czasopiśm” zostało już zdefiniowane w § 2 pkt 10 projektu jako wykaz czasopiśm naukowych i recenzowanych materiałów z międzynarodowych konferencji naukowych sporządzony zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 267 ust. 2b ustawy. Zgodnie z odrębną uwagą niniejszego dokumentu definicji tej proponuje się

				nadać oznaczenie § 2 pkt 9. W ostatecznej wersji rozporządzenia odesłanie powinno zostać dostosowane do numeracji przyjętej po ustaleniu kolejności definicji. Pozwoli to uniknąć wątpliwości, czy § 8 pkt 1 wprowadza odrębne znaczenie tego pojęcia, oraz ryzyka powstania rozbieżności między definicją zawartą w § 2 a jej powtórzeniem w § 8.
21		§ 8 pkt 5	„udzielonych patentów na wynalazki, udzielonych praw ochronnych na wzory użytkowe, udzielonych praw z rejestracji topografii układów scalonych oraz przyznanych wyłącznych praw hodowców do odmian roślin.”.	Projekt posługuje się nieprawidłowym określeniem „prawa ochronne na topografie układów scalonych”. Art. 6 ust. 1 ustawy – Prawo własności przemysłowej posługuje się wprawdzie pojęciem „praw ochronnych”, odnosi je jednak do wzorów użytkowych i znaków towarowych, natomiast w odniesieniu do topografii układów scalonych używa odrębnego określenia „prawa z rejestracji”. Rozróżnienie to potwierdza art. 197 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym na topografię udzielane jest prawo z rejestracji. Nie jest to jedynie różnica stylistyczna, lecz odrębna ustawowa nazwa prawa wyłącznego. Analogicznej korekty terminologicznej wymagają § 16 ust. 1 pkt 4 oraz § 16 ust. 3 projektu, w których ponownie użyto określenia „prawo ochronne na topografię układu scalonego”. Uwzględnienie praw z rejestracji topografii układów scalonych w ewaluacji wymaga ponadto skoordynowania projektu z rozporządzeniem w sprawie danych przetwarzanych w Zintegrowanym Systemie Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on. Obowiązujący § 2 ust. 10 tego rozporządzenia określa zakres danych dotyczących patentów, praw ochronnych na wzory użytkowe oraz wyłącznych praw hodowców do odmian roślin, nie przewiduje natomiast danych dotyczących praw z rejestracji topografii układów scalonych. Jeżeli, zgodnie z § 3 projektu, podstawą ewaluacji mają być dane znajdujące się w Systemie POL-on, brak odpowiedniej kategorii danych uniemożliwi praktyczne zastosowanie projektowanej regulacji. Konieczna jest zatem równoległa zmiana rozporządzenia dotyczącego Systemu POL-on.
22		§ 9 ust. 2	„Artykułem naukowym jest również poddany recenzji naukowej i opublikowany w czasopiśmie naukowym zamieszczonym w wykazie czasopism artykuł recenzyjny, rozumiany jako wypowiedź polemiczna podejmująca zagadnienia istotne z punktu widzenia dyskursu w nauce lub sztuce, mająca charakter oryginalny i twórczy, lecz ze względu na formę wypowiedzi nieposiadająca aparatu naukowego w zakresie właściwym dla artykułu, o którym mowa w ust. 1.”.	Określenia „artykuł przeglądowy” i „artykuł recenzyjny” nie są synonimami i nie powinny zostać utożsamione przez umieszczenie jednego z nich w nawiasie. Artykuł przeglądowy może stanowić pełnoprawny artykuł naukowy, w szczególności jeżeli przedstawia stan badań w sposób oryginalny, problemowy albo przekrojowy i jest opatrzone właściwym aparatem naukowym. W takim przypadku spełnia warunki określone w § 9 ust. 1 i powinien być oceniany na podstawie tego przepisu. Utożsamienie artykułu przeglądowego z artykułem recenzyjnym wywołuje bezpośrednie konsekwencje punktowe. Zgodnie z § 14 pkt 1 projektu wartość artykułu, o którym mowa w § 9 ust. 2, wynosi jedynie 50% wartości ustalonej zgodnie z § 12. Obecne brzmienie może zatem prowadzić do automatycznego obniżania punktacji pełnoprawnych artykułów naukowych będących artykułami przeglądowymi wyłącznie ze względu na nazwę lub formalne przyporządkowanie rodzaju publikacji.

				Artykuł recenzyjny powinien natomiast zostać odrębnie zdefiniowany, analogicznie do innych rodzajów osiągnięć określonych w projekcie. Zaproponowana definicja nawiązuje do wyjaśnień stosowanych w poprzednich ewaluacjach, np. w publikacji <i>Ewaluacja jakości działalności naukowej – przewodnik</i> udostępnionej 7 marca 2019 r. przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Usunięcie z § 9 ust. 2 określenia „artykuł przeglądowy” pozwoli kwalifikować takie artykuły na podstawie ich rzeczywistej treści i formy. Artykuł przeglądowy spełniający wymagania § 9 ust. 1 powinien być uznawany za artykuł naukowy na podstawie tego przepisu. Jeżeli natomiast konkretna publikacja ma charakter polemiczny i twórczy, ale jej forma nie odpowiada w pełni standardowi określone w § 9 ust. 1, możliwe będzie zakwalifikowanie jej jako artykułu recenzyjnego. W razie wątpliwości rozstrzygnięcie powinno następować na podstawie merytorycznej oceny publikacji, a nie wyłącznie jej nazwy.
23		§ 10 ust. 2	„Monografią naukową jest również recenzowana publikacja książkowa opatrzona przypisami, bibliografią lub innym właściwym dla danej dyscypliny naukowej aparatem naukowym, stanowiąca: 1) przekład: a) na język polski dzieła istotnego dla nauki lub kultury, b) na inny język nowożytny dzieła istotnego dla nauki lub kultury, wydanego w języku polskim; 2) edycję naukową tekstu źródłowego albo tekstów źródłowych; 3) podręcznik akademicki będący naukowym opracowaniem o charakterze syntetycznym lub problemowym, niebędący skryptem, repetytorium ani materiałem dydaktycznym o charakterze wyłącznie instruktażowym.”	W obecnym brzmieniu § 10 ust. 2 wymaganie poddania publikacji recenzji oraz opatrzenia jej aparatem naukowym zostało wyrażnie sformułowane w odniesieniu do przekładów i podręczników akademickich, pominięto je natomiast w odniesieniu do edycji naukowych tekstów źródłowych. Ponieważ § 10 ust. 2 samodzielnie rozszerza pojęcie monografii naukowej, nie jest oczywiste, czy wymagania określone w ust. 1 znajdują zastosowanie również do wymienionych w nim publikacji. Przeniesienie wspólnych warunków do części wprowadzającej ust. 2 jednoznacznie przesądza, że przekład, edycja naukowa oraz podręcznik akademicki muszą być recenzowanymi publikacjami książkowymi i posiadać właściwy dla danej dyscypliny aparat naukowy. Jednocześnie pozwala uniknąć niepotrzebnego powtarzania tych samych wymagań w poszczególnych punktach.
24		§ 11 ust. 1 i 2	„§ 11. 1. W ewaluacji jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie uwzględnia się osiągnięcia naukowe, o których mowa w § 8, osób, które złożyły oświadczenie, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy, oraz spełniają co najmniej jeden z następujących warunków:	Projektowany § 11 nie określa w sposób precyzyjny i wyczerpujący kręgu osób, których osiągnięcia naukowe mogą zostać uwzględnione w ewaluacji jakości działalności naukowej. Ustęp 1 określa przede wszystkim warunki odnoszące się do okoliczności powstania osiągnięcia – jego związku z zatrudnieniem w ewaluowanym podmiocie albo z odbywaniem w nim kształcenia w szkole doktorskiej – nie określa natomiast wyczerpująco warunków, które musi spełniać autor osiągnięcia. W odniesieniu do pracownika projekt

			1) zostały uwzględnione przy ustalaniu liczby N w tej dyscyplinie w co najmniej jednym roku objętym ewaluacją jakości działalności naukowej; 2) w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej odbywały kształcenie w szkole doktorskiej prowadzonej przez ewaluowany podmiot i przygotowywały rozprawę doktorską w tej dyscyplinie albo w dziedzinie nauki, do której należy ta dyscyplina; 3) nie zostały uwzględnione przy ustalaniu liczby N w tej dyscyplinie, ale wskazały tę dyscyplinę w oświadczeniu, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy, prowadziły działalność naukową w ramach tej dyscypliny i były zatrudnione w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej w ewaluowanym podmiocie: a) będącym uczelnią – na stanowisku nauczyciela akademickiego w grupie pracowników badawczych albo badawczo-dydaktycznych, b) będącym instytutem PAN albo instytutem badawczym – na stanowisku pracownika naukowego, c) o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 6, 6c albo 8 ustawy – na stanowisku naukowym, badawczym albo innym, jeżeli do obowiązków tego pracownika należało prowadzenie działalności naukowej – na podstawie stosunku pracy, w sposób ciągły przez co najmniej 12 miesięcy.	wymaga złożenia oświadczenia upoważniającego podmiot do wykazania osiągnięcia, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy, oraz posługuje się nieostrym i niezdefiniowanym określeniem „pracownika prowadzącego działalność naukową w tej dyscyplinie”. Nie wskazuje jednak, na jakiej podstawie należy ustalać posiadanie tego statusu ani jakie znaczenie mają w tym zakresie stanowisko i obowiązki pracownika, okres jego zatrudnienia oraz złożenie oświadczeń, o których mowa w art. 343 ust. 7 i art. 265 ust. 5 ustawy. Definicja liczby N nie może zastępować przepisu określającego krąg autorów, których osiągnięcia podlegają uwzględnieniu. Liczba N jest wartością służącą przede wszystkim ustalaniu wielkości ewaluowanej podmioto-dyscypliny oraz łącznych limitów osiągnięć. Nie wynika z niej natomiast, czy osiągnięcia osoby nieuwzględnionej przy ustalaniu liczby N mogą zostać wykazane, a jeżeli tak – jakie dodatkowe warunki musi spełniać ta osoba. Z projektowanego § 11 ust. 1 wynika jedynie, że osiągnięcie ma powstać w związku z zatrudnieniem pracownika prowadzącego działalność naukową w danej dyscyplinie albo z odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej. W odniesieniu do pracowników projekt nie wymaga: ▪ uwzględnienia pracownika przy ustalaniu liczby N; ▪ zatrudnienia na stanowisku należącym do określonej grupy stanowisk; ▪ zachowania minimalnego okresu zatrudnienia; ▪ pozostawania w zatrudnieniu w okresie objętym ewaluacją; ▪ wyrażnie określonego związku czasowego między zatrudnieniem, oświadczeniem o reprezentowanej dyscyplinie a okresem objętym ewaluacją. Proponowana zmiana polega na zachowaniu określonego w obowiązującym § 11 ust. 1 kręgu osób, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji, oraz na jego jednoznacznym wskazaniu w § 11 projektu. Przepis powinien wyrażnie oddzielać warunki, które musi spełniać autor osiągnięcia, od warunków odnoszących się do samego osiągnięcia i jego związku z działalnością naukową prowadzoną w ewaluowanym podmiocie. Obowiązujące przepisy rozróżniają trzy grupy osób, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji. Są to: osoby zaliczone do liczby N w danej dyscyplinie, osoby
--	--	--	--	---

			2. Osiągnięcia naukowe osób, o których mowa w ust. 1, uwzględnia się w ewaluacji jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie, jeżeli łącznie: 1) powstały w związku z zatrudnieniem w ewaluowanym podmiocie albo z odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej prowadzonej przez ten podmiot; 2) ich tematyka jest merytorycznie związana z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi w ewaluowanym podmiocie w ramach tej dyscypliny.”.	odbywające w okresie objętym ewaluacją kształcenie w szkole doktorskiej prowadzonej przez ewaluowany podmiot oraz pracownicy niezaliczeni do liczby N, którzy prowadzą działalność naukową w danej dyscyplinie, są zatrudnieni na stanowiskach wskazanych w rozporządzeniu i pozostają w stosunku pracy z ewaluowanym podmiotem w sposób ciągły przez co najmniej 12 miesięcy. Wszystkie te osoby muszą ponadto złożyć oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania ich osiągnięć, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy. Pierwsza z tych grup nie jest ograniczona do pracowników badawczych, badawczo-dydaktycznych albo naukowych. Również pracownik zatrudniony na innym stanowisku może wykazywać osiągnięcia w ewaluacji, jeżeli spełnia warunki uwzględnienia przy ustalaniu liczby N, w szczególności złożył oświadczenie, o którym mowa w art. 265 ust. 5 ustawy. Proponowana zmiana nie zmierza zatem do wyłączenia osiągnięć takich pracowników. Także projekt przewiduje ich uwzględnianie zarówno przy ustalaniu liczby N – z zastosowaniem wartości zależnej od grupy pracowników – jak i przy ustalaniu limitu indywidualnego, o którym mowa w § 15 ust. 1 pkt 2 lit. c. Problem dotyczy natomiast osiągnięć pracowników, którzy nie są uwzględniani przy ustalaniu liczby N. Obowiązujący § 11 ust. 1 pkt 3 określa w odniesieniu do takich osób zarówno dopuszczalne grupy stanowisk albo zakres obowiązków, jak i minimalny okres zatrudnienia wynoszący nieprzerwanie co najmniej 12 miesięcy. Projekt rezygnuje z tych warunków, nie zastępując ich innymi obiektywnymi kryteriami określającymi krąg osób, których osiągnięcia mogą zostać uwzględnione. Zgodnie z § 11 ust. 1 pkt 1 projektu wystarczające ma być, aby osiągnięcie powstało w związku z zatrudnieniem w ewaluowanym podmiocie „pracownika prowadzącego działalność naukową w tej dyscyplinie”, a osoba ta złożyła oświadczenie upoważniające podmiot do wykazania osiągnięcia. Projekt nie wyjaśnia jednak, na jakiej podstawie należy ustalać, że dany pracownik jest pracownikiem prowadzącym działalność naukową w określonej dyscyplinie. Nie wiąże tego statusu jednoznacznie ani z grupą pracowników lub zajmowanym stanowiskiem, ani z zakresem obowiązków pracowniczych, ani ze złożeniem oświadczenia o reprezentowanej dyscyplinie, ani ze złożeniem oświadczenia upoważniającego do zaliczenia do liczby N, ani z faktycznym uwzględnieniem pracownika przy ustalaniu tej liczby. Wątpliwości tej nie rozstrzyga projektowany art. 265 ust. 2 ustawy, zgodnie z którym w ewaluacji uwzględnia się osiągnięcia wszystkich pracowników prowadzących działalność naukową. Przepis ten jest zbliżony do obowiązującego art. 265 ust. 2, zgodnie z którym ewaluacja obejmuje osiągnięcia wszystkich pracowników prowadzących działalność
--	--	--	---	---

				naukową. Pomimo obowiązywania tej regulacji prawodawca uznał dotychczas za konieczne szczegółowe określenie w § 11 rozporządzenia kategorii osób, których osiągnięcia mogą być uwzględniane. Projektowany art. 265 ust. 2 nie może być zatem traktowany jako samodzielna i wystarczająco precyzyjna podstawa ustalenia kręgu autorów ani jako jednoznaczny wyraz zamiaru rozszerzenia tego kręgu. Nie można również przyjąć bez dodatkowej podstawy normatywnej, że określenie „pracownik prowadzący działalność naukową” obejmuje wyłącznie pracowników badawczych, badawczo-dydaktycznych albo naukowych. Ustawa stanowi wprowadzie, że do podstawowych obowiązków pracowników badawczych i badawczo-dydaktycznych należy prowadzenie działalności naukowej, nie ustanawia jednak zamkniętej definicji pracownika prowadzącego działalność naukową ani nie ogranicza tej kategorii wyłącznie do wymienionych grup. Przepisy ustawy i projektu rozporządzenia przewidują możliwość prowadzenia działalności naukowej również przez osoby zatrudnione na innych stanowiskach. Pojęcia pracownika prowadzącego działalność naukową nie można także utożsamiać z pojęciem pracownika, który złożył oświadczenie o reprezentowanej dyscyplinie. Zgodnie z art. 343 ust. 7 ustawy osoba prowadząca działalność naukową lub biorąca udział w prowadzeniu takiej działalności jest zobowiązana do złożenia oświadczenia o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie. Złożenie oświadczenia jest jednak wykonaniem obowiązku przez osobę posiadającą określony status, a nie zdarzeniem konstytuującym ten status. Osoba faktycznie prowadząca działalność naukową może nie wykonać obowiązku złożenia oświadczenia, ale nie przestaje z tego powodu prowadzić tej działalności. Ponadto art. 343 ust. 7 obejmuje również osoby jedynie biorące udział w prowadzeniu działalności naukowej, a więc samo złożenie oświadczenia nie przesądza, że dana osoba jest pracownikiem prowadzącym działalność naukową w rozumieniu § 11 projektu. Analogicznie należy odróżnić prowadzenie działalności naukowej od złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 265 ust. 5 ustawy. Pracownik prowadzący działalność naukową jest zobowiązany do złożenia oświadczenia upoważniającego podmiot do zaliczenia go do liczby pracowników prowadzących działalność naukową, ale niewykonanie tego obowiązku nie oznacza, że pracownik nie prowadzi działalności naukowej. Oświadczenie to decyduje o możliwości uwzględnienia pracownika przy ustalaniu liczby N, nie zaś o samym istnieniu prowadzonej przez niego działalności naukowej. Rozdzielność tych pojęć potwierdza sam projekt rozporządzenia. W § 15 ust. 13 przewidziano sytuację pracownika, do którego obowiązków należało prowadzenie działalności naukowej i który złożył oświadczenie o reprezentowanej dyscyplinie, ale nie
--	--	--	--	---

			został zaliczony do liczby N. Z kolei § 15 ust. 14 odnosi się do pracownika, do którego obowiązków należało prowadzenie działalności naukowej, lecz który nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy. Projekt wyraźnie zakłada więc, że prowadzenie działalności naukowej, złożenie oświadczenia o dyscyplinie oraz zaliczenie do liczby N są trzema odrębnymi okolicznościami, które mogą występować niezależnie od siebie. Także złożenie oświadczenia, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy, nie może zastępować pozostałych warunków. Oświadczenie to upoważnia podmiot do wykazania określonych osiągnięć, ale nie przesądza, że składająca je osoba należy do kręgu autorów, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji. Są to dwa odrębne zagadnienia: określenie osób uprawnionych do wnoszenia osiągnięć do ewaluacji oraz uzyskanie od każdej z tych osób upoważnienia do wykazania konkretnych osiągnięć. Warunki określone w § 11 ust. 1 i 2 projektu, dotyczące powstania osiągnięcia w związku z zatrudnieniem oraz jego związku tematycznego z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi w podmiocie, również nie zastępują określenia kręgu autorów. Warunki te odnoszą się do związku osiągnięcia z podmiotem i prowadzonymi w nim badaniami, nie ustanawiają natomiast obiektywnych kryteriów odnoszących się do statusu autora, jego stanowiska, obowiązków, złożonych oświadczeń ani okresu zatrudnienia. W konsekwencji literalne brzmienie projektu nie wyklucza uwzględnienia osiągnięcia osoby zatrudnionej na stanowisku całkowicie niezwiązanym z prowadzeniem działalności naukowej, jeżeli podmiot uzna tę osobę za pracownika prowadzącego działalność naukową i zostaną spełnione warunki dotyczące związku osiągnięcia z zatrudnieniem oraz prowadzonymi badaniami. Nie wiadomo przy tym, na podstawie jakich danych Komisja Ewaluacji Nauki miałaby zweryfikować prawidłowość zakwalifikowania takiej osoby jako pracownika prowadzącego działalność naukową. Projekt nie wymaga ponadto, aby pracownik niezaliczony do liczby N był zatrudniony przez określony minimalny okres. Dopuszcza to wykazywanie osiągnięć osób zatrudnionych jedynie przez kilka miesięcy, a nawet na okres krótszy, o ile zostanie przyjęte, że osiągnięcie powstało w związku z tym zatrudnieniem. Nie ustanowiono również wyraźnego wymagania, aby zatrudnienie takiej osoby przypadało na okres objęty ewaluacją. Sam warunek powstania osiągnięcia „w związku z zatrudnieniem” nie rozstrzyga jednoznacznie tej kwestii. Ryzyka tego nie ogranicza projektowany § 15 ust. 10. Przewidziany w nim limit 20% odnosi się wyłącznie do osiągnięć osób odbywających kształcenie w szkole doktorskiej, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 2 projektu. W odróżnieniu od obowiązującego
--	--	--	---

				rozwiązania projekt nie obejmuje tym limitem osiągnięć pracowników niezaliczonych do liczby N. W konsekwencji nie ustanawia żadnego odrębnego limitu zbiorczego, który zapobiegałby wypełnieniu znacznej części, a przy odpowiednio dużej liczbie autorów nawet całego limitu osiągnięć danej dyscypliny publikacjami osób nieuwzględnianych przy ustalaniu liczby N. Rezygnacja z wymogu uwzględnienia pracownika przy ustalaniu liczby N albo – w przypadku osoby pozostającej poza liczbą N – zatrudnienia na wskazanym stanowisku przez co najmniej 12 miesięcy stwarza możliwość krótkotrwałego zatrudniania autorów wyłącznie w celu przypisania podmiotowi ich osiągnięć. Ryzyko jest szczególnie widoczne w przypadku niewielkich podmioto-dyscyplin, w których limit osiągnięć mógłby zostać w istotnym stopniu wypełniony publikacjami osób niestanowiących trwałej części kadry prowadzącej działalność naukową w podmiocie. Prowadziłoby to do odtworzenia zjawiska znanego z parametryzacji poprzedzających reformę z 2018 r., określanego jako „kupowanie publikacji”, polegającego na krótkotrwałym zatrudnianiu autorów w celu wykorzystania ich dorobku przy ocenie jednostki. Powiązanie osiągnięć z liczbą N oraz wprowadzenie wymogu co najmniej dwunastomiesięcznego zatrudnienia pracowników niezaliczonych do tej liczby stanowiły mechanizmy służące ograniczeniu takich praktyk i związaniu wyniku ewaluacji z rzeczywistym, względnie trwałym potencjałem naukowym podmiotu. Rezygnacja z tych zabezpieczeń wymagałaby wyraźnego uzasadnienia oraz wprowadzenia innych rozwiązań zapobiegających instrumentalnemu zatrudnianiu autorów. Z tych względów w § 11 należy zachować rozwiązanie odpowiadające konstrukcji obowiązującego § 11 ust. 1. Przepis powinien w pierwszej kolejności wyczerpująco określać krąg osób, których osiągnięcia mogą zostać uwzględnione, obejmując osoby uwzględnione przy ustalaniu liczby N, osoby odbywające kształcenie w szkole doktorskiej oraz wskazane kategorie pracowników niezaliczonych do liczby N, zatrudnionych nieprzerwanie przez co najmniej 12 miesięcy. Dopiero w dalszej kolejności powinien określać wymagania dotyczące związku osiągnięcia z zatrudnieniem, kształceniem w szkole doktorskiej oraz działalnością naukową prowadzoną w ewaluowanym podmiocie. Z tych względów proponowane brzmienie § 11 ust. 1 przywraca dotychczasowy, zamknięty krąg osób, których osiągnięcia mogą zostać uwzględnione: pracowników uwzględnionych przy ustalaniu liczby N, doktorantów oraz wskazane kategorie pracowników niezaliczonych do liczby N, zatrudnionych nieprzerwanie przez co najmniej 12 miesięcy. Jednocześnie wyrażnie wiąże trzecią kategorię pracowników z oświadczeniem o reprezentowanej dyscyplinie.
--	--	--	--	--

				Rozdzielenie ustępu 1 określającego krąg osób, których osiągnięcia mogą podlegać ewaluacji, od ustępu 2 określającego warunki dotyczące sposobu powstania i tematyki samego osiągnięcia, porządkuje konstrukcję § 11, co ułatwia również prawidłowe stosowanie dalszych przepisów projektu odsyłających do „osób, o których mowa w § 11 ust. 1”. Jeżeli natomiast zamiarem projektodawcy jest jednak rozszerzenie dotychczasowego kręgu osób, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji, zmiana taka powinna zostać wyrażona wprost i szczegółowo uregulowana, a nie wynikać jedynie z pominięcia warunków przewidzianych w obowiązującym § 11 ust. 1. Projektodawca powinien przede wszystkim przedstawić merytoryczne uzasadnienie rozszerzenia tego kręgu oraz wyjaśnić, w jaki sposób zmiana wpłynie na związek wyniku ewaluacji z rzeczywistym potencjałem naukowym podmiotu. Konieczne byłoby również precyzyjne określenie osób objętych rozszerzeniem. W szczególności należałoby wskazać, na podstawie jakich kryteriów i danych będzie ustalany oraz weryfikowany status „pracownika prowadzącego działalność naukową w danej dyscyplinie”, zwłaszcza w przypadku pracownika zatrudnionego na stanowisku innym niż badawcze, badawczo-dydaktyczne albo naukowe. Regulacja powinna określać, czy o statusie tym decyduje złożenie oświadczenia o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy, przynależność do określonej grupy pracowników lub zajmowane stanowisko, zakres obowiązków wynikający z dokumentacji pracowniczej, określone informacje wprowadzone do Systemu POL-on, faktycznie wykonywana działalność czy też inne okoliczności, a także wskazywać podmiot właściwy do ustalenia i weryfikacji tego statusu. Niezależnie od sposobu ustalania tego statusu regulacja powinna jednoznacznie określać, które oświadczenia stanowią odrębne warunki uwzględnienia osiągnięć pracownika. Dotyczy to oświadczenia o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy, oświadczenia upoważniającego do zaliczenia pracownika do liczby N, o którym mowa w art. 265 ust. 5 ustawy, oraz oświadczenia upoważniającego do wykazania osiągnięcia, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy. W szczególności należy rozstrzygnąć, które z tych oświadczeń musi złożyć osoba, której osiągnięcia mają być uwzględniane, oraz w jakim okresie warunek ich złożenia powinien być spełniony. Uregulowania wymagałby również związek czasowy między zatrudnieniem autora, powstaniem osiągnięcia i okresem objętym ewaluacją. Należałoby wskazać, czy zatrudnienie autora musi przypadać na okres objęty ewaluacją, jaki minimalny okres powinno obejmować oraz czy osiągnięcie musi powstać i zostać opublikowane w okresie
--	--	--	--	---

			tęgo zatrudnienia. Samo wymaganie, aby osiągnięcie powstało „w związku z zatrudnieniem”, nie rozstrzyga tych kwestii. Rozszerzenie kręgu autorów wymagałoby również określenia konsekwencji dla systemu limitów. Projekt powinien jednoznacznie regulować sposób ustalania limitu indywidualnego osoby nieuwzględnianej przy ustalaniu liczby N oraz rozstrzygać, czy osiągnięcia takich osób podlegają odrębnemu limitowi zbiorczemu. Rezygnacja z obowiązującego ograniczenia, zgodnie z którym osiągnięcia doktorantów i pracowników niezaliczonych do liczby N mogą wypełnić najwyżej 20% limitu osiągnięć dyscypliny, wymagałaby odrębnego uzasadnienia. Projektodawca powinien wreszcie wskazać rozwiązania zapobiegające krótkotrwałemu zatrudnianiu autorów wyłącznie w celu wykazania ich osiągnięć. Bez minimalnego okresu zatrudnienia albo innego mechanizmu zapewniającego rzeczywisty i trwały związek autora z działalnością naukową podmiotu rozszerzenie kręgu osób mogłoby prowadzić do oderwania wyniku ewaluacji od potencjału naukowego ewaluowanej podmiotu-dyscypliny. Projektowane ust. 1 i 2 również wymagają uporządkowania i zmiany. Dotyczą one w istocie dwóch rodzajów warunków odnoszących się do samego osiągnięcia: jego związku z zatrudnieniem albo odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej oraz jego związku tematycznego z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi w ewaluowanym podmiocie. Warunki te powinny zostać połączone w jednym ustępie, umieszczonym po przepisie określającym krąg osób uprawnionych do wykazywania osiągnięć. Pozwoli to wyraźnie oddzielić warunki dotyczące autora od warunków, które musi spełniać jego osiągnięcie. Zmiany wymaga również sformułowanie zawarte w § 11 ust. 1 pkt 2 projektu, zgodnie z którym osiągnięcia mają „powstać w związku z odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej prowadzonej przez ewaluowany podmiot przez osobę w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej w tej dyscyplinie”. Nie można jednoznacznie ustalić, czy określenie „w okresie objętym ewaluacją” odnosi się do powstania osiągnięcia, czy do odbywania kształcenia w szkole doktorskiej. Jeżeli określenie to odnosi się do odbywania kształcenia, wyłączone zostaną osiągnięcia powstałe w związku z kształceniem w szkole doktorskiej zakończonym przed rozpoczęciem okresu objętego ewaluacją, nawet jeżeli publikacja została opublikowana w okresie objętym ewaluacją, a jej autor jest nadal doktorantem lub pracownikiem ewaluowanego podmiotu. Jeżeli natomiast określenie to odnosi się do powstania
--	--	--	---

			osiągnięcia, wyłączone mogą zostać publikacje opracowane albo przyjęte do druku przed rozpoczęciem okresu objętego ewaluacją, lecz opublikowane w ostatecznej formie już w tym okresie, także wtedy, gdy autor kontynuuje kształcenie w tej samej szkole doktorskiej. Niezależnie od przyjętej interpretacji projekt wprowadza nieuzasadnione zróżnicowanie osiągnięć powstałych w związku z zatrudnieniem oraz osiągnięć powstałych w związku z odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej. W przypadku pracowników § 11 ust. 1 pkt 1 projektu nie wymaga, aby osiągnięcie powstało w okresie objętym ewaluacją ani aby zatrudnienie, w związku z którym powstało, przypadło na ten okres. Możliwe byłoby zatem uwzględnienie artykułu przygotowanego i przyjętego do druku przed rozpoczęciem okresu objętego ewaluacją, jeżeli został on opublikowany w ostatecznej formie w tym okresie i powstał w związku z zatrudnieniem autora w ewaluowanym podmiocie. Analogiczne osiągnięcie powstałe w związku z kształceniem w szkole doktorskiej mogłoby natomiast zostać wyłączone wyłącznie dlatego, że prace nad nim prowadzono albo przyjęto je do druku przed rozpoczęciem okresu objętego ewaluacją. Przykładowo artykuł przygotowany i przyjęty do druku w 2025 r., a opublikowany w 2026 r., mógłby zostać uwzględniony, jeżeli autor był pracownikiem podmiotu w 2025 r. i kolejnym okresie ewaluacyjnym, lecz wyłączony, jeżeli w tym samym czasie odbywał w tym podmiocie wyłącznie kształcenie w szkole doktorskiej. Późniejsze zatrudnienie tej osoby w ewaluowanym podmiocie nie usuwałoby wątpliwości, ponieważ osiągnięcie powstało w związku z wcześniejszym kształceniem, a nie z późniejszym zatrudnieniem. Podobne zróżnicowanie wystąpi w przypadku osoby będącej jednocześnie doktorantem i pracownikiem. Osiągnięcie przygotowane przed rozpoczęciem okresu objętego ewaluacją mogłoby zostać przypisane zatrudnieniu i uwzględnione na podstawie § 11 ust. 1 pkt 1 projektu, podczas gdy takie samo osiągnięcie osoby odbywającej wyłącznie kształcenie w szkole doktorskiej mogłoby zostać wyłączone na podstawie pkt 2. Możliwość uwzględnienia osiągnięcia zależałaby wówczas od równoległego posiadania statusu pracownika, mimo że charakter osiągnięcia i jego związek z działalnością naukową podmiotu byłyby takie same. Takie zróżnicowanie nie znajduje uzasadnienia w charakterze ocenianych osiągnięć ani w ich związku z działalnością naukową ewaluowanego podmiotu. Może ono również prowadzić do przypadkowych rezultatów zależnych od długości procesu wydawniczego i momentu zakończenia kształcenia w szkole doktorskiej, a nie od wartości osiągnięcia albo jego rzeczywistego związku z działalnością naukową podmiotu. Warunek odbywania kształcenia w szkole doktorskiej w okresie objętym ewaluacją powinien służyć ustaleniu, czy dana osoba należy do kręgu autorów, których osiągnięcia
--	--	--	---

				mogą być uwzględniane. Powinien więc zostać zamieszczony w ustępie określającym ten krąg osób. Nie należy natomiast powtarzać go w przepisie określającym wymagania dotyczące powstania osiągnięcia. Po takim rozdzieleniu regulacji wystarczające będzie wskazanie, że osiągnięcie osoby należącej do jednej z wymienionych kategorii musi powstać w związku z jej zatrudnieniem w ewaluowanym podmiocie albo odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej prowadzonej przez ten podmiot oraz pozostawać w wymaganym związku tematycznym z prowadzonymi w nim badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi.
25		§ 11 ust. 4	„Osiągnięcia jednej osoby mogą być uwzględnione w ewaluacji jakości działalności naukowej w ramach nie więcej niż dwóch dyscyplin. Każde osiągnięcie jej autorstwa albo współautorstwa może być przez nią wykazane jednokrotnie, w ramach jednej dyscypliny zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy.”	Obecne brzmienie § 11 ust. 4 łączy w jednym zdaniu dwie odrębne reguły: ograniczenie liczby dyscyplin, w których mogą być uwzględniane osiągnięcia jednej osoby, oraz zakaz wielokrotnego wykazywania przez tę osobę tego samego osiągnięcia. Rozdzielenie tych reguł na dwa zdania zwiększy czytelność przepisu i pozwoli precyzyjniej określić zakres każdego z ograniczeń. Sformułowanie „tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny” jest redundantne, a zarazem nie wskazuje dostatecznie wyraźnie, że zakaz wielokrotnego wykazania osiągnięcia odnosi się odrębnie do każdej osoby będącej jego autorem albo współautorem. Może ono budzić wątpliwość, czy osiągnięcie współautorskie może zostać wykazane przez każdego z jego współautorów, czy też tylko przez jednego z nich. Proponowane brzmienie jednoznacznie przesądza, że każda osoba może wykazać dane osiągnięcie swojego autorstwa albo współautorstwa jednokrotnie i przypisać je do jednej dyscypliny. Nie wyłącza natomiast możliwości wykazania tego samego osiągnięcia przez innego współautora, również w ramach innej dyscypliny, jeżeli spełnia on pozostałe warunki jego uwzględnienia. Zmiana ma charakter doprecyzowujący i nie zmienia zasad wynikających z art. 265 ust. 12 ustawy.
26		§ 12 ust. 6	„Łączna liczba punktów przyznanych ewaluowanemu podmiotowi w danej dyscyplinie naukowej za autorstwo albo współautorstwo rozdziałów w danej monografii naukowej nie może być większa niż całkowita wartość punktowa tej monografii ustalona zgodnie z ust. 2, a w przypadku, o którym mowa w ust. 5 – z uwzględnieniem ust. 5 pkt 1.”	Proponowana zmiana jednoznacznie wskazuje, że ograniczenie dotyczy łącznej liczby punktów za wszystkie rozdziały w każdej konkretnej monografii. Porządkuje również niejasne odesłanie „zgodnie z przepisami § 12 ust. 2, ust. 5 pkt 1”, wyjaśniając sposób uwzględnienia zwiększenia wartości punktowej monografii przewidzianego w ust. 5 pkt 1.
27		§ 13 i § 14	Zamiana kolejności § 13 i § 14: treść projektowanego § 14 należy oznaczyć jako § 13, natomiast projektowanemu § 13 należy nadać oznaczenie § 14 i następujące brzmienie:	Projektowany § 13 zawiera błąd gramatyczny w sformułowaniu „osiągnięcia, o których mowa w § 8” oraz nie wyraża dostatecznie precyzyjnie zasady ustalania wartości punktowej osiągnięcia wieloautorskiego.

			„§ 14. Wieloautorskie osiągnięcie naukowe, o którym mowa w § 8, uwzględnia się w ewaluacji jakości działalności naukowej ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie z wartością punktową ustaloną zgodnie z § 12 i 13, niezależnie od liczby autorów tego osiągnięcia, którzy upoważnili ten podmiot do jego wykazania w tej dyscyplinie.” Oznaczenia § 13 i § 14 używane w nagłówkach odrębnych uwag odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. Zgodnie z niniejszą uwagą treści obecnego § 14 proponuje się nadać oznaczenie § 13, natomiast treści obecnego § 13 – oznaczenie § 14. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenia tych przepisów oraz odesłania do nich powinny zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	Przepis ten odwołuje się wyłącznie do § 12, chociaż wartość punktowa niektórych osiągnięć jest modyfikowana również w projektowanym § 14. Zasada dotycząca osiągnięć wieloautorskich powinna mieć zastosowanie do wartości punktowej ustalonej po uwzględnieniu wszystkich przepisów regulujących jej wysokość. Dlatego przepis ten powinien zostać umieszczony po regulacjach dotyczących ustalania i modyfikowania wartości punktowej oraz odwoływać się zarówno do § 12, jak i do przepisu zawierającego obecną treść § 14. Proponowane brzmienie jednoznacznie przesądza, że w ewaluacji danego podmiotu w danej dyscyplinie wartość punktowa osiągnięcia wieloautorskiego nie jest dzielona ani zmniejszana w zależności od liczby jego autorów, którzy upoważnili ten podmiot do wykazania osiągnięcia. Jednocześnie nie sugeruje ono, że osiągnięcie może zostać uwzględnione wyłącznie przez jeden podmiot albo wyłącznie w jednej dyscyplinie na podstawie upoważnień udzielonych przez różnych współautorów.
28		§ 14 pkt 3	„monografii naukowej, rozdziału w monografii naukowej i redakcji naukowej monografii naukowej, o której mowa w § 10 ust. 2 pkt 2, wynosi 50% wartości punktowej określonej w § 12, a w przypadku gdy monografia ta powstała w wyniku realizacji projektu finansowanego: a) przez Narodowe Centrum Nauki, b) przez Fundację na rzecz Nauki Polskiej, c) w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki, d) w ramach programu ramowego w zakresie wspierania badań i innowacji Unii Europejskiej albo w ramach programu związanego z wdrażaniem takiego programu – wynosi 100% wartości punktowej określonej w § 12;”	Obowiązujące rozporządzenie przewiduje pełną wartość punktową monografii stanowiącej edycję naukową tekstów źródłowych, a także redakcji naukowej i rozdziału w takiej monografii, jeżeli powstała ona w wyniku realizacji projektu finansowanego w ramach programu ramowego w zakresie wspierania badań i innowacji Unii Europejskiej albo programu związanego z jego wdrażaniem. Projekt usuwa tę kategorię źródeł finansowania, pozostawiając projekty finansowane przez Narodowe Centrum Nauki, Fundację na rzecz Nauki Polskiej oraz w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki. Projekt nie przedstawia uzasadnienia tej zmiany, a zmiana ta nie ma uzasadnienia merytorycznego. Konsekwencją projektowanego rozwiązania byłoby nieuzasadnione zróżnicowanie wartości punktowej porównywalnych osiągnięć wyłącznie ze względu na źródło finansowania projektu, w ramach którego powstały. Edycja naukowa przygotowana w wyniku realizacji projektu finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki otrzymałaby 100% wartości punktowej określonej w § 12, natomiast analogiczna edycja przygotowana w ramach grantu Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych lub innego projektu finansowanego z programu ramowego Unii Europejskiej – jedynie 50% tej wartości. Takie zróżnicowanie nie znajduje uzasadnienia ani w wartości naukowej osiągnięcia, ani w sposobie oceny projektu, w ramach którego ono powstało. Projekty finansowane w ramach programów ramowych Unii Europejskiej są wyłaniane w konkurencyjnych postępowaniach opartych na międzynarodowej ocenie eksperckiej. Dotyczy to w

				szczegółności grantów Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych, należących do najbardziej prestiżowych i konkurencyjnych źródeł finansowania badań naukowych. Nie ma podstaw do przyjęcia, że edycja naukowa powstała w ramach takiego projektu powinna być oceniana niżej niż edycja powstała w ramach projektu finansowanego ze środków krajowych. Pominięcie projektów unijnych jest również niespójne z innymi przepisami projektu. W § 19 ust. 8 projekt przewiduje szczególne zwiększenie punktacji za projekty finansowane przez Europejską Radę ds. Badań Naukowych oraz w ramach programów ramowych Unii Europejskiej. Projekty ERC mają otrzymywać punktację zwiększoną o 400%, a pozostałe projekty programu ramowego – co do zasady o 200%. Projekty finansowane przez ERC zostały ponadto wskazane jako osiągnięcia podlegające szczególnemu uwzględnieniu przy dodatkowej ocenie eksperckiej prowadzącej do przyznania kategorii naukowej A+. Projekt z jednej strony uznaje więc finansowanie europejskie, a zwłaszcza granty ERC, za szczególny wskaźnik jakości i międzynarodowego znaczenia działalności naukowej, a z drugiej – pozbawia edycje naukowe powstałe w ramach takich projektów możliwości uzyskania pełnej wartości punktowej. Projektowana zmiana mogłaby prowadzić do zaniżenia wartości osiągnięć będących rezultatami najbardziej konkurencyjnych projektów międzynarodowych oraz osłabiłaby spójność systemu oceny z deklarowanym znaczeniem umiędzynarodowienia działalności naukowej. Nie istnieją merytoryczne podstawy do mniej korzystnego traktowania edycji naukowych finansowanych w ramach programów ramowych Unii Europejskiej. Należy zatem zachować rozwiązanie obowiązujące obecnie i uzupełnić katalog źródeł finansowania o program ramowy w zakresie wspierania badań i innowacji Unii Europejskiej oraz programy związane z jego wdrażaniem. Proponowana zmiana obejmuje także doprecyzowanie części wspólnej wyliczenia. Zamiast niepełnego sformułowania „– 100%”, które następuje po punkcie c), proponuje się wskazanie, że w wymienionych przypadkach wartość punktowa osiągnięcia „wynosi 100% wartości punktowej określonej w § 12”. Obecne brzmienie nie określa wprost wartości, do której odnosi się 100%, i może budzić wątpliwość ze względu na wcześniejsze wskazanie 50% wartości punktowej. Proponowane sformułowanie jednoznacznie wskazuje podstawę obliczenia pełnej punktacji. Umieszczenie tej regulacji po lit. d jako części wspólnej wyliczenia przesądza zarazem, że pełna wartość punktowa przysługuje w przypadku każdego ze źródeł finansowania wymienionych w lit. a–d, a nie wyłącznie w przypadku projektu finansowanego ze źródła wskazanego w ostatniej literze wyliczenia.
--	--	--	--	--

				Projektowana zmiana pozwoli zachować rozwiązanie obowiązujące obecnie, zapewni równe traktowanie porównywalnych osiągnięć powstałych w ramach krajowych i europejskich projektów badawczych oraz usunie niejednoznaczność dotyczącą sposobu ustalenia pełnej wartości punktowej.
29		§ 14 pkt 4	„monografii naukowej, rozdziału w monografii naukowej i redakcji naukowej monografii naukowej, o której mowa w § 10 ust. 2 pkt 3, wynosi 50% wartości punktowej określonej w § 12.”	Projekt przyznaje recenzowanemu podręcznikowi akademickiemu, uznawanemu za monografię naukową na podstawie § 10 ust. 2 pkt 3, taką samą wartość punktową jak monografii spełniającej wymagania określone w § 10 ust. 1. Zrównanie to nie znajduje dostatecznego uzasadnienia. Monografia naukowa w rozumieniu § 10 ust. 1 musi przedstawiać określone zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy. Podręcznik, o którym mowa w § 10 ust. 2 pkt 3, ma natomiast stanowić naukowe opracowanie o charakterze syntetycznym lub problemowym. Może być wartościowym osiągnięciem służącym kształceniu i upowszechnianiu wiedzy, jednak jego podstawową funkcją jest uporządkowanie i przedstawienie istniejącego stanu wiedzy, a nie przedstawienie oryginalnych wyników badań. Pełna punktacja zaciera zatem różnicę między oryginalną monografią naukową a publikacją uznawaną za monografię ze względu na jej szczególną funkcję i formę. Z tego względu proponuje się przyznać osiągnięciom będącym podręcznikami 50% wartości punktowej monografii naukowej. Przyznanie podręcznikom 50% wartości punktowej byłoby również spójne ze sposobem punktowania innych szczególnych kategorii monografii wymienionych w § 10 ust. 2, w szczególności przekładów i edycji naukowych tekstów źródłowych. Trudno uzasadnić, dlaczego podręcznik akademicki miałby zawsze otrzymywać pełną wartość punktową, podczas gdy przekład lub edycja naukowa, mogące wymagać istotnego wkładu badawczego, co do zasady otrzymują 50% tej wartości. Proponowana zmiana nie pozbawia pełnej punktacji podręcznika, który samodzielnie spełnia wszystkie wymagania określone w § 10 ust. 1, w tym przedstawia zagadnienie naukowe w sposób oryginalny i twórczy. Taka publikacja może zostać zakwalifikowana jako monografia naukowa na zasadach ogólnych. Obniżona punktacja dotyczyłaby publikacji uznawanej za monografię wyłącznie na podstawie szczególnego przepisu dotyczącego recenzowanych podręczników akademickich.
30		§ 15 ust. 1	„§ 15. 1. Liczba osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 1–4, uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie, autorstwa albo współautorstwa pracownika spełniającego w	Projektowany § 15 ust. 1 nie określa jednoznacznie rodzajów osiągnięć objętych limitem indywidualnym. Przepis posługuje się ogólnym określeniem „osiągnięcia naukowe”, nie odsyłając do poszczególnych punktów § 8 ani nie ograniczając zakresu zastosowania limitu do osiągnięć o charakterze publikacyjnym. Tymczasem § 8 zalicza do osiągnięć

			odniesieniu do tej dyscypliny warunki określone w § 11 ust. 1, nie może przekraczać limitu indywidualnego tego pracownika dla tej dyscypliny. Limit ten ustala się jako średnią arytmetyczną wartości iloczynu obliczanego dla pracownika według stanu na dzień 31 grudnia każdego roku objętego ewaluacją jakości działalności naukowej: 1) wymiaru czasu pracy pracownika w ewaluowanym podmiocie, w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy; 2) udziału czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie, o którym mowa w art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy; 3) współczynnika zależnego od przynależności pracownika do grupy pracowników, wynoszącego: a) 8 – w przypadku pracownika należącego do grupy pracowników badawczych albo naukowych, b) 4 – w przypadku pracownika należącego do grupy pracowników badawczo-dydaktycznych, c) 2 – w przypadku pracownika nienależącego do grup, o których mowa w lit. a i b.”	naukowych uwzględnianych przy ocenie poziomu naukowego zarówno osiągnięcia wymienione w pkt 1–4, obejmujące artykuły naukowe, monografie naukowe, rozdziały w monografiach i redakcje naukowe monografii, jak i osiągnięcia wymienione w pkt 5, obejmujące patenty na wynalazki, prawa ochronne na wzory użytkowe i topografie układów scalonych oraz wyłączne prawa hodowców do odmian roślin. Brzmienie § 15 ust. 1 pozwala zatem zarówno na przyjęcie, że limit indywidualny dotyczy wyłącznie osiągnięć wymienionych w § 8 pkt 1–4, jak i na uznanie, że obejmuje również osiągnięcia wymienione w § 8 pkt 5. Wątpliwości tej nie usuwa zastrzeżenie, że chodzi o osiągnięcia „autorstwa albo współautorstwa” pracownika. Wprawdzie określenia te są charakterystyczne przede wszystkim dla osiągnięć o charakterze publikacyjnym, jednak sam projekt w § 16 ust. 1 pkt 3 posługuje się pojęciem autora albo współautora wynalazku, na który został przyznany patent. Możliwe jest więc odczytanie § 15 ust. 1 w ten sposób, że patent jako osiągnięcie naukowe jest przypisywany pracownikowi będącemu autorem albo współautorem wynalazku i w konsekwencji pomniejsza jego limit indywidualny. Zakres osiągnięć objętych limitem nie powinien być ustalany na podstawie niejednoznacznego znaczenia określeń „autorstwo” i „współautorstwo”. Za ograniczeniem zakresu limitu indywidualnego do osiągnięć, o których mowa w § 8 pkt 1–4, przemawia zarówno obowiązujący stan prawny, jak i konstrukcja pozostałych przepisów projektu. Obowiązujący § 17 rozporządzenia ustanawia limity indywidualne odnoszące się do publikacji naukowych, natomiast patenty i pozostałe prawa są limitowane odrębnie. Projekt nie wskazuje na zamiar odejścia od tej zasady. Przeciwnie, w § 11 ust. 5 przewidziano odrębny limit liczby osiągnięć, o których mowa w § 8 pkt 5, a zasady przyznawania za nie punktów określono osobno w § 16. Osiągnięcia te są ponadto uwzględniane przy ustalaniu łącznego limitu osiągnięć ewaluowanego podmiotu zgodnie z § 15 ust. 9. Również dalsze przepisy § 15 wskazują, że limity indywidualne określone w ust. 1–7 mają dotyczyć osiągnięć o charakterze publikacyjnym. Ustęp 4 ustanawia dla osób kształcących się w szkołach doktorskich limit „publikacji naukowych”. Zgodnie z ust. 16, jeżeli liczba publikacji naukowych autorstwa albo współautorstwa danej osoby przekracza limit ustalony na podstawie ust. 1–7, w ewaluacji uwzględnia się publikacje w liczbie odpowiadającej temu limitowi. Ustęp 17 przewiduje natomiast wybór tych publikacji za pomocą algorytmu optymalizującego. Projekt nie określa sposobu postępowania w przypadku, gdyby limit indywidualny został przekroczony wskutek uwzględnienia patentu albo innego osiągnięcia, o którym mowa w § 8 pkt 5. Niespójność tę ilustruje przypadek pracownika, którego limit indywidualny wynosi 8 i któremu przypisano osiem osiągnięć wymienionych w § 8 pkt 1–4 oraz jeden patent.
--	--	--	--	--

			Jeżeli użyte w ust. 1 ogólne określenie „osiągnięcia naukowe” obejmuje również patent, pracownik przekracza limit, ponieważ przypisano mu łącznie dziewięć osiągnięć. Jednocześnie nie zachodzi przesłanka zastosowania ust. 16, gdyż liczba publikacji naukowych tego pracownika wynosi 8, a więc nie przekracza limitu. Projekt nie pozwala wówczas ustalić, które osiągnięcie powinno zostać pominięte, ani nie przewiduje możliwości dokonania wyboru między publikacją a patentem. Uzupełnienie użytego w § 15 ust. 1 określenia „osiągnięcia naukowe” o wyraźne odesłanie do § 8 pkt 1–4 usuwa tę niejednoznaczność. Przesądza, że limit indywidualny obejmuje wyłącznie osiągnięcia wymienione w tych punktach, nie obejmuje natomiast patentów i pozostałych praw, o których mowa w § 8 pkt 5. Proponowana zmiana zapewnia spójność ust. 1 z ust. 4 oraz ust. 16 i 17, a zarazem zachowuje przyjęte w obowiązującym rozporządzeniu rozdzielenie indywidualnych limitów osiągnięć o charakterze publikacyjnym od odrębnych limitów dotyczących patentów i pozostałych praw. Ponadto, przepis określający limit indywidualny powinien odnosić się do kręgu pracowników, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji. W odrębnej uwadze do § 11 ust. 1 zaproponowano, aby krąg ten został jednoznacznie określony właśnie w tym przepisie. W przypadku uwzględnienia tej propozycji § 15 ust. 1 powinien odsyłać do pracowników spełniających warunki określone w § 11 ust. 1. Projektowany § 15 ust. 1 posługuje się natomiast ogólnym określeniem „pracownika prowadzącego działalność naukową w tej dyscyplinie”, nie wskazując jego relacji do warunków uwzględnienia osiągnięć. Może to prowadzić do wyodrębnienia dwóch odmiennych kręgów osób: pracowników, których osiągnięcia podlegają uwzględnieniu, oraz pracowników, dla których ustala się limity indywidualne. Odesłanie do § 11 ust. 1, w zaproponowanym wcześniej brzmieniu, zapewni spójność obu regulacji i przesądzi, że limit indywidualny ustala się wyłącznie dla pracownika spełniającego warunki uwzględnienia jego osiągnięć. Proponowane brzmienie jednoznacznie wskazuje również, że limit indywidualny jest ustalany dla konkretnego pracownika odrębnie w każdej dyscyplinie. Limit ten nie stanowi zatem jednej wartości przypisanej pracownikowi niezależnie od liczby reprezentowanych przez niego dyscyplin. W każdej dyscyplinie powinien być obliczany osobno, z uwzględnieniem udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej właśnie w tej dyscyplinie. Zmiany wymaga również sposób określenia współczynników 8, 4 i 2. Projekt odwołuje się do „stanowiska, na którym podstawowym obowiązkiem jest prowadzenie działalności naukowej”, „stanowiska, na którym prowadzenie działalności naukowej jest wykonywane łącznie z kształceniem lub działalnością dydaktyczną” oraz „innego stanowiska, jeżeli do obowiązków pracownika należy prowadzenie działalności naukowej”. Określenia te nie
--	--	--	--

				odpowiadają nazwom grup pracowników przyjętym w przepisach regulujących zatrudnienie w podmiotach systemu szkolnictwa wyższego i nauki, nie zostały w projekcie zdefiniowane i nie wskazują jednoznacznych kryteriów kwalifikowania pracowników. W szczególności nie wiadomo, na jakiej podstawie należałoby ustalać, że prowadzenie działalności naukowej jest „podstawowym obowiązkiem” na danym stanowisku albo że jest ono wykonywane „łącznie z kształceniem lub działalnością dydaktyczną”. Projekt nie rozstrzyga, czy decydować ma nazwa stanowiska, przynależność do grupy pracowników, ustawowy zakres obowiązków, treść umowy o pracę, indywidualny zakres czynności czy faktycznie wykonywane zadania. Stosowanie takich kryteriów wymagałoby analizy dokumentacji pracowniczej niewprowadzanej do Systemu POL-on i mogłoby prowadzić do odmiennego kwalifikowania porównywalnych pracowników przez poszczególne podmioty. Nie ma potrzeby tworzenia takich opisowych i trudnych do zweryfikowania kategorii. W zaproponowanym brzmieniu § 7 wartość uwzględniana przy ustalaniu liczby N zależy od przynależności pracownika do wyraźnie wskazanej grupy: pracowników badawczych albo naukowych, pracowników badawczo-dydaktycznych albo pozostałych pracowników. Te same grupy powinny zostać zastosowane przy ustalaniu limitów indywidualnych. Zapewni to spójność sposobu kwalifikowania pracownika na potrzeby obliczania liczby N i jego limitu indywidualnego. Informacje o przynależności pracownika do grupy pracowników oraz o zajmowanym stanowisku są wprowadzane do Systemu POL-on. Posłużenie się tymi danymi pozwala na jednoznaczne, jednolite i możliwe do zweryfikowania przypisanie właściwego współczynnika. Określenie „współczynnik rodzaju zatrudnienia” należy przy tym zastąpić określeniem „współczynnik zależny od przynależności pracownika do grupy pracowników”, ponieważ wartości 8, 4 i 2 nie zależą od rodzaju stosunku pracy ani rodzaju umowy, lecz od grupy, do której należy pracownik. W przypadku pracownika nienależącego do grupy pracowników badawczych, naukowych ani badawczo-dydaktycznych nie jest konieczne ponowne zastrzeżenie w § 15 ust. 1, że do jego obowiązków należy prowadzenie działalności naukowej. Możliwość uwzględnienia osiągnięć takiego pracownika wynika z warunków określonych w § 11 ust. 1. Powtarzanie w § 15 dodatkowego, nieprecyzyjnego kryterium mogłoby prowadzić do sytuacji, w której osiągnięcia pracownika mogą być uwzględnione zgodnie z § 11, ale nie można ustalić dla niego limitu indywidualnego. Proponowane brzmienie ust. 1 rozdziela ponadto trzy wielkości wykorzystywane przy ustalaniu limitu: wymiar czasu pracy pracownika w ewaluowanym podmiocie, udział czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie, o którym
--	--	--	--	--

				mowa w art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy, oraz współczynnik zależny od grupy pracowników. Obecne brzmienie łączy dwie pierwsze wielkości w niejasnym sformułowaniu „udział czasu pracy [...] w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy”. Wyraźne wskazanie, że wartość ustalana dla danego roku stanowi iloczyn wymiaru czasu pracy, udziału w dyscyplinie i współczynnika grupy, eliminuje tę niejednoznaczność oraz pozwala oprzeć obliczenie na odrębnych informacjach wykazywanych w Systemie POL-on. Ujęcie współczynnika zależnego od grupy pracowników jako składnika wartości obliczanej odrębnie dla każdego roku pozwala również prawidłowo ustalić limit pracownika, który w kolejnych latach okresu objętego ewaluacją należał do różnych grup. Dla każdego roku stosowany będzie współczynnik właściwy według stanu na dzień 31 grudnia tego roku, a następnie z tak ustalonych wartości zostanie obliczona średnia arytmetyczna za cały okres ewaluacji. Konstrukcja ta jest spójna z opartym na corocznych stanach na dzień 31 grudnia sposobem ustalania liczby N.
31		§ 15 ust. 3	„Jeżeli według stanu na dzień 31 grudnia danego roku pracownik należy, z tytułu zatrudnienia w ewaluowanym podmiocie, jednocześnie do więcej niż jednej z grup pracowników, o których mowa w ust. 1 pkt 3, przy ustalaniu średniej arytmetycznej, o której mowa w ust. 1, za ten rok sumuje się iloczyny obliczone zgodnie z ust. 1 odrębnie dla każdej z tych grup, z uwzględnieniem wymiaru czasu pracy przypadającego na zatrudnienie w danej grupie oraz współczynnika właściwego dla tej grupy.”	Zmiana przynależności pracownika do grupy pracowników w kolejnych latach okresu objętego ewaluacją nie wymaga odrębnego uregulowania w § 15 ust. 3. Sytuację tę reguluje już § 15 ust. 1 w brzmieniu zaproponowanym w odrębnej uwadze. Zgodnie z tą propozycją dla każdego roku objętego ewaluacją oblicza się, według stanu na dzień 31 grudnia, wartość iloczynu wymiaru czasu pracy, udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie oraz współczynnika właściwego dla grupy, do której pracownik należy w tym dniu. Następnie z wartości ustalonych dla poszczególnych lat oblicza się średnią arytmetyczną. Jeżeli zatem pracownik w kolejnych latach należał do różnych grup, w każdym roku zostanie zastosowany współczynnik właściwy dla jego przynależności według stanu na dzień 31 grudnia tego roku. Zmiana grupy między kolejnymi stanami rocznymi zostaje więc w całości uwzględniona w konstrukcji ust. 1. Proponowane brzmienie ust. 1 nie rozstrzyga natomiast sytuacji, w której według stanu na dzień 31 grudnia danego roku pracownik jest jednocześnie zatrudniony w ramach więcej niż jednej grupy pracowników. W takim przypadku nie można zastosować jednego współczynnika do całego wymiaru czasu pracy pracownika. Wymiar czasu pracy przypadający na zatrudnienie w każdej grupie powinien zostać pomnożony przez udział czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie oraz przez współczynnik właściwy dla tej grupy, a uzyskane iloczyny powinny zostać zsumowane. Dopiero suma tych iloczynów powinna stanowić wartość uwzględnianą za dany rok przy obliczaniu średniej arytmetycznej, o której mowa w ust. 1. Projektowane brzmienie § 15 ust. 3 nie zapewnia takiego rozstrzygnięcia. Przepis nie rozróżnia zmiany grupy pracowników w kolejnych latach od równoczesnego zatrudnienia w ramach kilku grup. Posługuje się ponadto określeniem „różne rodzaje zatrudnienia, o

				których mowa w ust. 1 pkt 2”, chociaż wskazane w tym przepisie kategorie nie stanowią rodzajów zatrudnienia ani rodzajów stosunku pracy. Chodzi o zróżnicowanie pracowników ze względu na grupę pracowników lub charakter zajmowanego stanowiska. Nieprawidłowe jest również nakazanie ustalania limitu indywidualnego „odrębnie dla każdego rodzaju zatrudnienia proporcjonalnie do okresu zatrudnienia”. Limit indywidualny powinien być jedną wartością ustaloną dla pracownika w danej dyscyplinie, a nie sumą kilku odrębnych limitów indywidualnych. Ponadto „okres zatrudnienia” oznacza czas trwania zatrudnienia, a nie jego wymiar. Jeżeli intencją projektodawcy było uwzględnienie części etatu przypadającej na zatrudnienie w określonej grupie, przepis tej intencji nie wyraża. Nie określa także, względem jakiego okresu i w jaki sposób należałoby ustalać proporcję okresu zatrudnienia. Literalne zastosowanie projektowanego ust. 3 może prowadzić do sztucznego zawyżenia limitu, w szczególności ponad wartość 8 przewidzianą dla pracownika badawczego albo naukowego zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy i prowadzącego działalność naukową wyłącznie w jednej dyscyplinie. Można przykładowo założyć, że przez cały pięcioletni okres ewaluacji pracownik jest równocześnie zatrudniony w ewaluowanym podmiocie w wymiarze 1/2 etatu w grupie pracowników badawczych oraz w wymiarze 1/2 etatu w grupie pracowników badawczo-dydaktycznych, a jego udział czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie wynosi 100%. Łączny wymiar zatrudnienia tej osoby odpowiada jednemu pełnemu etatowi. Projektowany ust. 3 nakazuje jednak ustalić limit odrębnie dla każdego „rodzaju zatrudnienia”, proporcjonalnie do okresu zatrudnienia i udziału czasu pracy w dyscyplinie, nie nakazując uwzględnienia wymiaru czasu pracy przypadającego na zatrudnienie w każdej grupie. Ponieważ oba zatrudnienia trwały przez cały okres ewaluacji, a udział w dyscyplinie wynosił 100%, takie odczytanie przepisu prowadziłoby do ustalenia limitu 8 dla zatrudnienia w grupie pracowników badawczych oraz limitu 4 dla zatrudnienia w grupie pracowników badawczo-dydaktycznych, a następnie do ich zsumowania. Łączny limit wyniósłby zatem 12, mimo że łączny wymiar czasu pracy pracownika nie przekracza jednego etatu. Zgodnie z proponowanym brzmieniem ust. 3 wartość za każdy rok wynosiłaby natomiast: $(1/2 \times 100\% \times 8 + 1/2 \times 100\% \times 4 = 6).$ Taka wartość prawidłowo uwzględnia zarówno łączny wymiar czasu pracy pracownika, jak i zróżnicowanie współczynników właściwych dla grup, w których jest on równocześnie zatrudniony.
--	--	--	--	---

				Proponowana zmiana eliminuje również wątpliwość dotyczącą zaokrąglania. Nie ustala się odrębnych limitów indywidualnych dla poszczególnych grup i nie zaokrągla ich przed zsumowaniem. Sumowane są niezaokrąglone iloczyny obliczone dla poszczególnych grup, następnie ich suma jest uwzględniana przy obliczaniu średniej za cały okres ewaluacji, a dopiero ostateczna wartość limitu indywidualnego podlega zaokrągleniu zgodnie z § 15 ust. 2.
32		§ 15 ust. 5	Po zdaniu pierwszym proponuje się dodać zdanie: „Jeżeli limit ustalony zgodnie ze zdaniem pierwszym wynosi 1, w ewaluacji jakości działalności naukowej można uwzględnić po jednej publikacji tej osoby w każdej z nie więcej niż dwóch dyscyplin, pod warunkiem że publikacje te spełniają warunki określone w § 11.”.	Zasadne jest zachowanie przyjętej w projekcie konstrukcji, zgodnie z którą limit publikacji osoby kształcącej się w szkole doktorskiej jest jednym limitem osobowym, obejmującym łącznie publikacje uwzględniane we wszystkich dyscyplinach. Doktorant nie składa oświadczenia, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy, ani nie określa procentowego udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach. Nie ma zatem podstaw do ustalania dla niego odrębnych limitów dyscyplinowych na zasadach stosowanych wobec pracowników. Proporcjonalne zmniejszenie jednego, wspólnego dla wszystkich dyscyplin limitu doktoranta może jednak w szczególnej sytuacji prowadzić do rezultatu trudnego do uzasadnienia. Chodzi o porównanie sytuacji doktoranta z sytuacją pracownika nienależącego do grupy pracowników badawczych, naukowych ani badawczo-dydaktycznych, dla którego zgodnie z § 15 ust. 1 pkt 3 lit. c stosuje się współczynnik 2. Jest to pracownik zatrudniony na stanowisku, z którym ustawa nie wiąże prowadzenia działalności naukowej jako obowiązku wynikającego bezpośrednio z przynależności do określonej grupy pracowników, choć jego osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji po spełnieniu warunków określonych w § 11 ust. 1. Jeżeli publikacje doktoranta spełniają warunki uwzględnienia w dwóch dyscyplinach, a proporcjonalnie obliczony i zaokrąglony w górę limit tego doktoranta wynosi 1, jego publikację będzie można uwzględnić tylko w jednej z tych dyscyplin. W drugiej dyscyplinie nie będzie można uwzględnić żadnej publikacji tej osoby. Tymczasem pracownik objęty współczynnikiem 2, zatrudniony przez analogiczną część okresu ewaluacji i prowadzący działalność naukową w dwóch dyscyplinach, może – wskutek odrębnego ustalania i zaokrąglania limitu dla każdej dyscypliny – uzyskać limit 1 w każdej z nich. Zróżnicowanie to wynika z odmiennego sposobu konstruowania limitów: limit pracownika jest ustalany i zaokrąglany odrębnie dla każdej dyscypliny, natomiast limit doktoranta jest ustalany i zaokrąglany jeden raz dla wszystkich dyscyplin łącznie. Rozwiązanie to może prowadzić do trudnego do uzasadnienia nierównego traktowania osiągnięć uwzględnianych w ewaluacji. Osiągnięcia doktorantów, którzy w ramach ustawowo uregulowanego kształcenia w szkole doktorskiej prowadzą badania związane z przygotowaniem rozprawy doktorskiej, mogłyby zostać uwzględnione tylko w jednej

				dyscyplinie, jeżeli ich wspólny, proporcjonalnie obniżony limit wynosi 1. Jednocześnie osiągnięcia pracownika nienależącego do grupy pracowników badawczych, naukowych ani badawczo-dydaktycznych, a więc zatrudnionego na stanowisku, z którym ustawa nie wiąże obowiązku prowadzenia działalności naukowej, mogłyby – wskutek odrębnego ustalania i zaokrąglania limitu w każdej dyscyplinie – zostać uwzględnione po jednym w każdej z dwóch dyscyplin. Skutek tego zróżnicowania dotyczy bezpośrednio ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie: jedna podmioto-dyscyplina nie może uwzględnić osiągnięcia doktoranta, podczas gdy może uwzględnić osiągnięcie pracownika, którego stanowisko nie jest ustawowo związane z obowiązkiem prowadzenia działalności naukowej. Proponowane uzupełnienie nie zmienia zasadniczej konstrukcji wspólnego limitu 2 określonego w ust. 4. Doktorant odbywający kształcenie przez cały okres objęty ewaluacją nadal dysponowałby jednym limitem 2 i mógłby wykorzystać go na dwie publikacje w jednej dyscyplinie albo na jedną publikację w każdej z dwóch dyscyplin. Wyjątek dotyczyłby jedynie sytuacji, w której proporcjonalne obliczenie limitu zgodnie z ust. 5 prowadzi do uzyskania wartości 1. W takim przypadku dopuszczalne byłoby uwzględnienie po jednej publikacji w każdej z nie więcej niż dwóch dyscyplin, o ile każda z tych publikacji spełnia warunki określone w § 11. Należy jednocześnie zauważyć, że proponowane rozwiązanie osłabiałoby w tym szczególnym przypadku zasadę proporcjonalności do okresu kształcenia: nawet krótki okres kształcenia mógłby umożliwić uwzględnienie dwóch publikacji, jeżeli byłyby one wykazywane w dwóch dyscyplinach. Z tego względu propozycja ma charakter postulatu do rozważenia. Projektodawca powinien rozstrzygnąć, czy większe znaczenie należy przypisać ścisłej proporcjonalności limitu do okresu kształcenia, czy zapewnieniu osobie prowadzącej badania związane z dwiema dyscyplinami możliwości uwzględnienia co najmniej jednej publikacji w każdej z nich.
33		§ 15 ust. 6	„W przypadku osoby, o której mowa w ust. 4, dla której zgodnie z ust. 1–3 ustala się również limity indywidualne pracownika, limit, o którym mowa w ust. 4, ustalony z uwzględnieniem ust. 5, porównuje się z sumą limitów indywidualnych ustalonych dla tej osoby zgodnie z ust. 1–3 dla wszystkich dyscyplin. Jeżeli limit, o którym mowa w ust. 4, jest nie niższy od sumy limitów indywidualnych ustalonych zgodnie z ust. 1–3, do publikacji naukowych tej osoby stosuje się limit określony w ust. 4, z uwzględnieniem ust. 5. W przeciwnym przypadku stosuje się limity indywidualne	Projektowany § 15 ust. 6 przewiduje, że do osoby, która w okresie objętym ewaluacją była jednocześnie doktorantem i pracownikiem prowadzącym działalność naukową w ewaluowanym podmiocie, nie stosuje się limitu doktoranckiego określonego w ust. 4 i 5, lecz wyłącznie limity pracownicze ustalone zgodnie z ust. 1–3. Takie rozwiązanie może prowadzić do obniżenia limitu wskutek samego podjęcia zatrudnienia przez osobę kształcącą się w szkole doktorskiej. Przepis nie określa, przez jaką część okresu objętego ewaluacją oba statusy muszą występować jednocześnie. Zwrot „w okresie objętym ewaluacją [...]” była jednocześnie pracownikiem” może zostać odczytany w ten sposób, że wystarczy jakiegokolwiek, nawet krótki okres zbiegu statusu doktoranta i pracownika. Nie wskazano również, czy zatrudnienie musi dotyczyć całego okresu kształcenia ani czy działalność naukowa w

			ustalone zgodnie z ust. 1–3. Limitów ustalonych na obu podstawach nie sumuje się.”.	ramach zatrudnienia musi być prowadzona w tej samej dyscyplinie, w której mają zostać uwzględnione publikacje powstałe w związku z kształceniem w szkole doktorskiej. Nieprecyzyjne jest także określenie „pracownik prowadzący działalność naukową”. Nie wynika z niego, czy chodzi o każdego pracownika faktycznie wykonującego jakiekolwiek czynności naukowe, pracownika, który złożył oświadczenie o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie, pracownika uwzględnionego przy ustalaniu liczby N, czy też pracownika spełniającego inne warunki uwzględnienia jego osiągnięć. Po wprowadzeniu proponowanej zmiany § 11 ust. 1 właściwe jest odwołanie się do warunków pracowniczych określonych w pkt 1 albo 3 tego przepisu. Sam fakt pozostawania w stosunku pracy nie powinien pozbawiać osoby limitu doktoranckiego, jeżeli jej osiągnięcia nie mogą być uwzględniane jako osiągnięcia pracownika. Projektowana regulacja może prowadzić do zastosowania limitu pracowniczego niższego od limitu wynikającego ze statusu doktoranta. Jeśli na przykład osoba odbywała kształcenie w szkole doktorskiej przez cały pięcioletni okres objęty ewaluacją, to przysługuje jej limit 2 określony w ust. 4. Jeśli przez dwa lata tego okresu była jednocześnie zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy, ze 100-procentowym udziałem czasu pracy w jednej dyscyplinie (i np. innej niż dyscyplina jej rozprawy doktorskiej), jako pracownik nienależący do grupy pracowników badawczych, naukowych ani badawczo-dydaktycznych, to po zastosowaniu współczynnika 2 jej limit pracowniczynyśłby przed zaokrągleniem 0,8, a po zaokrągleniu – 1. Zgodnie z projektowanym ust. 6 podjęcie zatrudnienia powodowałoby zatem utratę limitu doktoranckiego wynoszącego 2 i zastąpienie go niższym limitem pracowniczym wynoszącym 1. Skutek ten jest szczególnie trudny do uzasadnienia w przypadku pracownika nienależącego do grupy pracowników badawczych, naukowych ani badawczo-dydaktycznych, a więc zatrudnionego na stanowisku, z którym ustawa nie wiąże prowadzenia działalności naukowej jako obowiązku wynikającego bezpośrednio z przynależności do określonej grupy pracowników. Osiągnięcia powstałe w ramach ustawowo uregulowanego kształcenia w szkole doktorskiej i prowadzenia badań służących przygotowaniu rozprawy doktorskiej mogłyby zostać uwzględnione w mniejszej liczbie tylko dlatego, że doktorant przez część okresu ewaluacji pozostawał jednocześnie w stosunku pracy. Nie jest zasadne automatyczne sumowanie pełnego limitu doktoranckiego i limitów pracowniczych, ponieważ prowadziłoby ono do uprzywilejowania osób posiadających jednocześnie oba statusy. Nie należy jednak również przyjmować rozwiązania, zgodnie z którym nawet krótkie lub częściowe zatrudnienie automatycznie pozbawia osobę limitu wynikającego z kształcenia w szkole doktorskiej, niezależnie od wysokości limitu pracowniczego.
--	--	--	--	--

				Proponowana zmiana przewiduje obliczenie obu wariantów limitu i zastosowanie tego, który pozwala uwzględnić większą liczbę publikacji. Limit doktorancki porównuje się z sumą limitów pracowniczych ustalonych dla tej osoby we wszystkich dyscyplinach. Jeżeli limit doktorancki jest równy tej sumie, stosuje się limit doktorancki jako rozwiązanie pozwalające na swobodne rozdysponowanie publikacji między dyscypliny. Limitów ustalonych na obu podstawach nie sumuje się. Rozwiązanie zapobiega zarówno kumulowaniu limitów wynikających z dwóch statusów, jak i zmniejszeniu liczby publikacji możliwych do uwzględnienia wskutek podjęcia zatrudnienia przez osobę kształcącą się w szkole doktorskiej.
34		§ 15 ust. 7	Skreślenie § 15 ust. 7.	Postulat skreślenia § 15 ust. 7 jest powiązany z proponowaną w odrębnej uwadze zmianą brzmienia § 15 ust. 1. Zgodnie z tą propozycją limit indywidualny pracownika jest ustalany odrębnie dla każdej dyscypliny, a jednym z czynników uwzględnianych przy jego obliczaniu jest udział czasu pracy związanej z prowadzeniem działalności naukowej w tej dyscyplinie, o którym mowa w art. 343 ust. 1 pkt 16 ustawy. Jeżeli pracownik wskazał w oświadczeniu, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy, dwie dyscypliny, zastosowanie § 15 ust. 1 prowadzi zatem automatycznie do ustalenia dwóch odrębnych limitów indywidualnych: po jednym dla każdej dyscypliny, z uwzględnieniem właściwego udziału czasu pracy w każdej z nich. Ustęp 7 nie wprowadza w takim przypadku żadnej dodatkowej reguły obliczeniowej, lecz jedynie powtarza rozwiązanie wynikające już z ust. 1 w proponowanym w zmianie brzmieniu. Pozostawienie ust. 7 mogłoby ponadto wywoływać nieuzasadnioną wątpliwość, czy odrębne ustalanie limitów dla poszczególnych dyscyplin następuje na podstawie ogólnej reguły określonej w ust. 1, czy stanowi rozwiązanie szczególne, mające zastosowanie wyłącznie w przypadku jednoczesnego wskazania dwóch dyscyplin. Jest to istotne również w sytuacji, w której pracownik zmieniał reprezentowane dyscypliny w kolejnych latach okresu objętego ewaluacją. Proponowane brzmienie ust. 1 obejmuje takie przypadki bez potrzeby wprowadzania odrębnej regulacji.
35		§ 15 ust. 8	Skreślenie § 15 ust. 8.	Projektowany § 15 ust. 8 powtarza zasadę uregulowaną już w § 11 ust. 4 projektu. Zgodnie z pierwotnym brzmieniem § 11 ust. 4 dane osiągnięcie może być wykazane przez osobę będącą jego autorem albo współautorem tylko raz i tylko w ramach jednej dyscypliny. § 15 ust. 8 ponownie ustanawia zasadę jednokrotnego uwzględnienia publikacji naukowej w jednej dyscyplinie, uzupełniając ją jedynie o wskazanie, że następuje to zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy. Proponowane brzmienie § 11 ust. 4:

				„Osiągnięcia jednej osoby mogą być uwzględnione w ewaluacji jakości działalności naukowej w ramach nie więcej niż dwóch dyscyplin. Każde osiągnięcie jej autorstwa albo współautorstwa może być przez nią wykazane jednokrotnie, w ramach jednej dyscypliny zgodnie z oświadczeniem, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy.” łączy oba elementy regulacji: zasadę jednokrotnego wykazania danego osiągnięcia przez określoną osobę oraz przyporządkowanie tego osiągnięcia do dyscypliny zgodnie ze złożonym przez tę osobę oświadczeniem. Tym samym § 15 ust. 8 nie ustanawia żadnej dodatkowej normy i powinien zostać skreślony. Pozostawienie obu przepisów mogłoby ponadto powodować wątpliwości interpretacyjne. § 11 ust. 4 odnosi ograniczenie do konkretnej osoby będącej autorem albo współautorem osiągnięcia, natomiast § 15 ust. 8 może być odczytywany jako ustanawiający ograniczenie dotyczące publikacji jako takiej, niezależnie od liczby jej autorów i złożonych przez nich oświadczeń. Mogłoby to prowadzić do niezamierzonego wniosku, że publikacja współautorska może zostać uwzględniona tylko w jednej dyscyplinie również wtedy, gdy poszczególni współautorzy upoważnili podmiot do jej wykazania w różnych dyscyplinach. Proponowane brzmienie § 11 ust. 4 jednoznacznie wiąże ograniczenie z konkretną osobą i złożonym przez nią oświadczeniem. Za skreśleniem § 15 ust. 8 przemawia również systematyka projektu. § 11 określa zasady i warunki uwzględniania osiągnięć w ewaluacji, w tym ich przypisywania określonym osobom i dyscyplinom. § 15 powinien natomiast regulować liczbowe limity osiągnięć podlegających ocenie. Zasada jednokrotnego wykazania danego osiągnięcia przez określoną osobę w jednej dyscyplinie nie jest limitem liczby osiągnięć, lecz warunkiem ich uwzględnienia, dlatego właściwym miejscem jej uregulowania jest § 11.
36		§ 15 ust. 9	„9. łączna liczba osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 1–4, uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie naukowej nie może być większa niż trzykrotność liczby N.”.	Projektowany § 15 ust. 9 obejmuje wspólnym limitem wynoszącym trzykrotność liczby N wszystkie osiągnięcia naukowe wymienione w § 8 pkt 1–5. Oznacza to włączenie do tego limitu nie tylko osiągnięć o charakterze publikacyjnym, wymienionych w § 8 pkt 1–4, lecz także osiągnięć z zakresu własności przemysłowej, o których mowa w § 8 pkt 5. Rozwiązanie to stanowi istotną zmianę w stosunku do obowiązujących zasad. Zgodnie z § 17 ust. 5 obowiązującego rozporządzenia limit wynoszący trzykrotność liczby N obejmuje wyłącznie publikacje naukowe. Osiągnięcia z zakresu własności przemysłowej podlegają odrębnemu limitowi określonemu w § 11 ust. 4, zgodnie z którym ich liczba nie może być większa niż liczba N zaokrąglona w górę do liczby całkowitej. Patenty i pozostałe osiągnięcia z tej grupy nie zajmują zatem miejsc w limicie publikacyjnym wynoszącym '3N'.

				Projekt zachowuje odrębny limit dla osiągnięć z zakresu własności przemysłowej. Zgodnie z § 11 ust. 5 projektu liczba osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 5, uwzględnianych w danej dyscyplinie nie może być większa niż liczba N zaokrąglona w górę do liczby całkowitej. Jednoczesne objęcie tych samych osiągnięć limitem określonym w § 15 ust. 9 powoduje, że podlegałyby one dwóm odrębnym ograniczeniom: właściwemu dla nich limitowi `N` oraz wspólnemu limitowi `3N`. W praktyce każde uwzględnione osiągnięcie z § 8 pkt 5 zmniejszałoby liczbę osiągnięć publikacyjnych możliwych do uwzględnienia w ramach limitu `3N`. Przykładowo przy liczbie `N = 10` obowiązujący model pozwala wykorzystać limit 30 udziałów jednostkowych w publikacjach oraz uwzględnić odrębnie do 10 osiągnięć z zakresu własności przemysłowej. Zgodnie z projektem łączna liczba obu rodzajów osiągnięć nie mogłaby przekroczyć 30. Uwzględnienie 10 osiągnięć z § 8 pkt 5 pozostawiałoby zatem miejsce najwyżej na 20 osiągnięć publikacyjnych. Projekt nie zawiera uzasadnienia dla tak istotnej zmiany ani nie wskazuje, aby zamiarem projektodawcy było ograniczenie liczby publikacji możliwych do uwzględnienia z powodu posiadania przez podmiot osiągnięć patentowych. Zachowanie w § 11 ust. 5 odrębnego limitu dla osiągnięć wymienionych w § 8 pkt 5 wskazuje natomiast, że ich objęcie także limitem `3N` może być wynikiem niezamierzonego rozszerzenia odesłania zawartego w § 15 ust. 9. Z tego względu limit określony w § 15 ust. 9 powinien obejmować wyłącznie osiągnięcia naukowe, o których mowa w § 8 pkt 1–4. Osiągnięcia z zakresu własności przemysłowej powinny nadal podlegać odrębnemu limitowi ustanowionemu w § 11 ust. 5.
37		§ 15 ust. 10	„łączna liczba osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 1–4, autorstwa albo współautorstwa osób, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 2 i 3, uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie naukowej, nie może być większa niż 20% limitu, o którym mowa w ust. 9.” Oznaczenia poszczególnych ustępów § 15 oraz odesłania do nich użyte w powyższym proponowanym brzmieniu odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W odrębnych uwagach proponuje się skreślenie § 15 ust. 7, 8 i 16 oraz przeniesienie obecnego ust. 18. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenie tego	Projektowany § 15 ust. 10 jest wadliwie sformułowany. Odnosi określenie „osiągnięcia naukowe” do § 11 ust. 1 pkt 2, mimo że przepis ten nie wyodrębnia rodzaju osiągnięć naukowych, lecz określa okoliczności, w których osiągnięcia mogą zostać uwzględnione ze względu na związek ich powstania z odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej. Jednocześnie dalsza część § 15 ust. 10 mówi ogólnie o osiągnięciach „autorstwa albo współautorstwa osób uwzględnianych w ewaluacji”, nie wskazując jednoznacznie, o jaką grupę osób chodzi. W rezultacie nie jest jasne, czy limit 20% został powiązany z rodzajem osiągnięcia, okolicznościami jego powstania, czy statusem jego autora albo współautora. W proponowanym brzmieniu § 11 ust. 1 pkt 2 i 3 jednoznacznie wyodrębniają dwie grupy osób, które nie zostały uwzględnione przy ustalaniu liczby N, ale których osiągnięcia mogą zostać uwzględnione w ewaluacji: osoby odbywające kształcenie w szkole doktorskiej oraz pracowników nieuwzględnionych przy ustalaniu liczby N, spełniających pozostałe warunki określone w § 11 ust. 1 pkt 3.

			przepisu oraz zawarte w nim odesłania powinny zostać dostosowane do numeracji przyjętej po uwzględnieniu wszystkich zmian dotyczących § 15.	§ 15 ust. 10 powinien zatem odnosić się bezpośrednio do osób należących do obu tych grup, a nie do osiągnięć, o których miałyby być mowa w § 11 ust. 1 pkt 2. Pominięcie pracowników określonych w proponowanym § 11 ust. 1 pkt 3 prowadziłoby do nieuzasadnionego zróżnicowania dwóch grup osób, których osiągnięcia mogą wypełniać limit wynoszący trzykrotność liczby N, mimo że osoby te nie zostały uwzględnione przy ustalaniu tej liczby. Osiągnięcia doktorantów podlegałyby limitowi 20%, natomiast osiągnięcia pracowników nieuwzględnionych przy ustalaniu liczby N mogłyby być wykazywane bez objęcia ich tym limitem szczególnym. Mogłoby to prowadzić do wypełniania znacznej części limitu 3N osiągnięciami pracowników, którzy nie zostali uwzględnieni przy ustalaniu liczby N. Objęcie limitem 20% zarówno doktorantów, jak i pracowników nieuwzględnionych przy ustalaniu liczby N odpowiada rozwiązaniu przyjętemu w obowiązującym § 17 ust. 6 rozporządzenia, który odnosi ten limit do publikacji naukowych autorstwa albo współautorstwa osób wymienionych w § 11 ust. 1 pkt 2 i 3. Projekt nie przedstawia uzasadnienia dla odstąpienia od tej zasady ani dla wyłączenia z limitu osiągnięć pracowników nieuwzględnionych przy ustalaniu liczby N. Należy ponadto jednoznacznie określić rodzaje osiągnięć objętych limitem 20%. Projektowany przepis posługuje się ogólnym określeniem „osiągnięcia naukowe”, które może obejmować wszystkie osiągnięcia wymienione w § 8, w tym osiągnięcia z zakresu własności przemysłowej określone w § 8 pkt 5. Obowiązujący § 17 ust. 6 odnosi natomiast limit 20% wyłącznie do publikacji naukowych. Osiągnięcia wymienione w § 8 pkt 5 podlegają w projekcie odrębnemu limitowi oraz są objęte łącznym limitem określonym w § 15 ust. 9. Z tego względu limit 20% powinien obejmować osiągnięcia naukowe, o których mowa w § 8 pkt 1–4, analogicznie do zakresu limitów indywidualnych pracowników określonego w proponowanym brzmieniu § 15 ust. 1.
38		§ 15 ust. 11 i 12	„11. W przypadku działalności naukowej prowadzonej w ramach dyscyplin naukowych należących do dziedziny nauk humanistycznych, dziedziny nauk o rodzinie, dziedziny nauk społecznych i dziedziny nauk teologicznych liczba monografii naukowych, których wartość punktowa, ustalona zgodnie z § 12–14, wynosi nie więcej niż 210 pkt, oraz redakcji naukowych tych monografii, uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie, nie może być większa niż 20% limitu, o którym mowa w ust. 9.	Projektowane § 15 ust. 11 i 12 nie wskazują jednoznacznie, jaką wartość punktową monografii należy uwzględniać przy ustalaniu, czy podlega ona określonej w tych przepisach limitowi. Wartość punktowa monografii może być bowiem ustalana na kilku kolejnych etapach. § 12 ust. 2 określa jej wartość podstawową, § 12 ust. 5 przewiduje zwiększenie tej wartości w przypadku działalności naukowej prowadzonej w ramach wskazanych dziedzin nauki, natomiast § 14 przewiduje jej zmniejszenie albo zachowanie w pełnej wysokości w zależności od rodzaju monografii oraz sposobu finansowania jej przygotowania. Brak wyraźnego odesłania do przepisów regulujących wszystkie te etapy może prowadzić do zasadniczo odmiennych wyników. Przykładowo monografia naukowa, której wartość zgodnie z § 12 ust. 2 pkt 1 wynosi 200 pkt, w dyscyplinie należącej do jednej z dziedzin

			12. W przypadku działalności naukowej prowadzonej w ramach dyscyplin naukowych należących do dziedzin nauki innych niż wskazane w ust. 11 liczba monografii naukowych, których wartość punktowa, ustalona zgodnie z § 12–14, wynosi nie więcej niż 140 pkt, oraz redakcji naukowych tych monografii, uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie, nie może być większa niż 5% limitu, o którym mowa w ust. 9.”. Oznaczenia poszczególnych ustępów § 15 oraz odesłania do nich użyte w powyższym proponowanym brzmieniu odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W odrębnych uwagach proponuje się skreślenie § 15 ust. 7, 8 i 16 oraz przeniesienie obecnego ust. 18. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenie tego przepisu oraz zawarte w nim odesłania powinny zostać dostosowane do numeracji przyjętej po uwzględnieniu wszystkich zmian dotyczących § 15.	wskazanych w § 15 ust. 11 uzyskuje po zastosowaniu § 12 ust. 5 pkt 1 wartość 300 pkt. Jeżeli próg 210 pkt odnoszono by do wartości określonej w § 12 ust. 2, monografia ta podlegałaby limitowi przewidzianemu w § 15 ust. 11. Jeżeli natomiast uwzględniano by wartość po zwiększeniu, zostałaby z tego limitu wyłączona. Odwrotna sytuacja może wystąpić w przypadku zastosowania § 14. Monografia mająca zgodnie z § 12 ust. 2 wartość 200 pkt może po zastosowaniu przewidzianego w § 14 zmniejszenia uzyskać wartość 100 pkt. W dyscyplinach, do których ma zastosowanie § 15 ust. 12, przyjęcie wartości określonej w § 12 ust. 2 prowadziłoby do wyłączenia jej z limitu obejmującego monografie o wartości nie większej niż 140 pkt, natomiast uwzględnienie wartości po zastosowaniu § 14 prowadziłoby do objęcia jej tym limitem. Ponieważ limity określone w § 15 ust. 11 i 12 mają różnicować osiągnięcia ze względu na liczbę punktów rzeczywiście przypisaną im w ewaluacji, należy wyraźnie wskazać, że miarodajna jest wartość punktowa ustalona po zastosowaniu wszystkich właściwych przepisów § 12–14. Zaproponowane odesłanie usuwa tę niejednoznaczność. Zastąpienie określenia „redakcje naukowe takich monografii” określeniem „redakcje naukowe tych monografii” jednoznaczniej wskazuje, że chodzi o redakcje konkretnych monografii spełniających poprzedzający warunek dotyczący wartości punktowej.
39		§ 15 ust. 13 i 14	Ustępom 13 i 14 proponuje się nadać następujące brzmienie: „13. Limit, o którym mowa w ust. 9, zmniejsza się o 6 w danej dyscyplinie naukowej w przypadku każdego pracownika spełniającego łącznie następujące warunki: 1) w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej był zatrudniony w ewaluowanym podmiocie przez co najmniej 24 miesiące jako pracownik należący do jednej z grup pracowników, o których mowa w § 7 ust. 2 pkt 3 lit. a i b; 2) wskazał tę dyscyplinę w oświadczeniu, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy; 3) nie został uwzględniony przy ustalaniu liczby N w co najmniej jednej z dyscyplin wskazanych w oświadczeniu, o którym mowa	Projektowane § 15 ust. 13 i 14 odwracają funkcję regulacji obowiązującej w dotychczasowych ewaluacjach. Zgodnie z obowiązującym § 17 ust. 8 pkt 2 i ust. 9 rozporządzenia niewłączenie odpowiedniego pracownika do liczby N albo niezłożenie przez niego oświadczenia o reprezentowanej dziedzinie i dyscyplinie powoduje zmniejszenie liczby publikacji naukowych, które mogą zostać uwzględnione w ocenie podmiotu. Projekt przewiduje natomiast w analogicznych sytuacjach zwiększenie limitu o 6. Zwiększenie limitu prowadziłoby do skutku przeciwnego do funkcji tej regulacji. Przepisy te mają zapobiegać zaniżaniu liczby N przez niewłączanie do niej pracowników prowadzących działalność naukową albo przez niezłożenie wymaganych oświadczeń. Zaniżenie liczby N powoduje obniżenie wartości stanowiącej podstawę ustalania limitu określonego w § 15 ust. 9. Powinno zatem skutkować odpowiednim zmniejszeniem liczby osiągnięć możliwych do uwzględnienia, a nie przyznaniem podmiotowi dodatkowych osiągnięć. Przyjęcie projektowanego brzmienia oznaczałoby, że niewłączenie pracownika do liczby N albo niezłożenie przez niego oświadczenia byłoby dla ewaluowanego podmiotu korzystne. Pracownik nie zwiększałby liczby N, natomiast podmiot uzyskiwałby możliwość

			w art. 343 ust. 7 ustawy, w żadnym z podmiotów, w których był zatrudniony. 14. Limit, o którym mowa w ust. 9, zmniejsza się o 6 w każdej dyscyplinie naukowej, w ramach której ewaluowany podmiot prowadzi działalność naukową, w przypadku każdego pracownika, który: 1) w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej był zatrudniony w ewaluowanym podmiocie przez co najmniej 24 miesiące jako pracownik należący do jednej z grup pracowników, o których mowa w § 7 ust. 2 pkt 3 lit. a i b; 2) nie złożył oświadczenia, o którym mowa w art. 343 ust. 7 ustawy.”. Oznaczenia poszczególnych ustępów § 15 oraz odesłania do nich użyte w powyższym proponowanym brzmieniu odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W odrębnych uwagach proponuje się skreślenie § 15 ust. 7, 8 i 16 oraz przeniesienie obecnego ust. 18. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenie tego przepisu oraz zawarte w nim odesłania powinny zostać dostosowane do numeracji przyjętej po uwzględnieniu wszystkich zmian dotyczących § 15.	uwzględnienia sześciu dodatkowych osiągnięć. W przypadku § 15 ust. 14 zwiększenie następowałoby ponadto w każdej dyscyplinie naukowej prowadzonej przez podmiot, mimo że pracownik nie złożył oświadczenia pozwalającego przypisać go do którejkolwiek z tych dyscyplin. Przykładowo w podmiocie, dla którego liczba N w danej dyscyplinie wynosi 10, limit określony w § 15 ust. 9 wynosi 30 osiągnięć. Zatrudnienie jednego pracownika spełniającego warunki określone w projektowanym ust. 14, który nie złożył oświadczenia o reprezentowanej dyscyplinie, zwiększałoby ten limit do 36 osiągnięć w każdej dyscyplinie naukowej prowadzonej przez podmiot. Dodatkowe osiągnięcia nie musiałyby przy tym być autorstwa ani współautorstwa tego pracownika. Zwiększenie limitu nie może być również interpretowane jako sankcja polegająca na utworzeniu dodatkowych, potencjalnie niewypełnionych miejsc. § 15 ust. 9 określa maksymalną, a nie obowiązkową liczbę uwzględnianych osiągnięć. Ponadto zgodnie z § 18 ocenę poziomu naukowego ustala się przez podzielenie sumy punktów za uwzględnione osiągnięcia przez liczbę N, a nie przez limit osiągnięć. Zwiększenie limitu nie może więc obniżyć wyniku podmiotu: pozostaje dla niego neutralne, jeżeli dodatkowe miejsca nie zostaną wykorzystane, albo pozwala podwyższyć wynik, jeżeli zostaną wypełnione kolejnymi osiągnięciami. Na sankcyjny charakter regulacji wskazuje także § 15 ust. 15 projektu. Przepis ten wyłącza stosowanie ust. 13 i 14 w odniesieniu do pracowników, którzy przez odpowiednio długi okres korzystali z określonych urlopów albo świadczeń związanych z chorobą lub rodzicielstwem. Wyłączenie jest racjonalne, jeżeli chroni podmiot przed zmniejszeniem limitu z przyczyn usprawiedliwionych sytuacją pracownika. Jeżeli natomiast ust. 13 i 14 ustanawiałyby zwiększenie limitu, § 15 ust. 15 pozbawiałby takiej korzyści podmioty zatrudniające osoby długotrwale nieobecne z usprawiedliwionych przyczyn. Należy zatem przyjąć, że użycie w § 15 ust. 13 i 14 wyrazów „zwiększa się” stanowi błąd projektu, a zamierzoną treścią obu przepisów jest zmniejszenie limitu o 6. Jednocześnie oba ustępy powinny wprost odsyłać do limitu określonego w § 15 ust. 9. Obecne określenie „limit liczby osiągnięć naukowych uwzględnianych w ocenie ewaluowanego podmiotu” nie wskazuje jednoznacznie, który z kilku limitów uregulowanych w § 15 podlega modyfikacji. Zmiany wymaga również określenie kręgu pracowników powodujących zastosowanie omawianego mechanizmu. Projekt obejmuje nim pracowników zatrudnionych na stanowiskach innych niż odpowiadające grupom pracowników badawczych, naukowych i badawczo-dydaktycznych. W konsekwencji niewłączenie do liczby N pracownika badawczego, naukowego albo badawczo-dydaktycznego lub niezłożenie przez takiego
--	--	--	---	---

				pracownika oświadczenia nie powodowałyby zmniejszenia limitu, mimo że prowadzenie działalności naukowej należy do ustawowych obowiązków pracowników należących do tych grup. Projekt nie przedstawia uzasadnienia dla odstąpienia w tym zakresie od rozwiązania obowiązującego ani dla objęcia mechanizmem wyłącznie pracowników zatrudnionych na innych stanowiskach. Szczególnie trudne do zastosowania jest użyte w projekcie zastrzeżenie „jeżeli do jego obowiązków należało prowadzenie działalności naukowej”. Nie wskazano, czy o spełnieniu tego warunku ma decydować treść umowy o pracę, indywidualny zakres czynności, informacje zawarte w Systemie POL-on czy działalność faktycznie wykonywana przez pracownika. Odwołanie do § 7 ust. 2 pkt 3 lit. a i b zakłada uwzględnienie przedstawionej w odrębnej uwadze propozycji zmiany brzmienia § 7. W proponowanym brzmieniu przepisu wskazano grupy pracowników badawczych albo naukowych oraz pracowników badawczo-dydaktycznych, wykorzystywane przy ustalaniu liczby N. Odesłanie do tego przepisu zapewnia spójność klasyfikowania pracowników na potrzeby ustalania liczby N, limitów indywidualnych oraz zmniejszenia limitu określonego w § 15 ust. 9, a zarazem pozwala uniknąć ponownego wymieniania tych samych grup w kolejnych przepisach. Jeżeli zamiarem projektodawcy jest objęcie tym mechanizmem również innych pracowników, krąg tych osób oraz podstawa stwierdzenia, że prowadzenie działalności naukowej należało do ich obowiązków, powinny zostać określone w sposób jednoznaczny i możliwy do zweryfikowania.
40		§ 15 ust. 15	Proponuje się nadać § 15 ust. 15 następujące brzmienie: „15. Przepisów ust. 13 i 14 nie stosuje się w przypadku pracowników, którzy w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej: 1) korzystali z urlopu bezpłatnego; 2) korzystali z urlopu dla poratowania zdrowia; 3) korzystali z któregośkolwiek z urlopów związanych z rodzicielstwem, określonych w przepisach ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2025 r. poz. 277, 807, 1423 i 1661 oraz z 2026 r. poz. 25 i 473);	Zachowanie § 15 ust. 15 jest zasadne pod warunkiem uwzględnienia proponowanej w odrębnej uwadze zmiany § 15 ust. 13 i 14, polegającej na zastąpieniu zwiększenia limitu osiągnięć jego zmniejszeniem. Ustęp 15 pełni wówczas funkcję ochronną: zapobiega zmniejszeniu limitu z powodu niewłączenia do liczby N albo niezłożenia oświadczenia przez pracownika, którego możliwość prowadzenia działalności naukowej była przez znaczną część okresu zatrudnienia ograniczona z przyczyn wskazanych w tym przepisie. Korekty wymaga końcowa część przepisu. Projekt posługuje się spójnikiem „albo”, mimo że wskazane przesłanki czasowe nie są rozłączne. Ten sam pracownik może korzystać z wymienionych urlopów lub pobierać wskazane świadczenia zarówno przez co najmniej 24 miesiące, jak i przez co najmniej połowę okresu zatrudnienia. Właściwe jest zatem użycie spójnika „lub”, który nie wyklucza jednoczesnego spełnienia obu warunków. Projekt nie wskazuje ponadto jednoznacznie, jaki okres zatrudnienia stanowi podstawę obliczenia jego połowy. Określenie „połowa okresu zatrudnienia w ewaluowanym

			4) pobierali zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2026 r. poz. 854) – łącznie przez co najmniej 24 miesiące lub przez co najmniej połowę łącznego okresu zatrudnienia danego pracownika w ewaluowanym podmiocie przypadającego na okres objęty ewaluacją jakości działalności naukowej.”. Oznaczenia poszczególnych ustępów § 15 oraz odesłania do nich użyte w powyższym proponowanym brzmieniu odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W odrębnych uwagach proponuje się skreślenie § 15 ust. 7, 8 i 16 oraz przeniesienie obecnego ust. 18. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenie tego przepisu oraz zawarte w nim odesłania powinny zostać dostosowane do numeracji przyjętej po uwzględnieniu wszystkich zmian dotyczących § 15.	podmiocie” może być odczytane jako odnoszące się do całego okresu zatrudnienia pracownika w tym podmiocie, również przed rozpoczęciem okresu objętego ewaluacją. Taka interpretacja byłaby nieracjonalna, ponieważ wymienione nieobecności uwzględnia się wyłącznie wtedy, gdy przypadają na okres objęty ewaluacją. Podstawę obliczenia proporcji powinien zatem stanowić wyłącznie okres zatrudnienia przypadający na okres objęty ewaluacją jakości działalności naukowej. Dodanie określenia „łącznego okresu zatrudnienia” rozstrzyga również sposób stosowania przepisu w przypadku pracownika zatrudnionego w ewaluowanym podmiocie w więcej niż jednym okresie. Przy ustalaniu połowy okresu zatrudnienia należy uwzględnić łączny czas zatrudnienia tego pracownika przypadający na okres objęty ewaluacją. Zmiany wymaga także sformułowanie „przebywali na zasiłku chorobowym”. Zasiłek chorobowy jest świadczeniem pieniężnym, które pracownik pobiera, a nie stanem ani okresem, na którym pracownik „przebywa”. Prawidłowe jest zatem jednolite sformułowanie „pobierali zasiłek chorobowy lub świadczenie rehabilitacyjne”. Należy również zaktualizować metryki promulgacyjne Kodeksu pracy oraz ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. Metryki zamieszczone w projekcie zostały przejęte z obowiązującego rozporządzenia i nie odpowiadają aktualnym tekstom jednolitym oraz późniejszym zmianom tych ustaw.
41		§ 15 ust. 16	Skreślenie § 15 ust. 16.	Projektowany § 15 ust. 16 jest zbędny, ponieważ powtarza ograniczenia wynikające z wcześniejszych ustępów tego paragrafu. Zgodnie z § 15 ust. 1 liczba osiągnięć naukowych autorstwa albo współautorstwa danego pracownika nie może przekraczać ustalonego dla niego limitu indywidualnego. Odpowiednie limity dotyczące osiągnięć osób odbywających kształcenie w szkołach doktorskich określają natomiast ust. 4–6. Z samej konstrukcji tych przepisów wynika, że w przypadku posiadania przez daną osobę większej liczby osiągnięć można uwzględnić jedynie osiągnięcia mieszczące się we właściwym limicie. Ustęp 16 nie ogranicza się jednak do powtórzenia zakazu przekroczenia limitu. Stanowi, że w przypadku posiadania przez daną osobę większej liczby publikacji uwzględnia się je „w liczbie odpowiadającej temu limitowi”. Sformułowanie to może być odczytane jako nakaz wykorzystania całego limitu indywidualnego każdej osoby, mimo że limity indywidualne określają jedynie maksymalną liczbę jej osiągnięć, które mogą zostać uwzględnione. Taka interpretacja byłaby sprzeczna z łącznym limitem określonym w § 15 ust. 9 oraz z limitami szczególnymi określonymi w ust. 10–12. Suma limitów indywidualnych

				pracowników może być bowiem znacznie większa niż trzykrotność liczby N. Przykładowo, jeżeli liczba N wynosi 10, a każdy z dziesięciu pracowników badawczych ma więcej niż osiem publikacji, zastosowanie ust. 16 nakazywałoby uwzględnić po osiem publikacji każdego z tych pracowników, a więc łącznie 80 publikacji. Tymczasem limit określony w ust. 9 wynosi w takim przypadku 30 osiągnięć. Nie jest zatem możliwe jednoczesne uwzględnienie publikacji każdego pracownika w liczbie odpowiadającej jego pełnemu limitowi indywidualnemu. Przepis jest również nieprecyzyjny w przypadku pracownika reprezentującego w okresie objętym ewaluacją więcej niż jedną dyscyplinę. Posługuje się ogólnym określeniem „limit ustalony zgodnie z ust. 1–7”, mimo że zgodnie z proponowanym w odrębnej uwadze brzmieniem § 15 ust. 1 limit indywidualny pracownika jest ustalany odrębnie dla każdej dyscypliny. Nie wiadomo zatem, z którym limitem należałoby porównać ogólną liczbę publikacji danej osoby. Jedyną samodzielną funkcją ust. 16 jest utworzenie odesłania wykorzystywanego następnie w ust. 17 przy regulowaniu wyboru publikacji przez algorytm optymalizujący. Nie uzasadnia to jednak powtarzania normy wynikającej z przepisów ustanawiających limity ani wprowadzania nakazu mogącego pozostawać w sprzeczności z limitami dotyczącymi całej podmioto-dyscypliny. Zasady wyboru osiągnięć mieszczących się w poszczególnych limitach powinny zostać samodzielnie i jednoznacznie określone w ust. 17.
42		§ 15 ust. 17	„17. Wyboru osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 1–4, uwzględnianych w ewaluacji jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie, dokonuje się z zastosowaniem algorytmu optymalizującego, o którym mowa w § 21, z zachowaniem określonych w niniejszym paragrafie limitów liczby tych osiągnięć. Jeżeli osiągnięcie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, zostało wykazane w tej samej dyscyplinie przez więcej niż jedną osobę będącą jego autorem albo współautorem, algorytm przyporządkowuje je, na potrzeby stosowania limitów liczby osiągnięć ustalanych dla poszczególnych osób, wyłącznie do limitu jednej z tych osób.”	Projekt nie określa, w jaki sposób należy stosować limity ustalone dla poszczególnych osób w przypadku publikacji współautorskiej wykazanej w tej samej podmioto-dyscyplinie przez więcej niż jednego autora lub współautora. Nie wiadomo w szczególności, czy uwzględnienie takiej publikacji powinno pomniejszać limit każdej z tych osób, limit wyłącznie jednej osoby, limit osoby wskazanej przez ewaluowany podmiot, czy też limity kilku osób w określonych częściach. Nie jest to wyłącznie zagadnienie techniczne dotyczące sposobu działania systemu obsługującego ewaluację. Przyjęte rozwiązanie będzie bezpośrednio wpływać na liczbę publikacji możliwych do uwzględnienia, dobór publikacji w ramach limitu oraz wynik punktowy podmioto-dyscypliny. Brak rozstrzygnięcia w rozporządzeniu oznaczałby pozostawienie ukształtowania istotnego elementu zasad ewaluacji osobom przygotowującym algorytm i system informatyczny. W praktyce norma dotycząca sposobu wykorzystania limitów poszczególnych osób zostałaby wówczas ustanowiona dopiero na etapie wdrażania rozporządzenia, bez wyraźnej podstawy w jego przepisach. Doprecyzowanie tej kwestii powinno nastąpić w § 15 ust. 17. Paragraf ten reguluje limity liczby publikacji, natomiast ust. 17 określa zastosowanie algorytmu optymalizującego do

				wyboru osiągnięć z zachowaniem tych limitów. Jest to zatem właściwe miejsce do wskazania, jak algorytm powinien uwzględniać publikację wykazaną przez kilku autorów w tej samej dyscyplinie. Zmiany wymaga również obecne odesłanie w § 15 ust. 17 do publikacji, o których mowa w ust. 16. W odrębnej uwadze zaproponowano skreślenie ust. 16 jako przepisu zbędnego i mogącego prowadzić do sprzeczności między limitami indywidualnymi a limitami łącznymi. Ponadto zastosowanie algorytmu nie powinno być ograniczone do sytuacji przekroczenia limitu przez konkretną osobę. Wybór publikacji jest konieczny również wtedy, gdy ich liczba przekracza limit łączny albo jeden z pozostałych limitów określonych w § 15. Z tego względu należy odwołać się bezpośrednio do osiągnięć wymienionych w § 8 pkt 1–4 oraz do wszystkich mających do nich zastosowanie limitów określonych w § 15. Najbardziej spójnym rozwiązaniem jest przyjęcie, że publikacja wybrana do ewaluacji pomniejsza limit wyłącznie jednej spośród osób, które wykazały ją w tej samej podmioto-dyscyplinie, a wyboru tej osoby dokonuje algorytm optymalizujący. Publikacja taka jest bowiem uwzględniana tylko raz w ramach łącznego limitu osiągnięć i otrzymuje jedną wartość punktową, niezależnie od liczby autorów, którzy upoważnili podmiot do jej wykazania w danej dyscyplinie. Konsekwentnie powinna również zostać przyporządkowana wyłącznie do jednego limitu ustalanego dla poszczególnych osób. Pomniejszanie limitów wszystkich współautorów powodowałoby, że „koszt” uwzględnienia publikacji w limitach indywidualnych wzrastałby wraz z liczbą jej autorów pochodzących z tej samej podmioto-dyscypliny, mimo że publikacja zajmowałaby tylko jedno miejsce w limicie łącznym i wносиła jedną wartość punktową. Rozwiązanie takie prowadziłoby do nieuzasadnionego ograniczenia liczby publikacji możliwych do uwzględnienia oraz działałoby na niekorzyść współpracy naukowej prowadzonej wewnątrz tego samego podmiotu. Dzielenie publikacji pomiędzy limity kilku osób oznaczałoby natomiast ponowne wprowadzenie mechanizmu zbliżonego do udziałów jednostkowych, od którego projekt zasadniczo odchodzi. Powierzenie przyporządkowania algorytmowi zapewni jednolite stosowanie przepisów i pozwoli dokonać go w sposób uwzględniający optymalizację wyniku podmioto-dyscypliny. Jeżeli intencją projektodawcy jest przyjęcie innego rozwiązania – w szczególności pomniejszanie limitów wszystkich współautorów, proporcjonalne obciążanie limitów kilku osób albo pozostawienie wyboru osoby ewaluowanemu podmiotowi – zasada ta również powinna zostać jednoznacznie wyrażona w rozporządzeniu wraz ze wskazaniem sposobu jej stosowania. Ewaluowany podmiot powinien znać tę regułę już na podstawie treści aktu prawnego, a nie dopiero po uruchomieniu systemu obsługującego ewaluację lub ujawnieniu zastosowanego w nim sposobu działania algorytmu.
--	--	--	--	---

43		§ 15 ust. 18 – miejsce przepisu	Przenieść § 15 ust. 18, bez zmiany jego brzmienia, bezpośrednio po obecnym § 15 ust. 15, a przed przepisami dotyczącymi wyboru osiągnięć z zastosowaniem algorytmu optymalizującego, oraz odpowiednio dostosować numerację ustępów.	§ 15 ust. 18 określa sposób zaokrąglania limitów, o których mowa w ust. 9–12. Przepis ten stanowi zatem element regulacji dotyczącej ustalania wysokości tych limitów, a nie regułę stosowaną dopiero po dokonaniu wyboru osiągnięć podlegających uwzględnieniu. Obecne ust. 9–12 określają limity łącznej liczby osiągnięć oraz odnoszące się do niej podlimity, natomiast ust. 13–15 regulują modyfikację limitu określonego w ust. 9 oraz przypadki, w których modyfikacji tej się nie stosuje. Przepisy te tworzą łącznie blok regulacji służących ustaleniu ostatecznej wysokości limitów. Przepis nakazujący ich zaokrąglenie powinien zostać umieszczony bezpośrednio po zakończeniu tego bloku, a przed przepisem dotyczącym wyboru osiągnięć przez algorytm optymalizujący. Obecne umieszczenie ust. 18 dopiero po przepisie dotyczącym działania algorytmu zaburza logiczną kolejność regulacji i może sugerować, że zaokrąglenie następuje dopiero po dokonaniu wyboru osiągnięć. Tymczasem algorytm powinien dokonywać wyboru na podstawie limitów, których ostateczna wartość została już ustalona, z uwzględnieniem wymaganej zasady zaokrąglania. Przeniesienie przepisu przed regulacją dotyczącą zastosowania algorytmu uporządkuje strukturę § 15 zgodnie z kolejnością wykonywanych czynności: najpierw ustalenie, ewentualna modyfikacja i zaokrąglenie limitów, a następnie wybór osiągnięć z zachowaniem tak ustalonych limitów.
44		§ 16 ust. 1 pkt 1	Ponowne rozważenie zasadności zwiększenia wartości punktowej osiągnięcia określonego w § 16 ust. 1 pkt 1 ze 100 do 150 pkt oraz przedstawienie merytorycznego uzasadnienia tej zmiany, uwzględniającego jej przewidywany wpływ na wyniki punktowe uzyskiwane w ramach pierwszego kryterium ewaluacji (K1), w szczególności na proporcję między znaczeniem osiągnięć patentowych a znaczeniem publikacji naukowych.	Projekt zwiększa wartość punktową patentu europejskiego albo patentu przyznanego w państwie należącym do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju ze 100 do 150 pkt, a więc o 50%. W przedstawionych materiałach nie wskazano celu tej zmiany ani nie przedstawiono analizy jej wpływu na udział patentów w wyniku uzyskiwanym w ramach kryterium pierwszego. Zmiana ta nie powinna być oceniana w oderwaniu od pozostałych projektowanych zasad ewaluacji. Projekt zasadniczo zmienia sposób obliczania liczby N oraz limity osiągnięć publikacyjnych ustalane dla poszczególnych pracowników. W przypadku znacznej części podmiotów może to prowadzić do istotnego zmniejszenia liczby publikacji uwzględnianych w ewaluacji, mimo że wartości punktowe poszczególnych rodzajów publikacji pozostają co do zasady na dotychczasowym poziomie. Wprawdzie formalna proporcja między łącznym limitem osiągnięć, o których mowa w § 8 pkt 5, wynoszącym N, a limitem publikacji naukowych wynoszącym 3N nie ulega zmianie, jednak patenty nie podlegają indywidualnym limitom osiągnięć poszczególnych autorów, które projekt przewiduje dla publikacji. Możliwość wykorzystania pełnego limitu publikacji może zatem zależeć od struktury dorobku poszczególnych pracowników, podczas gdy osiągnięcia patentowe mogą być skoncentrowane w dorobku znacznie mniejszej liczby

				osób. Podwyższenie wartości najlepiej punktowanego patentu może w rezultacie dodatkowo zwiększyć względne znaczenie patentów w wyniku K1. Skala możliwego wpływu tej zmiany jest znaczna. Jeżeli liczba uwzględnionych patentów punktowanych według projektowanej wartości 150 pkt wynosi p, a liczba N dyscypliny wynosi N, samo podwyższenie punktacji zwiększa wynik K1 o wartość równą $50p/N$. W przypadku wykorzystania całego limitu N wzrost wyniku K1 wyniósłby zatem 50 punktów. Nawet wykorzystanie patentów odpowiadających 20% liczby N powodowałoby wzrost wyniku o 10 punktów. Zmienia się również wzajemna relacja punktacji poszczególnych rodzajów patentów. W obowiązującym rozporządzeniu patent europejski albo patent przyznany w jednym z państw należących do Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju otrzymuje 100 pkt, a patent przyznany przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej – 75 pkt. Relacja ta wynosi zatem 4:3. Po podwyższeniu pierwszej wartości do 150 pkt patent zagraniczny będzie punktowany dwukrotnie wyżej niż patent krajowy. Projekt nie wyjaśnia, dlaczego różnica między tymi kategoriami osiągnięć powinna zostać tak istotnie zwiększona. Nie przesądza to, że wartość 150 pkt jest nieprawidłowa. Jej wprowadzenie powinno jednak zostać poprzedzone analizą danych z dotychczasowych ewaluacji, obejmującą w szczególności liczbę patentów uwzględnianych w poszczególnych dyscyplinach, ich udział w wyniku K1 oraz symulację wyników po zastosowaniu projektowanej punktacji i nowych zasad ustalania liczby N oraz limitów publikacji. Jeżeli celem zmiany jest silniejsze premiowanie uzyskiwania ochrony międzynarodowej, uwzględnienie większych kosztów i trudności uzyskania takiej ochrony albo zwiększenie znaczenia wdrożeniowych rezultatów działalności naukowej, cel ten powinien zostać wskazany w uzasadnieniu projektu. Należy również wykazać, że wartość 150 pkt pozostaje proporcjonalna do punktacji publikacji naukowych i nie prowadzi do nadmiernego uprzywilejowania osiągnięć patentowych w dyscyplinach, w których występują one częściej. Do czasu przedstawienia takiego uzasadnienia i analizy skutków bezpieczniejszym rozwiązaniem jest pozostawienie dotychczasowej wartości 100 pkt.
45		§ 16 ust. 1 pkt 3	„3) 50 pkt – w przypadku patentu, o którym mowa w pkt 1 albo 2, przyznanego podmiotowi niebędącemu ewaluowanym podmiotem, w tym osobie fizycznej, jeżeli autorem albo współautorem wynalazku, na który patent został przyznany, jest osoba spełniająca warunki określone w § 11 ust. 1;”	Projektowany przepis posługuje się sformułowaniem „patentu [...] przyznanego innemu niż ewaluowany podmiot prawa do patentu”. Sformułowanie to jest wadliwe składniowo i nie pozwala jednoznacznie ustalić, do czego odnoszą się wyrazy „prawa do patentu”. Przedmiotem regulacji jest patent przyznany podmiotowi innemu niż ewaluowany podmiot, a nie bliżej nieokreślone „prawo do patentu”.

				Proponowane brzmienie zachowuje intencję projektodawcy polegającą na wyraźnym objęciu przepisem również przypadku, w którym patent został przyznany osobie fizycznej, a jednocześnie jednoznacznie wskazuje, że chodzi o podmiot, któremu patent został przyznany. Zastąpienie określenia „osoba, o której mowa w § 11 ust. 1” określeniem „osoba spełniająca warunki określone w § 11 ust. 1” uwzględniła przedstawioną w odrębnej uwadze propozycję zmiany brzmienia § 11 ust. 1, zgodnie z którą przepis ten ma określać krąg osób, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji.
46		§ 16 ust. 1 pkt 4	„4) 50 pkt – w przypadku prawa z rejestracji topografii układu scalonego udzielonego temu podmiotowi przez Urząd Patentowy Rzeczypospolitej Polskiej;”	Projekt posługuje się określeniem „prawa ochronne na topografię układu scalonego”. Określenie to nie odpowiada terminologii ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej. Zgodnie z art. 197 ust. 1 tej ustawy na topografię układu scalonego udzielane jest „prawo z rejestracji”. Określenie „prawo ochronne” jest natomiast stosowane w szczególności w odniesieniu do wzorów użytkowych. Przepis należy ponadto sformułować w liczbie pojedynczej, ponieważ określa on wartość punktową jednego osiągnięcia, oraz poprawić nazwę Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej. W projekcie użyto błędnej formy „Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej”. Należy również uzupełnić brakujący średnik na końcu punktu. Analogicznej korekty terminologicznej wymaga § 8 pkt 5 projektu oraz pozostałe przepisy posługujące się określeniem „prawo ochronne na topografię układu scalonego”. Wprowadzenie tej nowej kategorii osiągnięć wymaga ponadto odpowiedniego uzupełnienia przepisów rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w Systemie POL-on. Obowiązujący § 2 ust. 10 tego rozporządzenia określa zakres informacji dotyczących patentów, praw ochronnych na wzory użytkowe oraz wyłącznych praw hodowców do odmian roślin, ale nie określa danych dotyczących praw z rejestracji topografii układów scalonych. Ponieważ ewaluacja ma być przeprowadzana na podstawie informacji zawartych w Systemie POL-on, pozostawienie tego braku uniemożliwiłoby zastosowanie projektowanego przepisu.
47		§ 16 ust. 3	„3. Do celów ewaluacji przyjmuje się, że datą uzyskania: 1) patentu na wynalazek, prawa ochronnego na wzór użytkowy albo prawa z rejestracji topografii układu scalonego – jest data ogłoszenia informacji o udzieleniu patentu	Projektowany § 16 ust. 3 zawiera błędy gramatyczne i terminologiczne. Niepoprawne jest w szczególności sformułowanie „prawa ochronnych na topografię układu scalonego”. W odniesieniu do topografii układu scalonego należy posługiwać się ustawowym określeniem „prawo z rejestracji topografii układu scalonego”. Przepis obejmuje ponadto jedną regułą patenty, prawa ochronne na wzory użytkowe, prawa dotyczące topografii układów scalonych oraz wyłączne prawa hodowców do

			albo prawa w „Wiadomościach Urzędu Patentowego”, w „Europejskim Biuletynie Urzędowym” lub w innej równoważnej publikacji za granicą; 2) wyłącznego prawa hodowcy do odmiany rośliny – jest data przyznania tego prawa. W przypadku dwóch lub więcej dat dotyczących tego samego osiągnięcia przyjmuje się datę najwcześniejszą.”	odmian roślin, przyjmując, że datą przyznania każdego z tych praw jest data jego ogłoszenia w jednej ze wskazanych publikacji. Rozwiązanie to nie uwzględnia różnicy między informacjami gromadzonymi w Systemie POL-on dla poszczególnych rodzajów osiągnięć. Zgodnie z § 2 ust. 10 pkt 1 lit. f i pkt 2 lit. f rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w Systemie POL-on w przypadku patentu oraz prawa ochronnego na wzór użytkowy gromadzi się datę ogłoszenia w „Wiadomościach Urzędu Patentowego” lub równoważnym biuletynie za granicą. Natomiast w przypadku wyłącznego prawa hodowcy do odmiany rośliny § 2 ust. 10 pkt 3 lit. f tego rozporządzenia przewiduje wprowadzenie do Systemu POL-on daty przyznania wyłącznego prawa, a nie daty jego ogłoszenia. Nie ma zatem podstaw do ustalania daty uzyskania wyłącznego prawa hodowcy na podstawie publikacji urzędowej, której data nie jest informacją przewidzianą w obowiązującym zakresie danych Systemu POL-on. Konieczne jest rozdzielenie reguły dotyczącej patentów, praw ochronnych na wzory użytkowe i praw z rejestracji topografii układów scalonych od reguły dotyczącej wyłącznych praw hodowców do odmian roślin. Proponowane brzmienie usuwa błędy językowe, zachowuje zasadę przyjmowania najwcześniejszej daty w przypadku występowania kilku dat dotyczących tego samego osiągnięcia oraz dostosowuje sposób ustalania daty do rodzaju prawa i informacji stanowiących podstawę przeprowadzenia ewaluacji.
48		§ 17	Ponowne opracowanie § 17 w całości, poprzedzone analizą zgodności przewidzianych w nim zasad oceny osiągnięć artystycznych z projektowaną konstrukcją liczby N, zasadami ustalania limitów osiągnięć oraz rozwiązaniami przyjętymi dla ewaluacji działalności naukowej w dyscyplinach nieartystycznych. Ponowne opracowanie przepisu powinno obejmować usunięcie błędów językowych i terminologicznych, jednoznaczne określenie zasad ustalania i stosowania limitów osiągnięć artystycznych oraz wyjaśnienie i uzasadnienie tych odmienności względem zasad obowiązujących w dyscyplinach naukowych, które mają zostać zachowane ze względu na specyfikę działalności artystycznej.	Projektowany § 17 stanowi w znacznej części powtórzenie § 20 obowiązującego rozporządzenia. Nie został jednak właściwie dostosowany do nowych rozwiązań wprowadzanych przez projekt, w szczególności do nowego sposobu obliczania liczby N, zróżnicowania sytuacji pracowników w zależności od grupy pracowników, nowych zasad ustalania indywidualnych limitów publikacji oraz odejścia od częściowego uwzględniania osiągnięć naukowych. Jednocześnie przy przenoszeniu dotychczasowych przepisów dokonano zmian, których cel nie jest jasny, oraz wprowadzono nowe błędy językowe i terminologiczne. Po pierwsze, § 17 ust. 3 nie określa kręgu osób, których osiągnięcia artystyczne mogą być uwzględniane, w sposób spójny z zasadami odnoszącymi się do osiągnięć naukowych. Przepis obejmuje osoby zaliczone do liczby N w danej dyscyplinie artystycznej oraz doktorantów. Nie obejmuje natomiast pracowników niezaliczonych do liczby N, których osiągnięcia naukowe mogą być uwzględniane po spełnieniu odpowiednich warunków. Projekt nie wyjaśnia, czy odmienne ukształtowanie kręgu osób w dyscyplinach artystycznych jest zamierzone i z czego miałyby wynikać.

				Jednocześnie w § 17 ust. 3 pkt 2 usunięto obowiązujący obecnie warunek, zgodnie z którym osoba odbywająca kształcenie w szkole doktorskiej przygotowuje rozprawę doktorską w dyscyplinie artystycznej albo w dziedzinie sztuki. W rezultacie literalne brzmienie projektu pozwala uwzględniać osiągnięcia artystyczne każdej osoby odbywającej kształcenie w szkole doktorskiej prowadzonej przez ewaluowany podmiot, niezależnie od dziedziny i dyscypliny przygotowywanej rozprawy doktorskiej. Nie wskazano uzasadnienia tej zmiany ani nie określono innego kryterium wykazującego związek doktoranta z ewaluowaną dyscypliną artystyczną. Po drugie, § 17 ust. 4 nie rozstrzyga jednoznacznie zasad przyporządkowania osiągnięcia do dyscypliny. Stwierdzenie, że każde osiągnięcie jest uwzględniane „tylko raz w danej dyscyplinie artystycznej”, wyklucza jego wielokrotne uwzględnienie w obrębie tej samej dyscypliny, ale nie przesądza, czy to samo osiągnięcie tej samej osoby może zostać uwzględnione w więcej niż jednej dyscyplinie artystycznej. Jest to rozwiązanie odmienne od zasad przewidzianych dla osiągnięć naukowych, zgodnie z którymi dane osiągnięcie może zostać przez osobę wykazane tylko raz i w ramach jednej dyscypliny. Jeżeli odmienne traktowanie osiągnięć artystycznych jest zamierzone, powinno zostać wyrażone jednoznacznie i uzasadnione. Po trzecie, projekt pozostawia dla wszystkich osób stały indywidualny limit czterech osiągnięć artystycznych. Limit ten nie zależy od wymiaru czasu pracy, udziału czasu pracy związanego z prowadzeniem działalności naukowej w danej dyscyplinie, długości zatrudnienia w okresie objętym ewaluacją ani przynależności pracownika do określonej grupy pracowników. Przepis nie rozstrzyga również wyrażnie, czy limit czterech osiągnięć ustala się odrębnie dla każdej dyscypliny artystycznej, czy łącznie dla wszystkich dyscyplin artystycznych, w których osiągnięcia danej osoby są uwzględniane. Pozostawienie jednakowego limitu dla wszystkich grup pracowników jest niespójne z projektowanym sposobem obliczania liczby N. Zgodnie z § 7 projektu wkład pracownika do liczby N ma zależeć od grupy pracowników i wynosić odpowiednio 1, 1/2 albo 1/4 wartości ustalonej dla pracownika. Przynależność do grupy pracowników wpływa zatem na wielkość limitu 3N w dyscyplinie artystycznej, ale nie wpływa na indywidualny limit osiągnięć osoby, której wkład posłużył do obliczenia tej liczby N. W konsekwencji pracownik badawczy albo naukowy, pracownik badawczo-dydaktyczny oraz inny pracownik mogą wykazać taką samą liczbę czterech osiągnięć, mimo że – przy jednakowym wymiarze zatrudnienia i udziale w dyscyplinie – ich wkład do liczby N wynosi odpowiednio 1, 1/2 oraz 1/4. Relacja między limitem indywidualnym a wkładem do liczby N wynosi zatem odpowiednio 4, 8 i 16 osiągnięć na jednostkę N. Limit 3N ogranicza wprowadzie łączną liczbę osiągnięć uwzględnianych w podmioto-dyscyplinie, ale brak zróżnicowania limitów indywidualnych wpływa na to, osiągnięciami których osób można
--	--	--	--	---

				ten limit wypełnić, i pozwala koncentrować znaczną część osiągnięć w dorobku osób wnoszących do liczby N najmniejszą wartość. Jeżeli przynależność do grupy pracowników ma odzwierciedlać zakres obowiązków związanych z prowadzeniem działalności naukowej, powinna być konsekwentnie uwzględniana zarówno przy ustalaniu liczby N, jak i przy ustalaniu indywidualnych limitów osiągnięć. Jeżeli natomiast specyfika działalności artystycznej uzasadnia przyznanie wszystkim pracownikom takiego samego limitu, należy wyjaśnić, dlaczego przynależność do grupy pracowników wpływa mimo to na liczbę N w dyscyplinach artystycznych. Projekt nie uzasadnia tej asymetrii. Ponownej analizy wymaga również pozostawienie limitu czterech osiągnięć mimo wydłużenia okresu objętego ewaluacją. Nie wyjaśniono, dlaczego zmiana długości okresu ewaluacji oraz przebudowa limitów osiągnięć naukowych nie prowadzą do żadnej zmiany indywidualnego limitu osiągnięć artystycznych. Po czwarte, odmiennie uregulowano sytuację doktorantów. W przypadku osiągnięć naukowych projekt przewiduje odrębny limit doktoranta i jego proporcjonalne zmniejszenie w zależności od okresu kształcenia przypadającego na okres objęty ewaluacją. W § 17 doktorantowi przysługuje natomiast taki sam limit czterech osiągnięć jak pracownikowi, niezależnie od tego, czy odbywał kształcenie przez cały okres ewaluacji, czy jedynie przez jego niewielką część. Projekt nie wyjaśnia przyczyn tak istotnego zróżnicowania zasad uwzględniania osiągnięć doktorantów w dyscyplinach naukowych i artystycznych. Po piąte, § 17 ust. 6 zachowuje mechanizm cząstkowego uwzględniania osiągnięcia współautorskiego w indywidualnych limitach jego współautorów, mimo że w odniesieniu do publikacji naukowych projekt odchodzi od udziałów jednostkowych. Osiągnięcie artystyczne ma być uwzględniane w limicie danej osoby w wartości równej ilorazowi liczby 1 i liczby współautorów. Projekt nie wyjaśnia, czy zachowanie tego mechanizmu stanowi świadomie przyjęty wyjątek uzasadniony specyfiką działalności artystycznej, czy jest jedynie rezultatem przeniesienia rozwiązania z obowiązującego rozporządzenia. Jeżeli mechanizm ten ma zostać zachowany, należy jednoznacznie wskazać, że dotyczy on wyłącznie sposobu obciążenia indywidualnych limitów współautorów, a nie wartości punktowej osiągnięcia ani sposobu jego uwzględniania w łącznym limicie 3N. Należy również rozstrzygnąć, czy przez liczbę współautorów rozumie się wszystkich współautorów osiągnięcia, czy jedynie osoby, których osiągnięcia mogą być uwzględniane w ewaluacji danego podmiotu.
--	--	--	--	--

			Po siódme, § 17 ust. 9 i 10 odsyła do rodzajów stanowisk określonych w § 15 ust. 1 pkt 2 lit. a i b. § 15 dotyczy jednak indywidualnych limitów publikacji naukowych, a zastosowane w nim opisowe określenia stanowisk są niejednoznaczne i trudne do zweryfikowania. W odrębnej uwadze zaproponowano zastąpienie ich odwołaniem do grup pracowników wykazywanych w Systemie POL-on. Konsekwentnej zmiany wymagają również przepisy dotyczące dyscyplin artystycznych. Zasady ustalania limitów osiągnięć artystycznych nie powinny zależeć od odesłania do przepisu regulującego indywidualne limity publikacji naukowych. Po ósme, § 17 ust. 11 zawiera ewidentne błędy językowe i redakcyjne. Połączono w jednym punkcie urlopy związane z rodzicielstwem, pobieranie zasiłku chorobowego i pobieranie świadczenia rehabilitacyjnego, mimo że są to odrębne przypadki. Konstrukcja wprowadzenia do wyliczenia, zgodnie z którą pracownicy „korzystali z” wymienionych następnie okoliczności, nie łączy się prawidłowo ze sformułowaniem „przebywali na zasiłku chorobowym lub pobierali świadczenie rehabilitacyjne”. Niepoprawne jest również określenie „przebywali na zasiłku chorobowym”; zasiłek chorobowy jest pobierany. W dacie ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pominięto dzień jej uchwalenia – zamiast „ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r.” zapisano „ustawy z dnia czerwca 1999 r.”. Analogicznie jak w § 15 należy ponadto doprecyzować, że alternatywny okres stanowiący co najmniej połowę zatrudnienia odnosi się do łącznego okresu zatrudnienia danego pracownika w ewaluowanym podmiocie przypadającego na okres objęty ewaluacją. Oba przepisy regulują analogiczne wyłączenia i powinny posługiwać się jednakową, poprawną konstrukcją. Ujednolicenia wymaga również pisownia nazwy Systemu POL-on w ust. 7, zgodnie z definicją przyjętą w § 2 projektu. Odrębności ewaluacji działalności naukowej prowadzonej w ramach twórczości artystycznej mogą być uzasadnione specyfiką osiągnięć artystycznych oraz koniecznością ich eksperckiej oceny. Nie zwalnia to jednak projektodawcy z obowiązku stworzenia regulacji wewnętrznie spójnej i jednoznacznej. Obecne brzmienie § 17 łączy rozwiązania skopiewane z obowiązującego rozporządzenia z elementami nowego modelu ewaluacji, nie określając ich wzajemnej relacji. Cały paragraf powinien zatem zostać ponownie przeanalizowany i opracowany, a zachowane różnice względem zasad stosowanych w dyscyplinach naukowych powinny zostać wyraźnie wskazane i merytorycznie uzasadnione.
--	--	--	---

49		§ 19 ust. 1 pkt 2	Proponuje się nadanie § 19 ust. 1 pkt 2 następującego brzmienia: „2) projektów obejmujących badania naukowe lub prace rozwojowe, finansowanych w trybie konkursowym: a) ze środków, o których mowa w art. 365 pkt 7 ustawy, w tym przyznanych w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki lub Doktoratu Wdrożeniowego, b) ze środków krajowych przez ministrów innych niż minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki;”. Proponowana zmiana obejmuje skreślenie dotychczasowej lit. c. Postuluje się ponadto dalsze zawężenie kategorii projektów finansowanych ze środków przeznaczonych na programy i przedsięwzięcia ustanawiane przez ministra, o których mowa w art. 365 pkt 7 ustawy, w szczególności przez wskazanie w rozporządzeniu zamkniętego katalogu programów i przedsięwzięć, w ramach których finansowane projekty mogą być uwzględniane w ewaluacji.	Projektowany § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a w nieuzasadniony sposób rozszerza katalog projektów uwzględnianych przy ocenie efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych. Obowiązujący § 22 ust. 1 pkt 2 wskazuje ściśle określone projekty finansowane w ramach Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki oraz projekty współfinansowane w trybie konkursowym ze środków wskazanych w art. 365 pkt 10 i 12 ustawy. Projektowane rozporządzenie zastępuje ten precyzyjny katalog odwołaniem do wszystkich programów i przedsięwzięć ustanawianych przez ministra na podstawie art. 365 pkt 7 ustawy. Wymienienie Narodowego Programu Rozwoju Humanistyki i Doktoratu Wdrożeniowego po wyrazach „w tym” ma jedynie charakter przykładowy i nie ogranicza zakresu tego przepisu. Odwołanie to jest ponadto nieprecyzyjne redakcyjnie. Art. 365 pkt 7 ustawy nie wymienia „projektów”, lecz środki przeznaczone na „programy i przedsięwzięcia ustanawiane przez ministra”. Prawidłowe byłoby zatem wskazanie projektów finansowanych w ramach konkretnych programów lub przedsięwzięć, a nie „projektów, o których mowa” w przepisie, który takiej kategorii nie określa. Zakres art. 365 pkt 7 ustawy jest bardzo szeroki. Zgodnie z art. 376 ust. 1 ustawy programy i przedsięwzięcia są ustanawiane w celu realizacji polityki naukowej państwa, która nie ogranicza się do finansowania badań naukowych i prac rozwojowych. Programy lub przedsięwzięcia mogą dotyczyć także infrastruktury, organizacji działalności, upowszechniania nauki, społecznej odpowiedzialności nauki lub innych zadań związanych z polityką naukową państwa. Samo finansowanie danego działania w ramach art. 365 pkt 7 nie przesądza więc, że jego przedmiotem są badania naukowe lub prace rozwojowe. Projekt nie wymaga przy tym, aby projekty, o których mowa w § 19 ust. 1 pkt 2 lit. a, obejmowały badania naukowe lub prace rozwojowe ani aby były finansowane w trybie konkursowym. Jest to szczególnie istotne wobec rozróżnienia przyjętego w art. 376 ustawy. W przypadku programu ustawa przewiduje nabór wniosków oraz określenie trybu jego przeprowadzania i kryteriów oceny. W odniesieniu do przedsięwzięcia art. 376 ust. 2 i 3 nie ustanawia analogicznego obowiązku przeprowadzenia naboru ani konkurencyjnej oceny wniosków. Odesłanie do art. 365 pkt 7 obejmuje zatem również przedsięwzięcia finansowane poza trybem konkursowym. Wymogu obejmowania przez projekt badań naukowych lub prac rozwojowych nie zastępuje § 19 ust. 3 pkt 1 lit. b projektu, zgodnie z którym tematyka projektu ma być merytorycznie związana z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi w podmiocie. Związek tematyczny nie jest równoznaczny z przeznaczeniem środków na realizację badań naukowych lub prac rozwojowych. Przedsięwzięcie infrastrukturalne, organizacyjne lub upowszechnieniowe może być
----	--	-------------------	---	---

				związane z określoną tematyką badawczą, mimo że przyznane środki nie finansują samych badań ani prac rozwojowych. Tak szerokie ujęcie budzi poważne wątpliwości w świetle art. 267 ust. 1 pkt 2 obowiązującej ustawy oraz art. 267 ust. 1 pkt 1 lit. b ustawy w brzmieniu przewidzianym w projekcie nowelizacji. Przepisy te określają drugie kryterium jako ocenę „efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych”, a nie jako ocenę wszelkich środków przyznanych podmiotowi w ramach polityki naukowej państwa. Do kryterium tego powinny być zatem zaliczane środki uzyskane na projekty, których przedmiotem jest prowadzenie badań naukowych lub prac rozwojowych, nie zaś środki na inne zadania jedynie pośrednio lub tematycznie związane z działalnością naukową. Pozostawienie projektowanego przepisu bez zmiany prowadziłoby również do powstania mechanizmu, w którym minister, ustanawiając program lub przedsięwzięcie oraz określając zasady przyznawania środków, mógłby jednocześnie wpływać na zakres osiągnięć uwzględnianych w drugim kryterium ewaluacji. W przypadku przedsięwzięć pozakonkursowych decyzja o przyznaniu środków określonemu podmiotowi przekładałaby się bezpośrednio na jego wynik punktowy w K2. Skala tego wpływu mogłaby być znaczna, ponieważ wysokość przyznanych środków jest bezpośrednio przeliczana na punkty. Rozwiązanie takie osłabiałoby porównywalność wyników podmiotów i dyscyplin. Wynik w K2 zależałby nie tylko od zdolności do uzyskiwania finansowania badań naukowych i prac rozwojowych w konkurencyjnych postępowaniach, lecz również od dostępności poszczególnych programów i przedsięwzięć, ich zakresu podmiotowego, bieżących priorytetów ministra oraz decyzji o sposobie rozdzielania środków. Otwarty i zmienny katalog programów mógłby również powodować, że porównywane podmioty korzystałyby z instrumentów finansowania o całkowicie różnym charakterze, przeznaczeniu i sposobie przyznawania środków. Tak istotne rozszerzenie katalogu osiągnięć wpływających na wynik ewaluacji powinno być szczegółowo uzasadnione i uregulowane w sposób zapewniający rzetelność, przejrzystość oraz porównywalność wyników, wymagane przez art. 267 ust. 2 pkt 1 ustawy. Samo ogólne odesłanie do wszystkich programów i przedsięwzięć ustanawianych przez ministra jest niewystarczające, jeżeli nie towarzyszy mu co najmniej wymaganie, aby uwzględniane projekty obejmowały badania naukowe lub prace rozwojowe i były finansowane w trybie konkursowym. Z tego względu minimalną niezbędną zmianą jest objęcie wspólnym wprowadzeniem do § 19 ust. 1 pkt 2 zarówno lit. a, jak i lit. b oraz jednoznaczne przesądzenie, że uwzględniane mogą być wyłącznie projekty obejmujące badania naukowe lub prace rozwojowe i
--	--	--	--	---

				finansowane w trybie konkursowym. Niezależnie od tej zmiany postuluje się dalsze zawężenie kategorii projektów finansowanych ze środków, o których mowa w art. 365 pkt 7 ustawy. Najbardziej przejrzystym rozwiązaniem byłoby wskazanie w lit. a zamkniętego katalogu programów i przedsięwzięć ministra, w ramach których finansowane projekty mogą być uwzględniane w ewaluacji. Jeżeli katalog ten ma obejmować programy inne niż Narodowy Program Rozwoju Humanistyki i Doktorat Wdrożeniowy, powinny one zostać wskazane wprost. Określenie „inne resorty” użyte w lit. b również wymaga zastąpienia terminem jednoznacznym i odpowiadającym terminologii ustawowej. Nie wiadomo bowiem, czy obejmuje ono wyłącznie ministrów kierujących innymi działami administracji rządowej, czy także urzędy obsługujące tych ministrów, jednostki podległe, jednostki nadzorowane, agencje wykonawcze albo inne podmioty dysponujące środkami publicznymi. Proponowane odwołanie do ministrów innych niż minister właściwy do spraw szkolnictwa wyższego i nauki jednoznacznie określa źródło finansowania. Jeżeli zamiarem projektodawcy jest objęcie również jednostek podległych lub nadzorowanych przez tych ministrów, podmioty te powinny zostać wskazane wprost. Korekty wymaga ponadto sformułowanie, zgodnie z którym celem projektów ma być realizacja „badań naukowych i prac rozwojowych”. Użycie spójnika „i” oznacza literalnie, że uwzględniony może zostać wyłącznie projekt obejmujący łącznie badania naukowe oraz prace rozwojowe. Prowadziłoby to do nieuzasadnionego wyłączenia projektów obejmujących tylko badania naukowe albo tylko prace rozwojowe. Nie odpowiada to również konstrukcji przyjętej w § 19 ust. 1 pkt 1 projektu, w którym prawidłowo jest mowa o projektach obejmujących „badania naukowe lub prace rozwojowe”. Zastosowanie takiego samego sformułowania we wspólnym wprowadzeniu do pkt 2 usuwa tę niezamierzoną kumulację warunków i zapewnia spójność obu punktów. Dotychczasowa lit. c powinna zostać skreślona. Projektowany § 19 ust. 1 pkt 1 lit. b obejmuje już projekty finansowane w trybie konkursowym ze środków, o których mowa w art. 365 pkt 10 i 12 ustawy. Sformułowanie „finansowanych ze środków” obejmuje także sytuację, w której środki te stanowią tylko część finansowania projektu. Ponowne wymienienie w pkt 2 lit. c projektów współfinansowanych w trybie konkursowym z tych samych środków jest zatem zbędne oraz może powodować wątpliwość, czy chodzi o odrębną kategorię projektów i czy ten sam projekt może zostać zakwalifikowany na podstawie obu przepisów. Jeżeli projektodawca zamierza wprowadzić odrębne zasady dotyczące projektów współfinansowanych, powinien jednoznacznie określić kryterium ich wyodrębnienia oraz prawne konsekwencje takiej kwalifikacji.
50		§ 19 ust. 3 pkt 1 lit. a	Proponuje się nadanie wprowadzeniu do § 19 ust. 3 pkt 1 lit. a następującego brzmienia:	Projektowany § 19 ust. 3 pkt 1 lit. a uzależnia uwzględnienie środków przyznanych na realizację projektu od tego, czy jego kierownikiem albo kierownikiem zespołu badawczego

		„a) osoba spełniająca co najmniej jeden z warunków określonych w § 11 ust. 1 pkt 1–3 jest albo była kierownikiem:”. Pozostała część lit. a pozostaje bez zmian. Propozycja zakłada przyjęcie § 11 ust. 1 w brzmieniu przedstawionym w odrębnej uwadze.	jest lub była „osoba, której osiągnięcia są uwzględniane w ewaluacji jakości działalności naukowej w danej dyscyplinie”. Sformułowanie to nie określa jednoznacznie statusu takiej osoby ani nie wskazuje przepisu, na podstawie którego należy go ustalać. Nie jest w szczególności jasne, czy określenie „osoba, której osiągnięcia są uwzględniane” oznacza osobę spełniającą formalne warunki uwzględnienia jej osiągnięć, czy wyłącznie osobę, której co najmniej jedno osiągnięcie zostało faktycznie wybrane do oceny. Przyjęcie drugiej interpretacji prowadziłoby do uzależnienia możliwości uwzględnienia projektu w drugim kryterium od tego, czy publikacja albo inne osiągnięcie jego kierownika zostało wybrane do oceny w pierwszym kryterium. Osoba mogłaby spełniać wszystkie wymagane warunki dotyczące jej związku z podmiotem, lecz nie mieć żadnego osiągnięcia faktycznie uwzględnionego z powodu obowiązujących limitów lub wyniku działania algorytmu. Okoliczność ta nie powinna wyłączać możliwości uwzględnienia kierowanego przez nią projektu w ocenie efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych. Nieprawidłowe byłoby jednak odesłanie w § 19 ust. 3 pkt 1 lit. a do całego § 11 ust. 1 w brzmieniu zaproponowanym w odrębnej uwadze. Zdanie wprowadzające do § 11 ust. 1 wymaga bowiem od osoby złożenia oświadczenia, o którym mowa w art. 265 ust. 13 ustawy, i odnosi ten warunek do osiągnięć naukowych wymienionych w § 8. Odesłanie do całego ustępu mogłoby zatem prowadzić do wniosku, że warunkiem uwzględnienia projektu w drugim kryterium jest złożenie przez jego kierownika oświadczenia upoważniającego podmiot do wykazania przynajmniej jednego osiągnięcia z § 8. Wykazanie środków finansowych przyznanych na realizację projektu nie powinno zależeć od tego, czy jego kierownik posiada publikację lub inne osiągnięcie uwzględniane w pierwszym kryterium ani czy złożył oświadczenie odnoszące się do takiego osiągnięcia. Na potrzeby § 19 powinny zostać przejęte wyłącznie warunki określające wymagany związek kierownika projektu z ewaluowanym podmiotem, wskazane w § 11 ust. 1 pkt 1–3 w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. Kierownik powinien zatem spełniać co najmniej jeden z tych warunków w którejkolwiek dyscyplinie. Nie jest natomiast konieczne, aby spełniał go w każdej dyscyplinie, do której projekt zostanie przypisany, ani nawet w dyscyplinie podlegającej ewaluacji w danym podmiocie. Status kierownika projektu oraz przypisanie projektu do określonej dyscypliny stanowią dwie odrębne kwestie. Pierwsza dotyczy związku osoby kierującej projektem z ewaluowanym podmiotem. Druga dotyczy merytorycznej treści projektu i badań prowadzonych w podmiocie w ramach poszczególnych dyscyplin. Projekt może mieć charakter interdyscyplinarny i zostać uwzględniony w więcej niż jednej dyscyplinie. Nie ma podstaw, aby możliwość przypisania części środków finansowych do określonej dyscypliny uzależniać od tego, czy kierownik projektu reprezentuje właśnie tę
--	--	---	--

				dyscyplinę. Prowadziłoby to do nieuzasadnionego ograniczenia możliwości wykazywania projektów interdyscyplinarnych oraz do utożsamienia dyscypliny kierownika z dyscyplinarnym zakresem całego projektu. Związek projektu z dyscypliną, w której mają zostać uwzględnione przyznane środki, jest regulowany odrębnie. Zgodnie z § 19 ust. 3 pkt 1 lit. b tematyka projektu musi być merytorycznie związana z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi w ewaluowanym podmiocie w ramach tej dyscypliny. Ponadto § 19 ust. 5 przewiduje wskazywanie przez ewaluowany podmiot dyscyplin, w których osiągnięcie jest uwzględniane, a w przypadku projektu interdyscyplinarnego – określenie procentowego udziału przyznanych środków przypadających na poszczególne dyscypliny. Przepisy te są wystarczające do ustalenia związku projektu z daną dyscypliną i nie wymagają odwoływania się do dyscypliny reprezentowanej przez kierownika. Odesłanie wyłącznie do § 11 ust. 1 pkt 1–3 pozwala zatem wykorzystać jednolicie określone warunki statusowe dotyczące kierownika projektu, nie przenosi do kryterium 2 warunku złożenia oświadczenia dotyczącego osiągnięć z § 8 i nie ogranicza możliwości przypisania projektu do dyscyplin innych niż dyscyplina reprezentowana przez jego kierownika.
51		§ 19 ust. 6 pkt 3 i 4	Postuluje się ponowne przeanalizowanie wysokości progów kwotowych oraz limitów punktacji określonych w § 19 ust. 6 pkt 3 i 4, w szczególności zasadności: ▪ obniżenia z 10 000 zł do 2 000 zł progu kwotowego, za który przyznaje się 1 pkt za przychody z komercjalizacji; ▪ zastąpienia wspólnego limitu punktacji za komercjalizację i usługi badawcze, wynoszącego obecnie 10-krotność liczby N, odrębnymi limitami wynoszącymi po 25-krotność liczby N dla każdego z tych rodzajów osiągnięć. Projektodawca powinien przedstawić uzasadnienie przyjętych wartości oraz analizę ich wpływu na wyniki drugiego kryterium, z uwzględnieniem poszczególnych dyscyplin oraz różnych typów ewaluowanych podmiotów. W zależności od wyników tej analizy progi kwotowe i limity powinny zostać ustalone na poziomie, który nie prowadzi do nieproporcjonalnego	Projekt w zasadniczy sposób zmienia znaczenie przychodów z komercjalizacji i usług badawczych dla wyniku oceny efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych. Zmiana dotyczy zarówno sposobu przeliczania przychodów na punkty, jak i maksymalnej liczby punktów, które mogą zostać przyznane z tych tytułów. Zgodnie z obowiązującym § 22 ust. 4 pkt 3 za każde 10 000 zł łącznej sumy przychodów z komercjalizacji oraz usług badawczych przyznaje się 1 pkt, przy czym łączna punktacja z obu tych tytułów nie może przekroczyć 10-krotności liczby N. Projekt rozdziela te dwa rodzaje przychodów i przewiduje: ▪ w przypadku komercjalizacji – 1 pkt za każde 2 000 zł przychodu oraz limit wynoszący 25-krotność liczby N; ▪ w przypadku usług badawczych – 1 pkt za każde 10 000 zł przychodu oraz odrębny limit wynoszący 25-krotność liczby N. W przypadku komercjalizacji oznacza to pięciokrotne zwiększenie liczby punktów przyznawanych za tę samą kwotę przychodu. Przykładowo przychód w wysokości 100 000 zł odpowiada obecnie 10 pkt, natomiast zgodnie z projektem odpowiadałby 50 pkt, o ile nie zostałby przekroczony limit zależny od liczby N.

			zwiększenia znaczenia komercjalizacji i usług badawczych w stosunku do pozostałych osiągnięć uwzględnianych w drugim kryterium.	Jeszcze większa zmiana dotyczy maksymalnej punktacji. Obecnie komercjalizacja i usługi badawcze są objęte wspólnym limitem wynoszącym 10-krotność liczby N. Projekt przewiduje dla każdego z tych rodzajów osiągnięć odrębny limit wynoszący 25-krotność liczby N. Łącznie przychody z komercjalizacji i usług badawczych mogłyby zatem przynieść maksymalnie liczbę punktów odpowiadającą 50-krotności liczby N. Oznacza to pięciokrotne zwiększenie łącznej maksymalnej punktacji z tych źródeł. Ponieważ końcową ocenę w drugim kryterium ustala się przez podzielenie sumy punktów przez liczbę N, maksymalny wkład komercjalizacji i usług badawczych do tej oceny wzrasta z 10 pkt do 50 pkt. Nie jest to zatem jedynie techniczna korekta progów kwotowych, lecz zmiana mogąca zasadniczo przekształcić strukturę i znaczenie drugiego kryterium. Jednocześnie projekt nie zmienia podstawowych progów kwotowych stosowanych do projektów badawczych i rozwojowych. Nadal przyznaje się 1 pkt za 50 000 zł albo 25 000 zł środków przyznanych na realizację projektu, zależnie od sposobu jego realizacji. Po zmianie 1 pkt za komercjalizację odpowiadałby zaledwie 2 000 zł przychodu. Oznacza to, że ta sama liczba punktów byłaby przyznawana za 2 000 zł przychodu z komercjalizacji oraz za 50 000 zł finansowania projektu realizowanego samodzielnie przez ewaluowany podmiot albo przez grupę podmiotów, której lider należy do systemu szkolnictwa wyższego i nauki. Zmiana istotnie zwiększa więc względną wagę komercjalizacji także w stosunku do pozyskiwania finansowania projektów badawczych. Samo nadanie komercjalizacji odpowiedniego znaczenia w ramach oceny efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych jest uzasadnione charakterem drugiego kryterium. Wątpliwości budzi jednak skala projektowanej zmiany, zwłaszcza że nie przedstawiono powodów obniżenia progu kwotowego właśnie do 2 000 zł ani podwyższenia i rozdzielenia dotychczasowego wspólnego limitu. Projektowane rozwiązanie może prowadzić do systemowego uprzywilejowania podmiotów, których profil działalności, zadania ustawowe, infrastruktura oraz otoczenie gospodarcze sprzyjają prowadzeniu badań stosowanych, prac rozwojowych, wdrożeń i komercjalizacji. Dotyczy to w szczególności uczelni technicznych i innych uczelni o wyspecjalizowanym profilu oraz instytutów badawczych i podmiotów badawczo-rozwojowych, dla których prowadzenie prac rozwojowych, wdrażanie ich wyników lub współpraca z gospodarką należą do podstawowych zadań albo stanowią naturalny element ich misji. Jednocześnie rozwiązanie to może stawiać w systemowo mniej korzystnej sytuacji uniwersytety o szerokim profilu oraz inne podmioty, w których w wielu dyscyplinach przeważają badania podstawowe. Możliwość uzyskiwania przychodów z komercjalizacji zależy bowiem nie tylko od jakości prowadzonych badań, lecz także od ich przedmiotu,
--	--	--	--	--

			specyfiki dyscypliny, profilu podmiotu, jego ustawowych zadań, posiadanej infrastruktury, otoczenia gospodarczego oraz dostępu do odbiorców zainteresowanych wdrożeniem wyników. Problem ten występuje również w obrębie tej samej dyscypliny. Podmioty prowadzące działalność naukową w tej samej dyscyplinie mogą mieć odmienny profil instytucjonalny i różne ustawowe zadania. Dyscyplina prowadzona w uniwersytecie o szerokim profilu może być zorientowana przede wszystkim na badania podstawowe, natomiast w uczelni technicznej, wyspecjalizowanej albo instytucji badawczej – na badania stosowane, prace rozwojowe i wdrożenia. Pięciokrotne zwiększenie maksymalnego wkładu komercjalizacji i usług badawczych do wyniku K2 może sprawić, że o różnicy między ocenami tych podmiotów będzie w znacznym stopniu decydował ich profil instytucjonalny, a nie jakość lub efektywność działalności naukowej ocenianej w danej dyscyplinie. Tak głęboka zmiana może również doprowadzić do zdominowania drugiego kryterium przez przychody z komercjalizacji i usług badawczych oraz odpowiednio zmniejszyć faktyczne znaczenie pozyskiwania finansowania projektów badawczych i rozwojowych. W rezultacie K2 może przestać służyć zrównoważonej ocenie różnych rodzajów efektów finansowych działalności naukowej, a zacząć przede wszystkim odzwierciedlać zdolność podmiotu do uzyskiwania przychodów z działalności wdrożeniowej i usługowej. Ocena zasadności projektowanych wartości wymaga przeprowadzenia symulacji na danych pochodzących z poprzednich ewaluacji. Analiza powinna pokazywać co najmniej: ▪ zmianę wyników K2 po zastosowaniu projektowanych progów i limitów; ▪ udział komercjalizacji i usług badawczych w całkowitym wyniku K2; ▪ skutki zmiany w poszczególnych dyscyplinach; ▪ różnice między uniwersytetami o szerokim profilu, uczelniami technicznymi i innymi uczelniami wyspecjalizowanymi, instytutami PAN, instytutami badawczymi oraz pozostałymi typami ewaluowanych podmiotów; ▪ liczbę podmioto-dyscyplin, w których punktacja za komercjalizację albo usługi badawcze osiągnęłyby projektowany limit; ▪ wpływ zmiany na relację między punktacją za projekty badawcze i rozwojowe a punktacją za komercjalizację i usługi badawcze. Dopiero wyniki takiej analizy pozwolą ocenić, czy obniżenie progu dla komercjalizacji oraz podwyższenie i rozdzielenie limitów są proporcjonalne do celu regulacji i nie prowadzą do nadmiernego zróżnicowania sytuacji podmiotów wynikającego z ich profilu instytucjonalnego. Wobec braku takiego uzasadnienia i analizy przyjęcie projektowanych wartości należy uznać za przedwczesne.
--	--	--	--

52		§ 19 ust. 8 pkt 2	Postuluje się doprecyzowanie wyłączenia dotyczącego projektów finansowanych z funduszy strukturalnych przez: 1) wskazanie funduszy, programów albo instrumentów finansowych, których dotyczy wyłączenie; 2) zastąpienie określeń „operator” i „krajowy podmiot finansujący badania” pojęciami mającymi ustalone znaczenie prawne albo wskazaniem zamkniętego katalogu podmiotów; 3) określenie, czy wyłączenie dotyczy projektów finansowanych z funduszy strukturalnych w całości, czy również projektów współfinansowanych z tych środków; 4) wskazanie danych, na podstawie których spełnienie przesłanek wyłączenia będzie ustalane. Jeżeli zakres wyłączenia nie może zostać określony za pomocą jednoznacznych i możliwych do zweryfikowania kryteriów, postuluje się skreślenie wyrazów: „z wyłączeniem projektów finansowanych z funduszy strukturalnych, których operatorem jest krajowy podmiot finansujący badania”.	Projektowany § 19 ust. 8 pkt 2 wprowadza nieprzewidziane w obowiązującym rozporządzeniu wyłączenie dotyczące projektów finansowanych z funduszy strukturalnych, „których operatorem jest krajowy podmiot finansujący badania”. Zakres tego wyłączenia nie może zostać jednoznacznie ustalony na podstawie projektu ani przepisów ustawy. Projekt nie definiuje pojęcia „operatora”. Nie wiadomo, czy chodzi o instytucję zarządzającą programem, instytucję pośredniczącą lub wdrażającą, podmiot organizujący nabór, podmiot zawierający umowę z beneficjentem, podmiot przekazujący środki, czy jeszcze inną jednostkę uczestniczącą w systemie ich dystrybucji. Poszczególne role mogą być wykonywane przez różne podmioty, a określenie „operator” nie odpowiada jednoznacznie żadnej z nich. Nie zostało również zdefiniowane określenie „krajowy podmiot finansujący badania”. Nie wiadomo, czy decydujące mają być siedziba podmiotu, jego przynależność do polskiego systemu szkolnictwa wyższego i nauki, podległość krajowemu organowi administracji, źródło środków pozostających w jego dyspozycji czy charakter wykonywanych zadań. Nie można ustalić, czy pojęcie to obejmuje wyłącznie NCN i NCBiR, czy również ministra, NAWA, Agencję Badań Medycznych, Fundację na rzecz Nauki Polskiej, instytucje zarządzające programami operacyjnymi albo inne podmioty uczestniczące w dystrybucji środków europejskich. Wątpliwość pogłębia konstrukcja gramatyczna przepisu. Zaimek „których” odnosi się bezpośrednio do „funduszy strukturalnych”, co sugeruje, że krajowy podmiot jest operatorem samych funduszy. W praktyce określony podmiot może zarządzać programem, priorytetem, działaniem, naborem albo instrumentem finansowym, a nie funduszem jako takim. Nie wiadomo zatem, do którego elementu mechanizmu finansowania ma się odnosić status „operatora”. Nieprecyzyjne jest również określenie „projekty finansowane z funduszy strukturalnych”. Nie rozstrzyga ono, czy wyłączenie obejmuje wyłącznie projekty finansowane w całości z tych funduszy, czy także projekty współfinansowane, w których środki strukturalne stanowią jedynie część budżetu. Nie określono również sposobu postępowania w przypadku projektów korzystających z kilku źródeł finansowania albo realizowanych przez międzynarodowe konsorcjum, którego poszczególni uczestnicy otrzymują środki za pośrednictwem różnych instytucji. Także poprzedzające wyłączenie określenie „programy związane z wdrażaniem tych programów” nie pozwala wyznaczyć zamkniętego katalogu projektów objętych § 19 ust. 8 pkt 2. Nie wiadomo, jaki rodzaj związku z wdrażaniem programu ramowego jest

				wymagany ani na podstawie jakiej klasyfikacji związek ten ma być ustalany. W konsekwencji nie można jednoznacznie określić ani zbioru projektów korzystających ze zwiększenia punktacji, ani zbioru projektów objętych wyjątkiem. Niejasność ma istotne konsekwencje dla wyniku ewaluacji. Zastosowanie § 19 ust. 8 pkt 2 powoduje zwiększenie punktacji o 200%, a więc przyznanie łącznie trzykrotności punktacji podstawowej. Zakwalifikowanie projektu do wyłączenia albo poza jego zakres może zatem prowadzić do trzykrotnej różnicy w liczbie przyznanych punktów. Tak znaczna konsekwencja nie może zależeć od swobodnej interpretacji ewaluowanego podmiotu, praktyki przyjętej przez osoby przygotowujące system obsługujący ewaluację ani sposobu technicznego oznaczenia projektu w tym systemie. Jeżeli celem projektodawcy jest odróżnienie projektów uzyskanych w konkursach o charakterze międzynarodowym od projektów finansowanych ze środków europejskich rozdzielanych w ramach krajowych albo regionalnych postępowań, kryterium to powinno zostać wyrażone wprost. Należy wówczas wskazać, czy decydują źródło środków, poziom organizacji konkursu, krąg podmiotów uprawnionych do udziału, program finansowania czy instytucja dokonująca wyboru projektów. Sam fakt uczestnictwa krajowego podmiotu w obsłudze finansowania nie przesądza charakteru konkursu ani rangi naukowej projektu. Regulacja powinna ponadto wskazywać, na podstawie jakich informacji będzie ustalane objęcie projektu wyłączeniem. Dane te powinny mieć charakter jednoznaczny, być wprowadzane do Systemu POL-on albo pochodzić z innego wyraźnie wskazanego źródła oraz podlegać weryfikacji według jednakowych zasad dla wszystkich ewaluowanych podmiotów. Pozostawienie projektowanego wyłączenia w obecnym brzmieniu zagraża porównywalności, rzetelności i przejrzystości ewaluacji. Projekty finansowane z tego samego źródła lub w ramach tego samego instrumentu mogłyby uzyskać różną punktację w zależności od sposobu rozumienia pojęcia „operatora” albo zakwalifikowania instytucji pośredniczącej jako „krajowego podmiotu finansującego badania”. Z tego względu wyłączenie powinno zostać oparte na zamkniętych, prawnie określonych i możliwych do zweryfikowania przesłankach, a w razie braku możliwości ich wskazania – usunięte.
53		§ 19 ust. 10	Proponuje się nadanie § 19 ust. 10 następującego brzmienia: „10. Ostateczną liczbę punktów przyznanych zgodnie z ust. 6 ustala się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku po zastosowaniu odpowiednich zwiększeń, o których mowa w ust. 8. Punktację obliczonej zgodnie z	Projektowany § 19 ust. 10 stanowi jedynie, że liczbę punktów przyznanych zgodnie z ust. 6 ustala się z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku. Nie określa natomiast jednoznacznie relacji tej reguły do zwiększeń punktacji przewidzianych w ust. 8. Na podstawie projektowanego przepisu możliwe są dwa sposoby postępowania:

			ust. 6 nie zaokrągla się przed zastosowaniem tych zwiększeń.”.	1) obliczenie punktacji podstawowej zgodnie z ust. 6, zastosowanie do niezaokrąglonego wyniku odpowiedniego zwiększenia określonego w ust. 8, a następnie zaokrąglenie ostatecznej liczby punktów do dwóch miejsc po przecinku; 2) obliczenie punktacji podstawowej zgodnie z ust. 6, zaokrąglenie jej do dwóch miejsc po przecinku na podstawie ust. 10, a następnie zastosowanie zwiększenia określonego w ust. 8. Wątpliwość wzmacnia brzmienie ust. 8, zgodnie z którym zwiększeniu podlega „punktacja ustalona zgodnie z ust. 6 pkt 1 i 2”. Może ono sugerować, że przed zastosowaniem zwiększenia punktacja podstawowa została już ostatecznie ustalona, a zatem również zaokrąglona na podstawie ust. 10. Jednocześnie ust. 10 nie określa zasad zaokrąglania wyniku uzyskanego po zastosowaniu zwiększenia. Kolejność wykonywania tych operacji może prowadzić do różnych wyników. Dla przykładu rozważmy projekt, na którego realizację przyznano 61 800 zł, punktowany zgodnie z § 19 ust. 6 pkt 1, a następnie objęty zwiększeniem o 50% na podstawie ust. 8 pkt 3. Punktacja podstawowa wynosi: $61,800 : 50\,000 = 1,236$ Jeżeli najpierw zastosuje się zwiększenie o 50%, a dopiero następnie zaokrągli wynik, otrzymamy: $1,236 \times 1,5 = 1,854$, co po zaokrągleniu daje 1,85 pkt. Jeżeli natomiast najpierw zaokrągli się punktację podstawową do dwóch miejsc po przecinku (1,24), a następnie zastosuje zwiększenie ($1,24 \times 1,5$), otrzymamy 1,86 pkt. W zależności od przyjętej kolejności ten sam projekt uzyskałby zatem 1,85 albo 1,86 pkt. Różnica dotycząca pojedynczego projektu jest niewielka, może jednak kumulować się w przypadku uwzględniania wielu projektów, a następnie wpływać na ocenę drugiego kryterium ustalaną zgodnie z § 19 ust. 11. Problem jest szczególnie widoczny w przypadku zwiększenia o 50%. Nawet jeżeli punktacja podstawowa została wcześniej ustalona z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, jej pomnożenie przez 1,5 może wygenerować wynik zawierający trzecie miejsce po przecinku. Projekt nie zawiera obecnie przepisu określającego sposób zaokrąglania tak uzyskanej wartości. Kolejność działań wpływających na wynik punktowy powinna wynikać bezpośrednio z rozporządzenia i nie może zostać pozostawiona do rozstrzygnięcia na etapie przygotowywania algorytmu ani systemu obsługującego ewaluację. Jednolita reguła jest
--	--	--	---	---

				konieczna dla zapewnienia porównywalności wyników i możliwości samodzielnego zweryfikowania punktacji przez ewaluowane podmioty. Za matematycznie i metodologicznie właściwe należy uznać wykonanie wszystkich operacji składających się na obliczenie punktacji, w tym zastosowanie zwiększeń określonych w ust. 8, na wartościach niezaokrąglonych, a następnie jednokrotne zaokrąglenie ostatecznego wyniku. Pozwala to ograniczyć błąd zaokrąglenia i zapobiega jego powielaniu na kolejnych etapach obliczeń. Proponowane brzmienie jednoznacznie ustanawia taką kolejność.
54		§ 19 ust. 4 pkt 2, ust. 5 oraz ust. 6 pkt 3	Proponuje się: 1) w § 19 ust. 4 pkt 2 zastąpić dywiz znajdujący się po wyrazach „decyzja nie jest wydawana” półpauzą; 2) w § 19 ust. 5 zastąpić wyrazy „w systemie POL-on” wyrazami „w Systemie POL-on”; 3) w § 19 ust. 6 pkt 3 zastąpić kropkę na końcu punktu średnikiem.	Zmiany mają charakter redakcyjny. Zgodnie z definicją przyjętą w § 2 projektu nazwa „System POL-on” stanowi zdefiniowane określenie Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on. Powinna być zatem zapisywana konsekwentnie wielką literą także w § 19 ust. 5. W § 19 ust. 4 pkt 2 dywiz został użyty w funkcji znaku oddzielającego przesłankę od określonej dla niej daty przyznania środków. W tej funkcji należy zastosować półpauzę, analogicznie do sposobu redagowania innych przepisów zawierających wspólną część wyliczenia i następujące po niej rozstrzygnięcie. § 19 ust. 6 pkt 3 nie jest ostatnim punktem wyliczenia, ponieważ po nim następuje pkt 4. Z tego względu powinien kończyć się średnikiem, natomiast kropka powinna zostać umieszczona dopiero na końcu pkt 4.
55		§ 20 ust. 1	Do rozważenia jest doprecyzowanie § 20 ust. 1 przez wyraźne wskazanie dwóch równorzędnych elementów podlegających ocenie: rzeczywistych następstw działalności naukowej oraz stopnia, w jakim działalność ta przyczyniła się do ich powstania. Przepis mógłby otrzymać następujące brzmienie: „§ 20. 1. Przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki uwzględnia się jako równorzędne elementy: 1) wystąpienie, zasięg i znaczenie rzeczywistych zmian, korzyści lub innych następstw w sferze gospodarki, funkcjonowania administracji publicznej, ochrony zdrowia,	Projektowany § 20 ust. 1 powtarza zasadniczą konstrukcję obowiązującego § 23 ust. 1 rozporządzenia. Jedyna istotniejsza zmiana polega na zastąpieniu określenia „publikacji naukowych” szerszym określeniem „publikacji”. Przy okazji wydawania nowego rozporządzenia warto jednak rozważyć doprecyzowanie samego sposobu rozumienia wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki. Dotychczasowe brzmienie przepisu, mimo rozbudowanej konstrukcji zdania, jest pod względem normatywnym zbyt lakoniczne. Ogranicza się ono do wskazania, że opis wpływu ma przedstawiać „związek” między wynikami działalności naukowej a określonymi obszarami funkcjonowania społeczeństwa i gospodarki. Nie wyjaśnia natomiast, na czym wpływ ma polegać ani jakie elementy eksperci powinni ustalić i uwzględnić przy jego ocenie. Pojęcie „związków” jest przy tym niejednoznaczne i wyraźnie szersze od pojęcia „wpływu”. Związek między wynikami badań a określoną sferą funkcjonowania społeczeństwa może mieć charakter jedynie tematyczny, czasowy, organizacyjny albo instytucjonalny. Może

			kultury i sztuki, ochrony środowiska naturalnego, bezpieczeństwa i obronności państwa lub w innych sferach istotnych dla rozwoju cywilizacyjnego społeczeństwa; 2) mechanizm oraz stopień przyczynienia się wyników badań naukowych lub prac rozwojowych albo działalności naukowej w zakresie twórczości artystycznej do powstania tych następstw lub ukształtowania ich zakresu albo trwałości. Ocenę wpływu przeprowadza się na podstawie opisów tego wpływu, zwanych dalej »opisami wpływu«, sporządzonych na podstawie dowodów pozwalających zweryfikować oba elementy, o których mowa w pkt 1 i 2. Dowody mogą mieć w szczególności formę raportów, publikacji i cytowań w innych dokumentach lub publikacjach.”. W przypadku przyjęcia proponowanego kierunku zmiany odpowiedniego dostosowania wymagałyby również § 20 ust. 11 pkt 1 lit. d i pkt 2 lit. d oraz ust. 12 pkt 3. Należałoby ponadto zapewnić, aby sposób ustalania punktacji określony w § 20 ust. 11 rzeczywiście uwzględniał oba elementy jako równorzędne.	również polegać na udostępnieniu lub wykorzystaniu wyników, bez wykazania, że wywołało ono rzeczywistą zmianę. Samo stwierdzenie takiego związku nie oznacza jeszcze, że działalność naukowa wpłynęła na funkcjonowanie społeczeństwa lub gospodarki. Lakoniczność i niejednoznaczność obowiązującego przepisu były źródłem istotnych wątpliwości oraz rozbieżności w dotychczasowej ocenie eksperckiej. Nie było dostatecznie jasne, czy za wpływ można uznać samo upowszechnienie wyników badań, ich wykorzystanie przez odbiorcę, uwzględnienie w dokumencie albo nawiązanie współpracy z podmiotem zewnętrznym, czy też konieczne jest wykazanie rzeczywistej zmiany powstałej w wyniku takiego wykorzystania. Nie było również jednoznaczne, w jakim stopniu eksperci powinni oceniać wkład działalności naukowej w powstanie zmiany, a w jakim koncentrować się na zasięgu i znaczeniu samej zmiany. Ocena wpływu ma z konieczności charakter ekspercki i nie jest możliwe całkowite wyeliminowanie z niej elementu ocennego. Nie oznacza to jednak, że rozporządzenie powinno pozostawiać ekspertom swobodne określenie samego przedmiotu oceny. Przepisy powinny wyznaczać wspólne ramy pozwalające odróżnić wpływ od samego związku tematycznego, potencjalnej możliwości zastosowania wyników, działania upowszechniającego albo produktu działalności naukowej. Wpływ obejmuje dwa równorzędne elementy. Pierwszym jest wystąpienie rzeczywistej zmiany, korzyści albo innego następstwa po stronie społeczeństwa lub gospodarki, a także zasięg i znaczenie tego następstwa. Drugim jest mechanizm i stopień, w jakim wyniki działalności naukowej przyczyniły się do jego powstania, zakresu lub trwałości. Przedmiotem oceny powinna być relacja między tymi elementami, a nie którykolwiek z nich rozpatrywany samodzielnie. Duża i społecznie doniosła zmiana nie powinna uzyskać wysokiej oceny wpływu, jeżeli wyniki działalności naukowej odegrały w jej powstaniu jedynie marginalną rolę. Jednocześnie nawet bezpośrednie i dobrze udokumentowane oddziaływanie wyników badań nie powinno prowadzić do najwyższej oceny, jeżeli wywołane następstwo miało niewielki zasięg lub znaczenie. Wysoka ocena wpływu powinna wymagać odpowiednio wysokiej oceny zarówno rzeczywistych następstw, jak i wkładu działalności naukowej w ich powstanie. Stopień przyczynienia się działalności naukowej nie powinien być traktowany wyłącznie jako wstępny warunek dopuszczenia opisu do oceny. Powinien stanowić element merytorycznej oceny eksperckiej, równorzędny z oceną rzeczywistych następstw. W przeciwnym razie samo wykazanie nawet marginalnego związku działalności naukowej z
--	--	--	---	---

				doniosłą zmianą społeczną lub gospodarczą mogłoby prowadzić do przyznania wysokiej punktacji. Dowody wpływu powinny zatem umożliwiać zweryfikowanie dwóch odrębnych okoliczności: wystąpienia opisywanych następstw oraz mechanizmu i stopnia przyczynienia się działalności naukowej do ich powstania. Dowód potwierdzający opublikowanie wyników, przeprowadzenie wydarzenia, nawiązanie współpracy albo wykorzystanie wyników przez odbiorcę może dokumentować mechanizm prowadzący do wpływu, ale nie zawsze potwierdza wystąpienie rzeczywistej zmiany. Z kolei dowód potwierdzający zmianę społeczną lub gospodarczą nie wystarcza, jeżeli nie pozwala ustalić wkładu działalności naukowej w jej powstanie. Doprecyzowanie nie powinno wymagać wykazania, że działalność naukowa była wyłączną i bezpośrednią przyczyną opisywanego następstwa. Zmiany społeczne, gospodarcze, kulturowe i instytucjonalne powstają zazwyczaj wskutek współdziałania wielu czynników. Konieczne jest jednak wykazanie rzeczywistego mechanizmu oddziaływania oraz ocena stopnia, w jakim działalność naukowa przyczyniła się do powstania, zakresu lub trwałości zmiany. Celem proponowanej zmiany nie jest stworzenie wyczerpującej definicji wszystkich możliwych form wpływu, lecz wskazanie elementów, które powinny być uwzględniane w każdej ocenie eksperckiej. Pozwala to zachować elastyczność konieczną ze względu na specyfikę poszczególnych dyscyplin, a jednocześnie ogranicza nadmierne rozbieżności w rozumieniu przedmiotu oceny. Samo doprecyzowanie § 20 ust. 1 nie będzie jednak wystarczające, jeżeli dalsze przepisy nadal będą sprowadzały warunek uwzględnienia opisu do występowania „jakiegokolwiek związku” między działalnością naukową a społeczeństwem lub gospodarką. Z tego względu odpowiedniej zmiany wymagają również przepisy określające przesłanki przyznania 0 pkt oraz sposób oceny znaczenia wpływu. Dopiero spójne uregulowanie tych kwestii pozwoli ograniczyć wątpliwości interpretacyjne i zwiększyć porównywalność ocen eksperckich.
56		§ 20 ust. 2	„2. Ewaluowany podmiot zamieszcza dowody wpływu w Systemie POL-on w terminie do dnia 15 stycznia roku, w którym jest przeprowadzana ewaluacja jakości.”.	Projektowany § 20 ust. 2 wskazuje, że dowody wpływu zamieszcza się „w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy”. Systemem, o którym mowa w tym przepisie ustawy, jest Zintegrowany System Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on. W § 2 projektu wprowadzono skrót „System POL-on” odnoszący się właśnie do tego systemu. Po zdefiniowaniu tego określenia powinno ono być konsekwentnie stosowane w dalszych przepisach rozporządzenia. Ponowne posługiwanie się opisowym odesłaniem do

				art. 342 ust. 1 ustawy jest zbędne i może sugerować, że chodzi o inny system niż System POL-on zdefiniowany w § 2. Proponowane brzmienie jest krótsze, jednoznaczne i zapewnia spójność terminologiczną projektu. Nie zmienia miejsca ani terminu zamieszczania dowodów wpływu.
57		§ 20 ust. 3	Do rozważenia jest doprecyzowanie relacji między dowodem wpływu, dokumentami lub innymi materiałami składającymi się na ten dowód oraz plikiem zamieszczanym w Systemie POL-on, bez zmiany limitu pięciu dowodów przypadających na jeden opis wpływu. Przepis mógłby otrzymać następujące brzmienie: „3. Dowody wpływu, w liczbie nie większej niż 5 na jeden opis wpływu, zamieszcza się jako oddzielne pliki zapisane w jednym z następujących formatów danych: .pdf, .mp3, .mp4, .mpeg4 lub .avi. Za jeden dowód wpływu uznaje się jeden dokument lub inny materiał albo spójny zestaw dokumentów lub innych materiałów, jeżeli dokumenty lub materiały tworzące ten zestaw służą łącznie wykazaniu jednej, wyraźnie wyodrębnionej w opisie wpływu okoliczności istotnej dla wykazania tego wpływu. Wielkość jednego pliku nie może przekraczać 500 megabajtów.”.	Projektowany § 20 ust. 3 nie rozstrzyga jednoznacznie relacji między pojęciem dowodu wpływu a plikiem zamieszczanym w Systemie POL-on. Sformułowanie, zgodnie z którym dowody wpływu „zamieszcza się jako oddzielne pliki”, może być rozumiane jako ustanowienie ścisłej odpowiedniości: jeden dokument lub materiał źródłowy stanowi jeden dowód i powinien zostać zamieszczony w jednym pliku. Możliwa jest jednak również interpretacja, zgodnie z którą jeden plik może zawierać kilka dokumentów składających się łącznie na jeden dowód określonego aspektu wpływu. Nie jest to wyłącznie problem techniczny. Od przyjętej interpretacji zależy sposób stosowania limitu pięciu dowodów oraz możliwość należytego wykazania wpływu. W praktyce jedna okoliczność istotna dla oceny wpływu może wymagać łącznego przedstawienia kilku uzupełniających się dokumentów. Przykładowo wdrożenie określonego rozwiązania może być potwierdzone uchwałą albo decyzją o jego przyjęciu, dokumentem dotyczącym sposobu wdrożenia oraz raportem lub pismem instytucji potwierdzającym jego rzeczywiste stosowanie. Dokumenty te mogą dopiero łącznie wykazywać jedną okoliczność, podczas gdy żaden z nich samodzielnie nie przedstawia jej w sposób wystarczający. Uznanie każdego dokumentu składającego się na taką całość za odrębny dowód prowadziłoby do przypadkowego i nadmiernie restrykcyjnego wykorzystania limitu. Liczba dostępnych dowodów zależałaby wówczas od sposobu sporządzenia i formalnego podziału dokumentacji przez podmioty zewnętrzne, a nie od liczby okoliczności wymagających wykazania. Ta sama treść przedstawiona w jednym zbiorczym raporcie zajmowałaby jeden dowód, natomiast zawarta w kilku odrębnych pismach mogłaby wyczerpać większą część limitu. Z drugiej strony nieograniczona możliwość łączenia dowolnych dokumentów w jednym pliku mogłaby prowadzić do obchodzenia limitu pięciu dowodów przez tworzenie obszernych zbiorów materiałów odnoszących się do wielu różnych aspektów wpływu. Dlatego samo stwierdzenie, że jeden plik może obejmować kilka dokumentów, nie byłoby wystarczające. Proponowane rozwiązanie zachowuje limit pięciu dowodów oraz zasadę, że każdy dowód jest zamieszczany w oddzielnym pliku, ale nie utożsamia dowodu z pojedynczym dokumentem źródłowym. O wyodrębnieniu jednego dowodu decydowałaby jego funkcja: wykazanie jednej, wyraźnie wskazanej w opisie wpływu okoliczności. Kilka dokumentów

				mogłoby zostać połączonych w jeden dowód tylko wtedy, gdy tworzą spójną całość dowodową i wzajemnie się uzupełniają w odniesieniu do tej samej okoliczności. Doprecyzowanie tej kwestii jest potrzebne również ze względu na występujące w praktyce rozbieżności w podejściu ekspertów. Materiał obejmujący kilka dokumentów zamieszczonych w jednym pliku może zostać przez jednego eksperta uznany za jeden dowód, a przez innego – za niedopuszczalne połączenie kilku dowodów. W konsekwencji o możliwości wykorzystania materiału może decydować przyjęta przez eksperta interpretacja technicznej postaci pliku, a nie jego wartość dowodowa. Rozstrzygnięcie relacji między dowodem, dokumentem i plikiem powinno nastąpić w rozporządzeniu, a nie dopiero w instrukcji obsługi Systemu POL-on, przewodniku po ewaluacji albo praktyce komisji i ekspertów. Jest to bowiem element regulacji limitu dowodów, który może bezpośrednio wpływać na zakres materiału podlegającego ocenie, a w konsekwencji na wynik ewaluacji.
58		§ 20 ust. 4	„4. Przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki uwzględnia się badania naukowe, prace rozwojowe lub działalność naukową w zakresie twórczości artystycznej, prowadzone w okresie objętym ewaluacją jakości działalności naukowej albo przed tym okresem, ale zakończone nie wcześniej niż w dwudziestym roku poprzedzającym pierwszy rok objęty tą ewaluacją, jeżeli wynikający z nich wpływ wystąpił w okresie objętym ewaluacją albo trwał w tym okresie.”.	Projektowany § 20 ust. 4 uzależnia możliwość uwzględnienia wpływu od tego, czy dowody wpływu powstały w okresie objętym ewaluacją. Kryterium to odnosi się do daty powstania środka dowodowego, a nie do czasu wystąpienia zjawiska podlegającego ocenie. Dowód wpływu jest jedynie środkiem służącym wykazaniu wpływu; sam nie stanowi wpływu i jego data nie musi pokrywać się z datą wystąpienia dokumentowanych następstw działalności naukowej. Rozbieżność ta prowadzi do nieuzasadnionych konsekwencji. Jeżeli wpływ wystąpił w ostatnim roku okresu objętego ewaluacją, przykładowo w 2025 r., natomiast właściwy organ, instytucja albo podmiot zewnętrzny sporządził dokument potwierdzający ten wpływ w styczniu 2026 r., literalne brzmienie przepisu nakazywałoby odrzucić taki dowód. Nastąpiłoby to pomimo tego, że dokument potwierdza wpływ występujący we właściwym okresie i może zostać zamieszczony w Systemie POL-on przed upływem terminu określonego w § 20 ust. 2. Tego rodzaju przypadki występowały już w praktyce ostatniej ewaluacji i prowadziły do rozbieżności w ocenie dopuszczalności dowodów. Obowiązujące ograniczenie może prowadzić również do sytuacji odwrotnej: dowód sporządzony w okresie objętym ewaluacją mógłby dokumentować wpływ, który wystąpił i zakończył się przed tym okresem. Sama data sporządzenia raportu, zaświadczenia lub innego dokumentu nie przesądza zatem o tym, czy wykazywany wpływ pozostaje związany z okresem podlegającym ocenie. Problematyczne może być ponadto ustalenie chwili „powstania” niektórych dowodów, w szczególności materiałów internetowych, baz danych, dokumentów okresowo aktualizowanych oraz materiałów audiowizualnych. Data technicznego utworzenia albo

				pozyskania pliku nie musi odpowiadać ani dacie powstania zawartych w nim informacji, ani okresowi występowania potwierdzanego wpływu. Warunek czasowy powinien zatem dotyczyć samego wpływu. W okresie objętym ewaluacją wpływ powinien wystąpić albo nadal trwać. Dowód może natomiast zostać sporządzony zarówno wcześniej, jak i po zakończeniu tego okresu, pod warunkiem że zostanie zamieszczony w Systemie POL-on w terminie określonym w § 20 ust. 2 i pozwala wiarygodnie ustalić wystąpienie wpływu we właściwym okresie. Czas sporządzenia dowodu może być brany pod uwagę przy ocenie jego wiarygodności i mocy dowodowej, nie powinien jednak stanowić samoistnej przesłanki wyłączającej możliwość jego wykorzystania.
59		§ 20 ust. 5	Do rozważenia jest wyodrębnienie dodatkowej kategorii najmniejszych podmioto-dyscyplin, dla których wymagane byłoby przedstawienie jednego opisu wpływu. Przykładowo § 20 ust. 5 mógłby otrzymać następujące brzmienie: „5. Ewaluowany podmiot przedstawia w danej dyscyplinie: 1) 1 opis wpływu – jeżeli liczba N w tej dyscyplinie jest nie większa niż 25,00; 2) 2 opisy wpływu – jeżeli liczba N w tej dyscyplinie wynosi od 25,01 do 100,00; 3) 3 opisy wpływu – jeżeli liczba N w tej dyscyplinie wynosi od 100,01 do 200,00; 4) 4 opisy wpływu – jeżeli liczba N w tej dyscyplinie wynosi od 200,01 do 300,00; 5) 5 opisów wpływu – jeżeli liczba N w tej dyscyplinie jest większa niż 300,00.”. Ostateczna wartość progu wyodrębniającego najmniejsze podmioto-dyscypliny, przykładowo 25,00 albo 50,00, powinna zostać ustalona na podstawie symulacji uwzględniającej rozkład liczby N oraz rzeczywistą liczbę pracowników w poszczególnych dyscyplinach po zastosowaniu nowego sposobu obliczania liczby N.	Projekt pozostawia dotychczasowe przedziały liczby N decydujące o liczbie przedstawianych opisów wpływu, mimo że zasadniczo zmienia sposób obliczania samej liczby N. W obowiązującym stanie prawnym liczba N odpowiadała zasadniczo liczbie pracowników prowadzących działalność naukową w danej dyscyplinie, ustalonej w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy i z uwzględnieniem udziału czasu pracy w tej dyscyplinie. W modelowym przypadku pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy przez cały okres ewaluacji i reprezentującego jedną dyscyplinę jego udział w liczbie N wynosił 1. Projekt wprowadza dodatkowe zróżnicowanie wartości uwzględnianej przy ustalaniu liczby N w zależności od grupy pracowników. W analogicznym modelowym przypadku wartość przypadająca na jednego pracownika ma wynosić 1 w przypadku pracownika badawczego albo naukowego, 1/2 w przypadku pracownika badawczo-dydaktycznego oraz 1/4 w przypadku pozostałego pracownika. W konsekwencji ta sama liczba N może odpowiadać zasadniczo różnej rzeczywistej liczbie pracowników. Liczba N wynosząca 100 może w modelowym przypadku oznaczać 100 pracowników badawczych albo naukowych, 200 pracowników badawczo-dydaktycznych albo nawet 400 pozostałych pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy i reprezentujących wyłącznie daną dyscyplinę. Możliwe są również wszystkie warianty pośrednie wynikające z mieszanej struktury zatrudnienia. Pierwszy przedział określony w § 20 ust. 5 staje się zatem wewnętrznie znacznie bardziej zróżnicowany niż w obowiązującym stanie prawnym. Dwa opisy wpływu ma przedstawiać zarówno bardzo mała podmioto-dyscyplina (np. zatrudniająca 10 pracowników na pełen etat przez cały okres ewaluacji), jak i podmioto-dyscyplina obejmująca wielokrotnie większą liczbę pracowników (np. 400 pracowników na pełen etat przez cały okres ewaluacji). Utrzymanie progu 100,00 bez jego dostosowania do nowego sposobu

				obliczania liczby N powoduje, że formalnie do tej samej kategorii zostają zaliczone podmioto-dyscypliny o radykalnie odmiennym rzeczywistym potencjale kadrowym. Ma to bezpośrednie znaczenie dla wyniku ewaluacji. Zgodnie z § 20 ust. 14 ocenę w tym kryterium ustala się jako średnią arytmetyczną ocen wymaganej liczby opisów wpływu, a za każdy brakujący opis przyznaje się 0 punktów. Podmioto-dyscyplina zobowiązana do przedstawienia dwóch opisów musi zatem wykazać dwa odpowiednio udokumentowane przypadki wpływu. W przypadku bardzo małej dyscypliny słabsza ocena drugiego opisu albo niemożność przedstawienia drugiego przypadku wpływu bezpośrednio obniży średni wynik. Podmioto-dyscyplina dysponująca znacznie większą liczbą pracowników ma natomiast szerszy zasób badań, rezultatów i możliwych przypadków wpływu, spośród których może wybrać dwa najlepiej udokumentowane opisy. Formalnie jednakowa liczba wymaganych opisów nie zapewnia więc porównywalności obciążenia ani szans uzyskania określonego wyniku. Przeciwnie, może systemowo stawiać najmniejsze podmioto-dyscypliny w gorszej sytuacji względem dyscyplin, które po zastosowaniu nowych przeliczników mają podobną liczbę N, lecz obejmują wielokrotnie większą liczbę pracowników mogących uczestniczyć w powstawaniu wpływu. Problem ten częściowo występował również przy dotychczasowym przedziale obejmującym wszystkie podmioto-dyscypliny z liczbą N nie większą niż 100. Projektowany sposób ustalania liczby N znacząco jednak zwiększa możliwą różnicę między rzeczywistą liczbą pracowników podmiotów należących do tej samej kategorii. Zmiana konstrukcji liczby N powinna zatem zostać powiązana z ponowną analizą progów określających wymaganą liczbę opisów wpływu. Wyodrębnienie dodatkowej kategorii najmniejszych podmioto-dyscyplin i wymaganie od nich jednego opisu wpływu ograniczyłoby tę nierównowagę, nie rezygnując z uzależnienia liczby opisów od liczby N. Próg 25,00 stanowi rozwiązanie przykładowe i stosunkowo ostrożne. Zasadne byłoby przeprowadzenie symulacji pozwalających ustalić, czy właściwszy byłby próg 25,00, 50,00 albo inna wartość, z uwzględnieniem zarówno liczby N, jak i rzeczywistej liczby pracowników tworzących poszczególne podmioto-dyscypliny.
60		§ 20 ust. 7	„7. W przypadku przedstawienia większej liczby opisów wpływu w ocenie uwzględnia się opisy w liczbie wynikającej z ust. 5, zgodnie z ich kolejnością wskazaną przez ewaluowany podmiot w Systemie POL-on.”.	Zmiana ma charakter redakcyjny i służy zachowaniu konsekwencji terminologicznej. Skoro w § 2 projektu wprowadzono definicję „Systemu POL-on”, w dalszych przepisach rozporządzenia należy posługiwać się tym określeniem w ustalonej postaci, a więc z wyrazem „System” zapisanym wielką literą. Przy okazji usunięto zbędny przecinek po wyrazach „opisów wpływu” oraz zastąpiono konstrukcję „w ocenie są uwzględniane” prostszym i właściwszym stylistycznie sformułowaniem „w ocenie uwzględnia się”.

61		§ 20 ust. 10	„10. Każdy z ekspertów, o których mowa w ust. 9, dokonuje oceny opisu wpływu. Na podstawie ocen obu ekspertów ekspert wiodący ustala ocenę tego opisu.”.	Projektowany § 20 ust. 9 przewiduje przydzielenie dwóch ekspertów do oceny każdego opisu wpływu, natomiast ust. 10 stanowi jedynie, że ekspert wiodący ustala ocenę „we współpracy z drugim ekspertem”. Sformułowanie to nie określa charakteru ani zakresu udziału drugiego eksperta i nie przesądza, czy powinien on dokonać własnej oceny opisu wpływu, czy jedynie uczestniczyć w pracach prowadzonych przez eksperta wiodącego. Niejasne pozostaje zatem, czy powołanie dwóch ekspertów oznacza przeprowadzenie dwóch ocen eksperckich, czy też ocenę dokonywaną zasadniczo przez eksperta wiodącego przy bliżej nieokreślonym udziale drugiego eksperta. Zwrot „we współpracy” nie ustanawia dostatecznie precyzyjnego obowiązku przeanalizowania opisu przez każdego z ekspertów ani nie określa, w jaki sposób stanowisko drugiego eksperta powinno zostać wykorzystane przy ustalaniu oceny. Ma to szczególne znaczenie w przypadku oceny wpływu, która w znacznej mierze opiera się na ocenie eksperckiej i może prowadzić do istotnych rozbieżności w kwalifikowaniu zasięgu i znaczenia wpływu, ocenie jego związku z działalnością naukową oraz ocenie wartości przedstawionych dowodów. Skoro projekt przewiduje udział dwóch ekspertów, regulacja powinna zapewniać, że każdy z nich rzeczywiście dokona oceny opisu wpływu. Proponowane brzmienie wprowadza czytelną dwuetapową procedurę. Najpierw każdy z ekspertów dokonuje oceny opisu wpływu, a następnie ekspert wiodący ustala ocenę tego opisu na podstawie obu ocen. Zapewnia to rzeczywisty udział drugiego eksperta, a jednocześnie zachowuje przyjętą w projekcie szczególną rolę eksperta wiodącego i jednoznacznie wskazuje osobę odpowiedzialną za ustalenie jednej oceny końcowej. Propozycja nie wymaga ustanawiania odrębnej procedury uzgadniania stanowisk ani mechanizmu rozstrzygania rozbieżności. W przypadku różnicy ocen ekspert wiodący pozostaje uprawniony do ustalenia oceny opisu wpływu, powinien jednak uczynić to na podstawie ocen dokonanych przez obu ekspertów, a nie wyłącznie na podstawie własnego stanowiska. Takie rozwiązanie nadaje udziałowi drugiego eksperta konkretną treść normatywną, której nie zapewnia ogólne określenie „we współpracy”.
62		§ 20 ust. 11 pkt 1 lit. a–c	Proponuje się zastąpienie wyrazu „albo” wyrazem „lub”, tak aby przepisy otrzymały następujące brzmienie: „a) 50 pkt – w przypadku wpływu o międzynarodowym lub całkowitym zasięgu, b) 25 pkt – w przypadku wpływu o krajowym lub szerokim zasięgu,	Projekt posługuje się alternatywą rozłączną „albo”, mimo że wymienione w poszczególnych przepisach właściwości wpływu nie wykluczają się wzajemnie. Wpływ może mieć jednocześnie zasięg międzynarodowy i całkowity, krajowy i szeroki albo regionalny i ograniczony. Intencją przepisu jest prawdopodobnie wskazanie dwóch alternatywnych i samodzielnie wystarczających podstaw przyznania określonej liczby punktów. Użycie spójnika „lub” jednoznacznie wskaże, że dana punktacja przysługuje w przypadku spełnienia co najmniej

			c) 10 pkt – w przypadku wpływu o regionalnym lub ograniczonym zasięgu,”.	jednego z wymienionych warunków, a jednocześnie spełnienie obu nie stanowi przeszkody w jej przyznaniu.
63		§ 20 ust. 11 pkt 1 lit. d oraz pkt 2 lit. d	Proponuje się nadanie wskazanym przepisom następującego brzmienia: „d) 0 pkt – w przypadku wpływu o marginalnym zasięgu lub gdy z dowodów wpływu przedstawionych dla danego opisu, rozpatrywanych łącznie, nie wynika żaden związek między działalnością naukową prowadzoną w ewaluowanym podmiocie w ramach danej dyscypliny a gospodarką, funkcjonowaniem administracji publicznej, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska naturalnego, bezpieczeństwem i obronnością państwa lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa;”; „d) 0 pkt – w przypadku wpływu o znikomym znaczeniu lub gdy z dowodów wpływu przedstawionych dla danego opisu, rozpatrywanych łącznie, nie wynika żaden związek między działalnością naukową prowadzoną w ewaluowanym podmiocie w ramach danej dyscypliny a gospodarką, funkcjonowaniem administracji publicznej, ochroną zdrowia, kulturą i sztuką, ochroną środowiska naturalnego, bezpieczeństwem i obronnością państwa lub innymi czynnikami wpływającymi na rozwój cywilizacyjny społeczeństwa.”.	Projektowane przepisy odnoszą przesłankę przyznania 0 pkt do pojedynczego „dowodu wpływu, który nie wykazuje żadnego związku” między działalnością naukową a odpowiednią sferą funkcjonowania społeczeństwa lub gospodarki. Tymczasem zgodnie z § 20 ust. 3 jeden opis wpływu może zostać sporządzony na podstawie nie więcej niż pięciu dowodów. Literalne brzmienie przepisu może prowadzić do wniosku, że niewykazanie związku przez jeden z przedstawionych dowodów powoduje przyznanie 0 pkt za zasięg i znaczenie wpływu, nawet jeżeli pozostałe dowody wykazują ten związek w sposób dostateczny. Byłaby to konsekwencja nieproporcjonalna i niezwiązana z oceną całego materiału dowodowego przedstawionego dla danego opisu. Poszczególne dowody mogą pełnić odmienne i wzajemnie uzupełniające się funkcje. Jeden może potwierdzać wystąpienie określonej zmiany, inny jej zasięg, kolejny jej znaczenie, a jeszcze inny mechanizm przyczynienia się działalności naukowej do jej powstania. Nie każdy dowód musi zatem samodzielnie wykazywać wszystkie elementy wpływu ani cały związek między działalnością naukową a jej następstwami. Ocena, czy związek został wykazany, powinna być dokonywana na podstawie wszystkich dowodów przedstawionych dla danego opisu, rozpatrywanych łącznie. Przyznanie 0 pkt jest uzasadnione dopiero wtedy, gdy z całokształtu materiału dowodowego nie wynika wymagany związek. Dowód, który samodzielnie nie wykazuje takiego związku, może zostać uznany za nieprzydatny albo niewystarczający, ale nie powinien automatycznie powodować przyznania 0 pkt całemu opisowi. Proponowana zmiana zachowuje zasadę, zgodnie z którą brak wykazania związku skutkuje przyznaniem 0 pkt zarówno za zasięg, jak i za znaczenie wpływu. Jednocześnie przesądza, że ocenie podlega całość materiału dowodowego, a nie każdy dowód rozpatrywany w oderwaniu od pozostałych. Przy okazji poprawiono brak spacji w wyrażeniu „0 pkt –w przypadku” oraz zastąpiono spójnik „albo” spójnikami „lub”, ponieważ przesłanki przyznania 0 pkt nie muszą mieć charakteru rozłącznego.
64		§ 20 ust. 12 pkt 3 oraz wynikające z jego	Proponuje się:	§ 20 ust. 12 pkt 3 przewiduje, że ocena opisu wpływu wynosi 0 pkt, jeżeli opis wpływu nie ma żadnego związku z działalnością naukową prowadzoną w ewaluowanym podmiocie w

		skreślenia odesłanie w § 20 ust. 13	1. skreślenie § 20 ust. 12 pkt 3; 2. oznaczenie dotychczasowego § 20 ust. 12 pkt 4 jako pkt 3; 3. zastąpienie w § 20 ust. 13 wyrazów „ust. 12 pkt 1–3” wyrazami „ust. 12 pkt 1 i 2”.	ramach danej dyscypliny. Taki sam przypadek został jednak uregulowany już w § 20 ust. 11 pkt 1 lit. d oraz pkt 2 lit. d. Jeżeli przedstawione dowody wpływu nie wykazują wymaganego związku, zgodnie z § 20 ust. 11 za zasięg wpływu i za znaczenie wpływu przyznaje się po 0 pkt. Następnie na podstawie § 20 ust. 12 pkt 2 ocena całego opisu wpływu wynosi 0 pkt, ponieważ 0 pkt zostało przyznane co najmniej za jeden z dwóch ocenianych elementów. § 20 ust. 12 pkt 3 nie wywołuje zatem żadnego dodatkowego skutku prawnego. Powtórzenie tej samej przesłanki w dwóch miejscach jest nie tylko zbędne, lecz także może powodować wątpliwości interpretacyjne. § 20 ust. 11 odwołuje się do tego, czy związek został wykazany za pomocą dowodów wpływu, natomiast § 20 ust. 12 pkt 3 posługuje się sformułowaniem, zgodnie z którym sam „opis wpływu nie ma żadnego związku” z działalnością naukową. Nie wiadomo, czy przepisy te mają regulować tę samą sytuację, czy też ustanawiają dwie odrębne przesłanki przyznania 0 pkt. Przesłanka braku wykazania związku powinna pozostać w § 20 ust. 11, ponieważ przepis ten jednoznacznie wskazuje, że jej wystąpienie skutkuje przyznaniem 0 pkt zarówno za zasięg, jak i za znaczenie wpływu. Pozwala to ustalić podstawę ocen częściowych, a następnie zastosować ogólną regułę określoną w § 20 ust. 12 pkt 2. Nie jest potrzebne ustanawianie dodatkowego, odrębnego przypadku przyznania 0 pkt za cały opis. Wskutek skreślenia pkt 3 dotychczasowy pkt 4 powinien zostać oznaczony jako pkt 3. Konieczna jest również odpowiednia zmiana odesłania w § 20 ust. 13. Po zmianie numeracji odesłanie do „pkt 1–3” obejmowałoby przypadek brakującego opisu wpływu, którego ekspert wiodący nie może uzasadniać, ponieważ taki opis nie został przedstawiony ani oceniony. Uzasadnienie eksperta powinno odnosić się wyłącznie do oceny opisu ustalonej na podstawie § 20 ust. 12 pkt 1 i 2.
65		§ 20 ust. 13 oraz proponowany § 20 ust. 13a	Proponuje się skreślenie w § 20 ust. 13 zdania trzeciego: „Uzasadnienie ma charakter jawny.” oraz dodanie ust. 13a w brzmieniu: „13a. Opisy wpływu uwzględnione w ocenie, oceny tych opisów oraz uzasadnienia ocen udostępnia się publicznie w Systemie POL-on.”.	Sformułowanie „uzasadnienie ma charakter jawny” nie określa sposobu realizacji jawności. W szczególności nie przesądza, czy uzasadnienie powinno zostać udostępnione publicznie z urzędu, czy jedynie udostępniane na wniosek, w jakim systemie ma nastąpić jego publikacja oraz czy powinno być prezentowane łącznie z ocenianym opisem wpływu i przyznaną mu punktacją. Sama deklaracja jawności nie jest równoznaczna z ustanowieniem obowiązku aktywnego udostępnienia informacji. W konsekwencji sposób realizacji tego przepisu mógłby zostać pozostawiony praktyce ministra, rozwiązaniom przyjętym w systemie informatycznym albo przepisom o dostępie do informacji publicznej. Nie zapewniałoby to jednolitego i bezpośredniego dostępu do wyników oceny eksperckiej.

				Publiczne udostępnienie opisów wpływu wynika już z całokształtu przepisów dotyczących Systemu POL-on. Zgodnie z art. 346 ust. 1 pkt 5 ustawy wykaz instytucji systemu szkolnictwa wyższego i nauki obejmuje informacje o działalności naukowej. Szczegółowy zakres tych informacji został określony w § 5 ust. 3 pkt 6 rozporządzenia w sprawie danych przetwarzanych w Systemie POL-on i obejmuje opisy wpływu wraz z ich poszczególnymi elementami. Dane dotyczące działalności naukowej są powszechnie dostępne na podstawie art. 346 ust. 6 ustawy. Przepisy te nie określają jednak równie jednoznacznie publicznego statusu ocen poszczególnych opisów wpływu oraz uzasadnień tych ocen. Projektowane zdanie „Uzasadnienie ma charakter jawny” częściowo odpowiada na ten problem, ale nie wskazuje sposobu i miejsca realizacji jawności. Nie odnosi się również wprost do samej oceny, której uzasadnienie dotyczy. Uzasadnienie oceny nie powinno być udostępniane w oderwaniu od ocenionego opisu i przyznanej mu punktacji. Dopiero łączne przedstawienie tych elementów pozwala ustalić, jakie twierdzenia i dowody zostały poddane ocenie, jaka liczba punktów została przyznana oraz jakie argumenty przemawiały za takim rozstrzygnięciem. Jest to szczególnie istotne w przypadku oceny wpływu, która ma charakter ekspercki i pozostawia ekspertom znaczny zakres oceny. Proponowany ust. 13a jednoznacznie przesądza, że jawność jest realizowana przez publiczne udostępnienie informacji, wskazuje miejsce ich udostępnienia oraz obejmuje cały materiał niezbędny do zrozumienia wyniku oceny: opis wpływu, jego ocenę i uzasadnienie. Odwołanie do Systemu POL-on jest właściwsze niż wskazywanie konkretnego serwisu prezentacyjnego, takiego jak obecnie funkcjonujący RAD-on, ponieważ System POL-on jest pojęciem ustawowym i został zdefiniowany również w projekcie rozporządzenia.
66		§ 20 ust. 14	„14. Ocenę wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki w danej dyscyplinie ustala się w wyniku podzielenia sumy ocen, o których mowa w ust. 12, przez liczbę opisów wpływu wynikającą z ust. 5, z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.”.	Projektowany § 20 ust. 14 nie określa jednoznacznie sposobu uwzględniania brakujących opisów wpływu przy ustalaniu oceny w tym kryterium. Przepis nakazuje obliczyć średnią arytmetyczną ocen opisów wpływu, co może być rozumiane jako obliczenie średniej wyłącznie z ocen opisów rzeczywiście przedstawionych przez ewaluowany podmiot. Brakujący opis nie istnieje i dlatego, w sensie ścisłym, nie może należeć do zbioru opisów, których oceny uwzględnia się przy obliczaniu średniej. Taka interpretacja byłaby niespójna z § 20 ust. 12 pkt 4, zgodnie z którym za każdy brakujący opis wpływu przyznaje się 0 pkt. Nie jest jednak wyraźnie określone, czy te oceny wynoszące 0 pkt należy włączyć do średniej, o której mowa w ust. 14. Przykładowo, jeżeli podmiot powinien przedstawić trzy opisy wpływu, ale przedstawi dwa opisy

				ocenione odpowiednio na 80 i 70 pkt, średnia ocen przedstawionych opisów wynosi 75 pkt. Po uwzględnieniu 0 pkt za brakujący opis wynik wynosi natomiast 50 pkt. Proponowane brzmienie jednoznacznie określa oba elementy obliczenia. Licznik stanowi suma ocen ustalonych zgodnie z ust. 12, obejmująca również 0 pkt za każdy brakujący opis wpływu. Mianownikiem jest liczba opisów, które ewaluowany podmiot powinien przedstawić zgodnie z ust. 5, a nie liczba opisów rzeczywiście przedstawionych. Zmiana zapewni skuteczne zastosowanie reguły przyznawania 0 pkt za każdy brakujący opis i wykluczy możliwość uzyskania przez podmiot korzystniejszego wyniku wskutek przedstawienia mniejszej liczby opisów niż wymagana. Formuła polegająca na podzieleniu sumy ocen przez wymaganą liczbę opisów jest ponadto bardziej precyzyjna i odpowiada sposobowi określania wyników przyjętemu w innych przepisach projektu.
67		§ 21 ust. 1	„§ 21. 1. Na podstawie informacji wprowadzonych do Systemu POL-on algorytm optymalizujący dokonuje, w sposób zapewniający uzyskanie maksymalnego wyniku w ramach oceny poziomu naukowego działalności naukowej w danej dyscyplinie, wyboru: 1) publikacji naukowych, o których mowa w § 8 pkt 1–4, z zachowaniem dotyczących tych publikacji limitów określonych w § 15; 2) osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 5, z zachowaniem limitu określonego w § 11 ust. 5 oraz zasady określonej w § 16 ust. 2.”.	§ 8 obejmuje dwie zasadniczo odmienne grupy osiągnięć naukowych: publikacje naukowe wymienione w pkt 1–4 oraz patenty i pozostałe prawa wymienione w pkt 5. Do obu grup stosuje się odrębne zasady i limity. Publikacje naukowe podlegają limitom określonym w § 15, w tym limitom indywidualnym pracowników i doktorantów, łącznemu limitowi publikacji w danej dyscyplinie oraz limitom dotyczącym określonych rodzajów publikacji. Osiągnięcia wymienione w § 8 pkt 5 podlegają natomiast odrębnemu limitowi określonemu w § 11 ust. 5. Ponadto zgodnie z § 16 ust. 2 w przypadku przyznania więcej niż jednego prawa dotyczącego tego samego wynalazku, wzoru użytkowego albo odmiany rośliny uwzględnia się tylko jedno osiągnięcie o najwyższej punktacji. Projektowany § 21 ust. 1 mówi ogólnie o wyborze osiągnięć naukowych, o których mowa w całym § 8, nie wskazując, że algorytm powinien odrębnie stosować limity właściwe dla publikacji oraz dla praw własności przemysłowej. Nie wiadomo zatem jednoznacznie, czy patenty i pozostałe prawa wymienione w § 8 pkt 5 są wybierane przez algorytm, a jeżeli tak, czy ich wybór następuje w ramach limitów publikacyjnych, czy w ramach odrębnego limitu. Wątpliwość tę pogłębia § 15 ust. 17, który przewiduje zastosowanie algorytmu optymalizującego wyłącznie do wyboru publikacji naukowych. Jednocześnie § 21 ust. 1 obejmuje wszystkie osiągnięcia wymienione w § 8, a więc również patenty i pozostałe prawa. Relacja między tymi przepisami nie została wyjaśniona. Proponowane brzmienie przesądza, że algorytm wybiera oba rodzaje osiągnięć, ale czyni to z zachowaniem właściwych dla nich, odrębnych limitów i zasad. Patenty i pozostałe prawa wymienione w § 8 pkt 5 nie pomniejszają limitów publikacyjnych, natomiast

				publikacje nie pomniejszają limitu dotyczącego praw własności przemysłowej. Algorytm maksymalizuje łączny wynik w kryterium poziomu naukowej działalności naukowej, niezależnie dokonując wyboru osiągnięć w ramach każdej z tych grup. Zmiana jest powiązana z zaproponowanymi w odrębnych uwagach zmianami § 15, zmierzającymi do jednoznacznego ograniczenia przewidzianych w tym paragrafie limitów i zasad wyboru do publikacji naukowych.
68		§ 21 ust. 2	„2. W terminie do dnia 10 lutego roku, w którym jest przeprowadzana ewaluacja jakości działalności naukowej, ewaluowanemu podmiotowi udostępnia się w Systemie POL-on wykaz osiągnięć naukowych wybranych zgodnie z ust. 1, stanowiących podstawę oceny poziomu naukowej działalności naukowej w danej dyscyplinie.”.	Projekt stanowi, że ewaluowany podmiot „otrzymuje” wykaz osiągnięć w systemie informatycznym. W przypadku dokumentu zamieszczanego w Systemie POL-on właściwsze i bardziej precyzyjne jest posłużenie się pojęciem jego udostępnienia. „Otrzymanie” może być rozumiane jako zamieszczenie wykazu w systemie, przesłanie odrębnego zawiadomienia albo zapoznanie się z wykazem przez uprawnionego użytkownika. Data udostępnienia wykazu w Systemie POL-on stanowi zdarzenie obiektywne, możliwe do jednoznacznego ustalenia i zarejestrowania. Ma to szczególne znaczenie dla obliczania terminu określonego w ust. 3. Proponowane brzmienie usuwa również zbędne powtórzenia oraz ujednolica pisownię nazwy Systemu POL-on zgodnie z definicją przyjętą w § 2 projektu.
69		§ 21 ust. 3	„3. W terminie 21 dni od dnia udostępnienia w Systemie POL-on wykazu, o którym mowa w ust. 2, kierownik ewaluowanego podmiotu może złożyć w Systemie POL-on wniosek o nieuwzględnienie wskazanych w tym wniosku osiągnięć naukowych wybranych zgodnie z ust. 1. We wniosku kierownik ewaluowanego podmiotu może ponadto wskazać, w miejsce osiągnięć objętych wnioskiem o nieuwzględnienie, inne osiągnięcia naukowe spośród wymienionych w § 8, niewybrane zgodnie z ust. 1, pod warunkiem że informacje o tych osiągnięciach były dostępne w Systemie POL-on w dniu, o którym mowa w § 3 ust. 1. Zmian w wykazie dokonuje się z zachowaniem warunków, zasad i limitów uwzględniania osiągnięć naukowych określonych w rozporządzeniu.”.	Projektowany § 21 ust. 3 powtarza rozwiązanie przyjęte w obowiązującym rozporządzeniu, nie usuwając jednak jego niejednoznaczności. Przepis stanowi jedynie, że na wniosek kierownika ewaluowanego podmiotu uwzględnia się inne osiągnięcia niż wybrane przez algorytm optymalizujący. Nie określa natomiast wyraźnie, czy podmiot może wyłącznie zrezygnować z osiągnięć wybranych przez algorytm, czy każdemu usunięciu musi towarzyszyć wskazanie osiągnięcia zastępczego, z jakiego zbioru mogą pochodzić osiągnięcia wskazywane w ich miejsce oraz czy po dokonaniu zmian nadal muszą być zachowane wszystkie warunki i limity określone w rozporządzeniu. W szczególności obecne brzmienie może sugerować, że w terminie przewidzianym na złożenie wniosku można wskazać osiągnięcia, które nie zostały wcześniej objęte informacjami dostępnymi w Systemie POL-on na dzień 31 stycznia. § 8 projektu jedynie wymienia rodzaje osiągnięć naukowych uwzględnianych w ewaluacji; nie określa ani obowiązku wprowadzenia informacji o nich do Systemu POL-on, ani terminu, w którym informacje te mają być dostępne. Ograniczenie zbioru danych stanowiących podstawę oceny wynika z § 3 ust. 1. Powiązanie § 21 ust. 3 z tym przepisem powinno zostać wyrażone wprost, aby procedura zmiany wykazu nie została odczytana jako dodatkowy termin zgłaszania osiągnięć.

				Kwestia ta nie powinna być pozostawiona do rozstrzygnięcia na etapie tworzenia systemu informatycznego obsługującego ewaluację. Sposób działania systemu powinien wykonywać normę wynikającą z rozporządzenia, a nie zastępować brakujące rozstrzygnięcie prawodawcy. Ewaluowane podmioty powinny przed rozpoczęciem ewaluacji wiedzieć, jakie czynności mogą podjąć po otrzymaniu wykazu oraz spośród jakich osiągnięć mogą dokonać wyboru. § 21 ust. 3 jest właściwym miejscem uregulowania tej kwestii, ponieważ przepis ten określa tryb ingerencji ewaluowanego podmiotu w wynik wyboru dokonanego przez algorytm. Najbardziej spójnym rozwiązaniem jest przyjęcie, że zarówno algorytm, jak i kierownik ewaluowanego podmiotu dokonują wyboru z tego samego, zamkniętego zbioru osiągnięć, o których informacje były dostępne w Systemie POL-on w dniu określonym w § 3 ust. 1. Złożenie wniosku nie powinno tworzyć możliwości uzupełniania danych po tym terminie. Należy jednocześnie dopuścić możliwość rezygnacji z osiągnięcia wybranego przez algorytm bez obowiązku wskazywania osiągnięcia zastępczego. Podmiot może mieć uzasadniony interes w niewykazywaniu danego osiągnięcia, nawet jeżeli prowadzi to do niewykorzystania całego dostępnego limitu. Jeżeli jednak podmiot wskazuje inne osiągnięcie w miejsce usuniętego, zmiana musi następować z zachowaniem wszystkich warunków, zasad i limitów określonych w rozporządzeniu, w tym limitów właściwych dla danego rodzaju osiągnięć. Jeżeli intencją projektodawcy jest przyjęcie odmiennego rozwiązania – w szczególności dopuszczenie wskazywania osiągnięć niewprowadzonych do Systemu POL-on w terminie wynikającym z § 3 ust. 1 albo uzależnienie usunięcia osiągnięcia od wskazania osiągnięcia zastępczego – rozwiązanie takie powinno zostać jednoznacznie wyrażone w rozporządzeniu. Ewaluowany podmiot nie powinien poznawać zakresu swoich uprawnień dopiero po uruchomieniu systemu obsługującego ewaluację.
70		§ 22 ust. 1 pkt 3	Wyrazy „§ 21 ust. 1” zastąpić wyrazami „§ 19 ust. 1”.	Odesłanie do § 21 ust. 1 jest błędne. Przepis ten dotyczy wyboru przez algorytm optymalizujący osiągnięć naukowych stanowiących podstawę oceny poziomu naukowego działalności naukowej. Osiągnięcia te zostały już objęte przesłankami nieuwzględnienia określonymi w § 22 ust. 1 pkt 2. § 22 ust. 1 pkt 3 stanowi odpowiednik § 25 ust. 1 pkt 3 obowiązującego rozporządzenia. Przepis obowiązujący odsyła do osiągnięć uwzględnianych przy ocenie efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych, uregulowanych obecnie w § 22 ust. 1. W projekcie regulacja dotycząca tych osiągnięć została przeniesiona do § 19 ust. 1. Odesłanie powinno więc zostać odpowiednio dostosowane.

				Pozostawienie odesłania do § 21 ust. 1 prowadziłoby do częściowego powtórzenia regulacji zawartej w pkt 2, a jednocześnie pozbawiałoby Komisję wyraźnej podstawy do nieuwzględnienia osiągnięcia wykazywanego w ramach kryterium dotyczącego efektów finansowych, jeżeli osiągnięcie to nie jest związane z dyscypliną wskazaną przez ewaluowany podmiot.
71		§ 22 ust. 1 pkt 1	Wyrazy „punktację za autorstwo albo współautorstwo publikacji naukowej” zastąpić wyrazami „wartość punktową publikacji naukowej”.	Określenie „punktacja za autorstwo albo współautorstwo publikacji naukowej” pochodzi z obowiązującego rozporządzenia i jest związane z dotychczasowym sposobem ustalania punktacji osiągnięć wieloautorskich. Nie odpowiada ono rozwiązaniom przyjętym w projekcie. Projektowane § 12–14 określają wartość punktową publikacji naukowej, natomiast § 13 przewiduje, że wartość ta nie zależy od liczby autorów. W projektowanym modelu zmianie podlega zatem wartość punktowa publikacji ustalona na podstawie wykazu właściwego dla prawidłowego roku jej opublikowania, a nie odrębna punktacja przyznawana za autorstwo albo współautorstwo. Proponowana zmiana dostosowuje terminologię § 22 ust. 1 pkt 1 do projektowanego sposobu ustalania punktacji publikacji naukowych.
72		§ 22 ust. 1 pkt 4 zdanie drugie	Wyraz „rozstrzygnięcie” zastąpić wyrazem „rozstrzygnięcie”.	Zmiana ma charakter korekty oczywistego błędu pisarskiego.
73		§ 22 ust. 1 pkt 1–3	Użyte w § 22 ust. 1 pkt 1–3 określenie „system POL-on”, we właściwym przypadku gramatycznym, zastąpić określeniem „System POL-on”.	W § 2 projektu wprowadzono definicję Zintegrowanego Systemu Informacji o Szkolnictwie Wyższym i Nauce POL-on, posługując się skrótem „System POL-on”. Zdefiniowane określenie powinno być następnie stosowane konsekwentnie w całym rozporządzeniu, z zachowaniem wielkiej litery w wyrazie „System”.
74		§ 22 ust. 2	„2. Artykuł naukowy opublikowany w czasopiśmie naukowym lub w recenzowanych materiałach z międzynarodowej konferencji naukowej, do których przypisano daną dyscyplinę naukową, uznaje się za mający związek z badaniami naukowymi lub pracami rozwojowymi prowadzonymi w ramach tej dyscypliny naukowej.”	Proponowana zmiana ma wyłącznie charakter redakcyjno-stylistyczny i nie zmienia treści normatywnej przepisu. Zastąpienie konstrukcji „którym dana dyscyplina naukowa jest przypisana” sformułowaniem „do których przypisano daną dyscyplinę naukową” upraszcza zdanie i czyni je bardziej naturalnym językowo. Usunięcie przecinka przed wyrazem „prowadzonymi” wynika z tego, że następujące po nim określenie wskazuje, o jakie badania naukowe lub prace rozwojowe chodzi, i nie ma charakteru dopowiedzenia.

75		§ 22 ust. 3	„3. W przypadku nieuwzględnienia w ewaluacji osiągnięcia naukowego, o którym mowa w § 8, nie stosuje się ponownie algorytmu optymalizującego.”.	Publikacje naukowe stanowią osiągnięcia naukowe wymienione w § 8 pkt 1–4. Użyte w projekcie sformułowanie „danej publikacji naukowej albo danego osiągnięcia naukowego, o którym mowa w § 8” jest zatem redundantne i może sugerować, że publikacje naukowe nie należą do osiągnięć, o których mowa w § 8. Ogólne odwołanie do osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8, obejmuje zarówno publikacje naukowe, jak i osiągnięcia z zakresu ochrony własności przemysłowej wymienione w § 8 pkt 5. Proponowane brzmienie jest krótsze, jednoznaczne i zgodne z § 25 ust. 3 obowiązującego rozporządzenia, w którym publikacji naukowych nie wyodrębniono jako kategorii odmiennej od osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8.
76		§ 23 ust. 1	„§ 23. 1. Komisja przygotowuje dla każdej dyscypliny naukowej i artystycznej propozycje zestawów wartości referencyjnych dla kategorii naukowych A, B+ i B. Na zestaw składają się wartości referencyjne określone dla kryteriów ewaluacji jakości działalności naukowej, o których mowa w art. 267 ust. 1 pkt 1 ustawy. Kryteria te są dalej zwane „podstawowymi kryteriami ewaluacji jakości”. Wartości referencyjne służą określaniu kategorii naukowych A, B+, B albo C proponowanych dla ewaluowanych podmiotów w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych.”.	Projektowane brzmienie nieprawidłowo określa elementy składające się na zestaw wartości referencyjnych. Konstrukcja „z określonych kryteriów ewaluacji jakości [...] wartości referencyjnych” jest wadliwa gramatycznie. Tymczasem zestaw składa się z wartości referencyjnych określonych dla poszczególnych kryteriów ewaluacji jakości działalności naukowej. Proponowana zmiana rozdziela trzy elementy regulacji: określenie kryteriów objętych skrótem „podstawowe kryteria”, wskazanie składników zestawu oraz określenie funkcji wartości referencyjnych. Dzięki temu przepis jednoznacznie wskazuje, że podstawowymi kryteriami są kryteria określone w art. 267 ust. 1 pkt 1 ustawy, natomiast zestaw składa się z wartości referencyjnych ustalanych dla tych kryteriów. Zmiana ma charakter redakcyjny i nie modyfikuje treści normatywnej projektowanego przepisu.
77		§ 23 ust. 2 pkt 1	„1) oceny uzyskane przez ewaluowane podmioty w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych w zakresie podstawowych kryteriów za okres objęty ewaluacją jakości oraz pełny rozkład tych ocen, w tym występowanie ocen skrajnych;”.	Wartości referencyjne bezpośrednio wpływają na wynik porównania ocen uzyskanych przez ewaluowany podmiot, a w konsekwencji na proponowaną dla niego kategorię naukową. Przy ich ustalaniu należy zatem uwzględnić nie tylko wybrane oceny lub grupę podmiotów o najwyższych wynikach, lecz pełny rozkład ocen uzyskanych przez ewaluowane podmioty w danej dyscyplinie. Dotychczasowe brzmienie przepisu, nakazujące uwzględniać „osiągnięcia ewaluowanych podmiotów”, nie przesądza jednoznacznie, że podstawą ustalenia wartości referencyjnych powinien być pełny rozkład ocen. Nie zabezpiecza również przed nadmiernym wpływem pojedynczych ocen skrajnych, wynikających na przykład z uwzględnienia w kryterium 2 jednego wyjątkowo wysoko punktowanego projektu.

				W dotychczasowych ewaluacjach w wielu dyscyplinach występowały znaczne różnice między ocenami kilku podmiotów o najwyższych wynikach a ocenami pozostałych podmiotów. Dotyczyło to w szczególności kryterium odnoszącego się do efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych. W kryterium tym pojedynczy projekt o bardzo wysokiej wartości finansowej, dodatkowo objęty zwiększeniem punktacji, mógł spowodować, że ocena jednego podmiotu istotnie odbiegała od ocen wszystkich pozostałych podmiotów w dyscyplinie. Ustalanie wartości referencyjnych przede wszystkim na podstawie górnej części takiego rozkładu może prowadzić do sytuacji, w której podmiot zajmujący jedno z najwyższych miejsc w dyscyplinie nie osiąga nawet wartości referencyjnej dla kategorii B+ albo w której podmioty uzyskujące liczne krajowe projekty badawcze pozostają poniżej wartości referencyjnej dla kategorii B, jeżeli nie realizują pojedynczych, wyjątkowo wysoko punktowanych projektów międzynarodowych. Może to również powodować trudne do merytorycznego uzasadnienia różnice między wartościami referencyjnymi ustalonymi dla poszczególnych dyscyplin. Wyniki skrajne powinny być uwzględniane, ponieważ stanowią rzeczywiste wyniki ewaluowanych podmiotów. Ich wpływ na wartości referencyjne powinien być jednak oceniany z uwzględnieniem pełnego rozkładu ocen, liczby podmiotów osiągających poszczególne poziomy oraz tego, czy wynik skrajny odzwierciedla trwałą specyfikę prowadzenia działalności naukowej w danej dyscyplinie, czy jest następstwem jednostkowego osiągnięcia o wyjątkowym charakterze. Proponowana zmiana nie wprowadza obowiązku ustalania wartości referencyjnych w przedziale ocen rzeczywiście uzyskanych przez ewaluowane podmioty. Jeżeli wszystkie podmioty w danej dyscyplinie uzyskały oceny bardzo niskie, Komisja nadal będzie mogła zaproponować wartości referencyjne wyższe od najwyższej z nich, biorąc pod uwagę pozycję nauki polskiej w skali międzynarodowej oraz specyfikę prowadzenia działalności naukowej w danej dyscyplinie. Zmiana wymaga jedynie, aby wartości referencyjne były ustalane po uwzględnieniu pełnego rozkładu ocen oraz wpływu ocen skrajnych.
78		§ 23 – dodanie ust. 2a	Po ust. 2 proponuje się dodać ust. 2a w brzmieniu: „2a. Wartość referencyjną dla kategorii naukowej A w zakresie podstawowego kryterium, dla którego przepisy rozporządzenia określają maksymalną możliwą ocenę, ustala się w wysokości zapewniającej, że porównanie maksymalnej możliwej oceny z tą wartością referencyjną prowadzi do uzyskania przez ewaluowany podmiot wyniku punktowego porównania	W przypadku podstawowego kryterium, dla którego przepisy rozporządzenia określają maksymalną możliwą ocenę, wartość referencyjna dla kategorii naukowej A powinna zostać ustalona na poziomie umożliwiającym pełne przewyższenie tej wartości przez podmiot uzyskujący ocenę maksymalną. W przeciwnym razie nawet najlepszy wynik dopuszczony przez przepisy nie pozwala na uzyskanie maksymalnego wyniku porównania w danym kryterium. Problem ten wystąpił w ostatniej ewaluacji. Przykładowo, działalność naukowa jednego z ewaluowanych podmiotów w dyscyplinie nauki o kulturze i religii uzyskała w kryterium

			wynoszącego +1, zgodnie z zasadami określonymi w załączniku nr 2 do rozporządzenia.”.	wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki ocenę 120 pkt, czyli maksymalną ocenę możliwą do uzyskania zgodnie z przepisami. Wartość referencyjna dla kategorii naukowej A w tym kryterium została jednak ustalona na poziomie 102 pkt. Po zastosowaniu algorytmu porównania ocen wynik porównania w tym kryterium wyniósł 11,80 pkt, mimo że maksymalna wartość wynikająca z wagi przypisanej temu kryterium wynosiła 20 pkt. Oznacza to, że podmiot, który uzyskał maksymalną możliwą ocenę w kryterium wpływu, nie mógł wykorzystać maksymalnej wagi przypisanej temu kryterium. Nie wynikało to z jakości przedstawionych osiągnięć ani z nieuzyskania najwyższej oceny, lecz wyłącznie ze sposobu ustalenia wartości referencyjnej. Taka sytuacja zaburza znaczenie wag określonych w załączniku nr 2 do rozporządzenia. Waga danego kryterium powinna określać jego maksymalny wpływ na całkowity wynik porównania. Jeżeli jednak wartość referencyjna zostanie ustalona tak wysoko, że nawet maksymalna możliwa ocena nie prowadzi do wyniku porównania +1, rzeczywista dodatnia waga tego kryterium staje się niższa od wagi zadeklarowanej w rozporządzeniu. Prowadzi to również do nierównego traktowania dyscyplin. W zależności od wysokości wartości referencyjnych i progu pełnego przewyższania podmiot, który w jednej dyscyplinie uzyskał maksymalną możliwą ocenę, może otrzymać jedynie część punktów wynikających z wagi kryterium, podczas gdy podmiot, który w innej dyscyplinie uzyskał ocenę istotnie niższą od maksymalnej, może otrzymać pełną liczbę tych punktów. W ostatniej ewaluacji w niektórych dyscyplinach ocena wynosząca 100 pkt w kryterium wpływu prowadziła do uzyskania maksymalnego wyniku porównania, wynoszącego 20 pkt, podczas gdy w dyscyplinie nauki o kulturze i religii ocena wynosząca 120 pkt prowadziła do uzyskania jedynie 11,80 pkt. Formalnie jednakowe wagi nie zapewniają wówczas jednakowego znaczenia poszczególnych kryteriów w różnych dyscyplinach. Zaniżenie maksymalnego możliwego wyniku porównania w jednym z kryteriów może wpływać na znak całkowitego wyniku porównania z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii A, B+ albo B, a tym samym przesądzić o przyznaniu niższej kategorii naukowej. Ewaluowany podmiot może więc nie uzyskać kategorii odpowiadającej łącznemu poziomowi jego osiągnięć mimo uzyskania maksymalnej możliwej oceny w jednym z kryteriów. Proponowany przepis nie przesądza konkretnej wysokości wartości referencyjnej ani progu pełnego przewyższania. Wprowadza jedynie warunek metodologicznej spójności obu wielkości: jeżeli rozporządzenie określa maksymalną możliwą ocenę w danym kryterium, jej porównanie z wartością referencyjną dla kategorii A powinno umożliwiać uzyskanie wyniku +1.
--	--	--	--	---

				Regulacja będzie miała zastosowanie wyłącznie do kryteriów, w których maksymalna możliwa ocena wynika z przepisów rozporządzenia. Nie ograniczy swobody ustalania wartości referencyjnych w kryterium efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych, w którym maksymalna ocena nie została określona.
79		§ 23 ust. 3	„3. Przewodniczący Komisji przedstawia ministrowi propozycje zestawów wartości referencyjnych, o których mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem zawierającym, w odniesieniu do każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej oraz każdego podstawowego kryterium: 1) opis metody i założeń przyjętych przy ustalaniu proponowanych wartości referencyjnych; 2) zestawienie ocen uzyskanych przez ewaluowane podmioty oraz charakterystykę pełnego rozkładu tych ocen, w tym wskazanie ocen skrajnych i wyjaśnienie ich wpływu na proponowane wartości referencyjne; 3) wyjaśnienie sposobu uwzględnienia pozycji nauki polskiej w skali międzynarodowej, o której mowa w ust. 2 pkt 2, wraz ze wskazaniem wykorzystanych źródeł informacji; 4) w przypadku podstawowego kryterium, dla którego przepisy rozporządzenia określają maksymalną możliwą ocenę – wskazanie tej oceny oraz wyjaśnienie sposobu zastosowania ust. 2a.”.	Komisja Ewaluacji Nauki powinna dysponować swobodą ekspercką przy przygotowywaniu propozycji wartości referencyjnych. Zróżnicowanie dyscyplin naukowych i artystycznych oraz odmienna specyfika poszczególnych kryteriów powodują, że nie byłoby zasadne określenie w rozporządzeniu jednego matematycznego algorytmu ustalania tych wartości. Swoboda ta nie może jednak oznaczać dowolności. Wartości referencyjne bezpośrednio wpływają na wynik porównania ocen uzyskanych przez ewaluowane podmioty, a w konsekwencji na proponowane i przyznawane im kategorie naukowe. Ze względu na znaczenie kategorii naukowej dla uprawnień podmiotów oraz sposobu ich finansowania ustalenie wartości referencyjnych powinno opierać się na możliwych do zidentyfikowania przesłankach i podlegać merytorycznemu uzasadnieniu. Projektowany przepis wymaga wprowadzenia przedstawienia ministrowi propozycji wartości referencyjnych wraz z uzasadnieniem, ale nie określa minimalnej treści tego uzasadnienia. Dopuszcza to sporządzenie uzasadnienia o charakterze ogólnym, które nie pozwala odtworzyć sposobu ustalania poszczególnych wartości ani zweryfikować, czy Komisja rzeczywiście uwzględniła przesłanki określone w ust. 2. Szczegółowe określenie wymaganych elementów uzasadnienia nie ogranicza kompetencji eksperckich Komisji ani nie przesądza wysokości wartości referencyjnych. Wymaga jedynie ujawnienia metody, przyjętych założeń, wykorzystanych danych oraz toku rozumowania prowadzącego do zaproponowania konkretnych wartości. Przedstawienie pełnego rozkładu ocen umożliwi sprawdzenie, czy przy ustalaniu wartości referencyjnych uwzględniono wyniki wszystkich ewaluowanych podmiotów, a nie tylko grupę podmiotów o najwyższych ocenach. Wyodrębnienie ocen skrajnych oraz wyjaśnienie ich wpływu pozwoli natomiast ocenić, czy pojedyncze, wyjątkowo wysoko punktowane osiągnięcia nie ukształtowały wartości referencyjnych w sposób nieproporcjonalny do całego rozkładu ocen w dyscyplinie. Obowiązek wskazania sposobu uwzględnienia pozycji nauki polskiej w skali międzynarodowej jest konieczny, ponieważ sama przesłanka określona w ust. 2 pkt 2 ma charakter bardzo ogólny. Bez wskazania wykorzystanych źródeł informacji i sposobu wyprowadzenia z nich wniosków nie można zweryfikować, jaki rzeczywisty wpływ przesłanka ta miała na wysokość proponowanych wartości.

				W przypadku kryteriów, dla których przepisy rozporządzenia określają maksymalną możliwą ocenę, uzasadnienie powinno również wskazywać tę ocenę i wyjaśniać zastosowanie proponowanego ust. 2a. Pozwoli to sprawdzić, czy wartość referencyjna dla kategorii naukowej A została ustalona na poziomie umożliwiającym podmiotowi uzyskującemu ocenę maksymalną osiągnięcie wyniku punktowego porównania wynoszącego +1. Proponowana regulacja służy realizacji wymogu rzetelności i przejrzystości ewaluacji jakości działalności naukowej. Umożliwi ministrowi kontrolę merytorycznych podstaw propozycji Komisji, ograniczy ryzyko arbitralnego ustalania wartości referencyjnych oraz pozwoli wyjaśnić różnice między wartościami przyjmowanymi w poszczególnych dyscyplinach i kryteriach. Zmiana § 23 ust. 3 powinna zostać uzupełniona odpowiednią regulacją dotyczącą uzasadnienia wartości referencyjnych ostatecznie ustalonych przez ministra, zwłaszcza jeżeli odbiegają one od propozycji Komisji, oraz publicznego udostępnienia tego uzasadnienia.
80		§ 23 ust. 4	„4. Na podstawie propozycji zestawów wartości referencyjnych, o których mowa w ust. 1, przedstawionych przez Przewodniczącego Komisji, minister ustala zestawy wartości referencyjnych dla kategorii naukowych A, B+ i B w poszczególnych dyscyplinach naukowych i artystycznych, biorąc pod uwagę specyfikę prowadzenia działalności naukowej w tych dyscyplinach. Ustalane zestawy wartości referencyjnych wraz z uzasadnieniem ich ustalenia minister niezwłocznie udostępnia w BIP na swojej stronie podmiotowej.”.	Zastąpienie określenia „w oparciu o” określeniem „na podstawie” dostosowuje przepis do języka właściwego dla aktów normatywnych. Sformułowanie „na podstawie propozycji” wskazuje, że propozycje Komisji stanowią podstawę działania ministra, ale nie nakłada na niego obowiązku przyjęcia zaproponowanych wartości bez zmian. Minister zachowuje zatem kompetencję do dokonania własnej oceny propozycji i ustalenia ostatecznych wartości referencyjnych, z uwzględnieniem specyfiki prowadzenia działalności naukowej w poszczególnych dyscyplinach. Projekt nie określa obowiązku publicznego udostępnienia zestawów wartości referencyjnych ani uzasadnienia ich ustalenia. W dotychczasowej praktyce wartości te były ogłaszane w komunikacie ministra, jednak ze względu na ich znaczenie obowiązek publikacji powinien wynikać wprost z rozporządzenia, a nie wyłącznie z praktyki organu. Wartości referencyjne stanowią podstawę porównania ocen uzyskanych przez ewaluowane podmioty i bezpośrednio wpływają na ustalenie proponowanych kategorii naukowych. Ewaluowane podmioty powinny mieć zapewniony dostęp nie tylko do samych wartości, lecz także do uzasadnienia pozwalającego poznać przesłanki ich ustalenia. Obowiązek publicznego udostępnienia wartości referencyjnych wraz z uzasadnieniem zwiększy przejrzystość procesu ewaluacji, umożliwi kontrolę prawidłowości zastosowania kryteriów określonych w rozporządzeniu oraz pozwoli podmiotom odnieść uzyskane

				oceny do podstaw przyjętych przy ustalaniu kategorii naukowych. Publikacja w BIP na stronie podmiotowej ministra zapewni powszechny i równy dostęp do tych informacji.
81		§ 24 ust. 1	„§ 24. 1. Komisja określa kategorię naukową A, B+, B albo C proponowaną dla ewaluowanego podmiotu w każdej dyscyplinie naukowej albo artystycznej objętej ewaluacją jakości działalności naukowej tego podmiotu, na podstawie porównania ocen uzyskanych przez ten podmiot z wartościami referencyjnymi dla kategorii naukowych A, B+ i B, przy zastosowaniu algorytmu określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia. W porównaniu uwzględnia się: 1) w przypadku dyscyplin naukowych – oceny, o których mowa w § 18, § 19 ust. 11 i § 20 ust. 14; 2) w przypadku dyscyplin artystycznych – oceny, o których mowa w § 18 i § 20 ust. 14.”.	Projektowany § 24 ust. 1 wymaga poprawienia ze względu na wadliwą konstrukcję wyliczenia oraz brak jednoznacznego ograniczenia jego zakresu do dyscyplin objętych ewaluacją jakości działalności naukowej danego podmiotu. Zdanie wprowadzające do wyliczenia kończy się sformułowaniem „przy czym uwzględnić”, które ma konstrukcję osobową i odnosi się do Komisji. Jednocześnie w pkt 1 i 2 ponownie użyto czasownika „uwzględnić”, tym razem w konstrukcji bezosobowej „uwzględnia się”. Powstaje w ten sposób niepoprawne połączenie dwóch różnych konstrukcji składniowych, a czasownik „uwzględnić” użyty przed wyliczeniem nie otrzymuje właściwego dopełnienia. Proponowane brzmienie rozdziela określenie sposobu ustalania proponowanej kategorii naukowej od wskazania ocen podlegających porównaniu. Zdanie „W porównaniu uwzględnia się” tworzy prawidłowe wprowadzenie do wyliczenia i jednoznacznie wskazuje, że w przypadku dyscyplin naukowych porównaniu podlegają oceny uzyskane w trzech podstawowych kryteriach, natomiast w przypadku dyscyplin artystycznych – oceny uzyskane w dwóch podstawowych kryteriach. Zmiany wymaga również określenie zakresu dyscyplin, dla których Komisja proponuje kategorię naukową. Projekt stanowi, że Komisja określa kategorię dla ewaluowanego podmiotu „w każdej dyscyplinie naukowej albo artystycznej”, nie wskazując, że chodzi wyłącznie o dyscypliny objęte ewaluacją jakości działalności naukowej tego podmiotu. Obowiązujący § 27 ust. 1 zawiera w tym miejscu zastrzeżenie, że chodzi o dyscyplinę, w ramach której podmiot prowadzi działalność naukową. Przywrócenie tego sformułowania nie byłoby jednak wystarczające w świetle projektowanych zmian ustawy. Projektowany art. 265 ust. 4a przewiduje możliwość nieprzystąpienia przez podmiot do ewaluacji jakości działalności naukowej w wybranej dyscyplinie, mimo że podmiot prowadzi działalność naukową w tej dyscyplinie. Sam fakt prowadzenia działalności naukowej w dyscyplinie nie przesądza zatem, że działalność ta zostanie objęta ewaluacją i że podmiotowi zostanie zaproponowana kategoria naukowa. Sformułowanie „w każdej dyscyplinie naukowej albo artystycznej objętej ewaluacją jakości działalności naukowej tego podmiotu” jednoznacznie wiąże określenie proponowanej kategorii z zakresem przeprowadzanej ewaluacji. Zapobiega tym samym literalnej interpretacji, zgodnie z którą Komisja powinna proponować kategorię również w dyscyplinach nieobjętych ewaluacją danego podmiotu.

82		§ 25 ust. 2 i 3	„2. Dodatkowej ocenie eksperckiej poddaje się działalność naukową ewaluowanego podmiotu prowadzoną w ramach dyscypliny naukowej albo artystycznej, jeżeli: 1) wynik porównania ocen uzyskanych przez ewaluowany podmiot w tej dyscyplinie z wartościami referencyjnymi odpowiada, zgodnie z § 24 ust. 2, kategorii naukowej A; 2) całkowity wynik punktowy porównania ocen przyznanych ewaluowanemu podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej A w tej dyscyplinie, obliczony według wzoru określonego w ust. 3 załącznika nr 2 do rozporządzenia, jest nie niższy niż próg punktowy ustalony przez Komisję. 3. Komisja ustala dla każdej dyscypliny naukowej albo artystycznej próg punktowy, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, w zależności od całkowitych wyników punktowych porównania ocen przyznanych ewaluowanym podmiotom z zestawem wartości referencyjnych dla kategorii naukowej A w tej dyscyplinie, jednak na poziomie nie niższym niż mediana tych wyników wśród podmiotów, dla których wynik porównania ocen uzyskanych w tej dyscyplinie z wartościami referencyjnymi odpowiada, zgodnie z § 24 ust. 2, kategorii naukowej A. W przypadku dyscyplin naukowych wartość progu punktowego zależy w szczególności od pozycji nauki polskiej w danej dyscyplinie, określanej na podstawie wskaźników bibliometrycznych w międzynarodowych bazach danych o największym zasięgu, w ten sposób, że wyższa pozycja nauki polskiej w danej dyscyplinie skutkuje niższą wartością progu punktowego.”. Odesłanie do § 24 ust. 2 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu dostosowanym do zasady, zgodnie z którą kategoria naukowa jest proponowana ewaluowanemu podmiotowi w danej dyscyplinie, a nie jego działalności	Projekt przejmuje nieprecyzyjne sformułowania zawarte w § 28 ust. 2 pkt 2 i ust. 3 obowiązującego rozporządzenia, w brzmieniu nadanym nowelizacją z dnia 30 lipca 2025 r. Załącznik nr 2 do projektu posługuje się terminem „całkowity wynik punktowy porównania oceny działalności naukowej ewaluowanego podmiotu [...] z wartościami referencyjnymi”. Również § 24 projektu mówi o całkowitym wyniku punktowym porównania ocen przyznanych podmiotowi z zestawem wartości referencyjnych. § 25 ust. 2 pkt 2 powinien konsekwentnie posługiwać się tym samym określeniem i odsyłać do wzoru zawartego w ust. 3 załącznika nr 2. Sformułowanie „próg punktowy ustalony przez Komisję w stosunku do zestawu wartości referencyjnych” jest nieprecyzyjne. Próg nie jest ustalany „w stosunku do” zestawu wartości referencyjnych, lecz dotyczy wyniku punktowego porównania ocen podmiotu z tym zestawem. Korekty wymagają także błędy gramatyczne w ust. 3. Skoro przepis odnosi się do wyników wielu ewaluowanych podmiotów, należy mówić o „całkowitych wynikach punktowych uzyskanych przez ewaluowane podmioty” oraz o „medianie tych wyników”, a nie o „całkowitym wyniku punktowym uzyskanym przez podmioty”. Nieprecyzyjna jest również końcowa fraza „wyższa pozycja w bazie”. Wcześniejsza część zdania mówi o określaniu pozycji nauki polskiej na podstawie wskaźników pochodzących z wielu międzynarodowych baz danych. Skutkiem obniżenia progu powinna być zatem wyższa pozycja nauki polskiej w danej dyscyplinie, ustalona na podstawie tych wskaźników, a nie bliżej nieokreślona pozycja „w bazie”.
----	--	-----------------	---	---

			naukowej. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji § 24.	
83		§ 25 ust. 5 pkt 1 i 3	„1) liczbę artykułów naukowych uwzględnionych w ewaluacji jakości, których wartość punktowa wynosi 140 albo 200 pkt, autorstwa albo współautorstwa osób spełniających warunki określone w § 11 ust. 1;” „3) liczbę monografii naukowych uwzględnionych w ewaluacji jakości, których wartość punktowa wynosi 200 pkt albo – w wyniku zwiększenia zgodnie z § 12 ust. 5 pkt 1 – 300 pkt, autorstwa albo współautorstwa osób spełniających warunki określone w § 11 ust. 1;”.	W pkt 1 i 3 zbędne jest posługiwanie się określeniem „całkowita wartość punktowa”. W obowiązującym rozporządzeniu określenie to pozwalało odróżnić wartość całej publikacji od wartości udziału jednostkowego przypadającego podmiotowi lub autorowi. Projekt odchodzi jednak od ustalania udziałów jednostkowych, a zgodnie z § 13 projektu wartość punktowa osiągnięcia nie zależy od liczby jego autorów. W odrębnej uwadze proponuje się przeniesienie tej regulacji do § 14. W ostatecznej wersji rozporządzenia odesłanie powinno zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji. Nie występuje zatem odrębna wartość częściowa, której należałoby przeciwstawiać wartość „całkowitą”. Dodatkowej korekty wymaga pkt 3. Sformułowanie „wartość punktowa wynosi 200 albo została ustalona zgodnie z § 12 ust. 5 pkt 1 (300 pkt)” łączy w jednym wyliczeniu wartość liczbową ze sposobem jej ustalenia. Nawias zawierający wartość 300 pkt pełni przy tym funkcję, która powinna zostać wyrażona bezpośrednio w treści przepisu. Proponowane brzmienie jednoznacznie wskazuje, że uwzględniane są monografie, których wartość punktowa wynosi 200 pkt, oraz monografie, których wartość została zwiększona zgodnie z § 12 ust. 5 pkt 1 do 300 pkt. Zmiana nie modyfikuje katalogu monografii uwzględnianych w dodatkowej ocenie eksperckiej, lecz usuwa wadliwość redakcyjną przepisu.
84		§ 25 ust. 5 pkt 4	„4) znaczenie wyników tej działalności: a) dla rozwoju gospodarczego kraju, w szczególności dla zwiększenia konkurencyjności i innowacyjności polskiej gospodarki, b) społeczne lub kulturowe, oceniane w szczególności na podstawie udokumentowanego wykorzystania tych wyników lub ich oddziaływania w praktyce publicznej, edukacyjnej, kulturalnej lub środowiskowej, w tym: – ich zastosowania lub odwołania się do nich w dokumentach	Projektowane brzmienie nakazuje uwzględniać „znaczenie wyników tej działalności dla wpływu społecznego lub kulturowego wyników tej działalności”. Konstrukcja ta jest wadliwa logicznie i językowo. Sugeruje, że przedmiotem oceny ma być znaczenie wyników działalności dla wywołania ich wpływu, podczas gdy intencją przepisu jest niewątpliwie uwzględnienie gospodarczego, społecznego lub kulturowego znaczenia tych wyników. Niepoprawne jest również sformułowanie „zastosowanie lub powołanie w dokumentach”. W dokumentach można powołać się na wyniki działalności naukowej albo się do nich odwołać, nie można natomiast dokonać ich „powołania”. Proponowane brzmienie porządkuje konstrukcję przepisu, rozróżniając znaczenie wyników dla rozwoju gospodarczego oraz ich znaczenie społeczne lub kulturowe. Jednocześnie zachowuje wskazany w projekcie katalog okoliczności służących ocenie tego znaczenia i nadaje poszczególnym elementom wyliczenia równoległą konstrukcję

			publicznych, standardach, rekomendacjach lub raportach instytucji publicznych albo organizacji międzynarodowych, – ich wykorzystania we wdrożeniach, programach, praktykach lub działaniach instytucji kultury, szkół, organizacji społecznych lub podmiotów publicznych, – ich trwałego upowszechnienia w postaci wystaw, repertuaru, produkcji, edycji krytycznych, katalogów, repozytoriów, ekspozycji lub innych form uznanych w danej dziedzinie;”.	składniową. Zmiana ma charakter redakcyjny i nie prowadzi do ograniczenia zakresu okoliczności uwzględnianych w dodatkowej ocenie eksperckiej.
85		§ 25 ust. 1, 6 i 7	Postuluje się doprecyzowanie § 25 ust. 1, 6 i 7 przez jednoznaczne określenie: ▪ czy każdy z dwóch ekspertów dokonuje odrębnej oceny, czy też eksperci dokonują oceny wspólnie; ▪ czy każdy ekspert sporządza odrębną opinię, czy sporządzana jest jedna wspólna opinia; ▪ sposobu postępowania w przypadku rozbieżnych ocen lub opinii ekspertów; ▪ sposobu uwzględniania opinii ekspertów przez Komisję przy określaniu kategorii naukowej A+ albo pozostawieniu kategorii naukowej A.	Przepisy § 25 ust. 1, 6 i 7 nie określają jednoznacznie sposobu przeprowadzania dodatkowej oceny eksperckiej. Ustęp 1 stanowi, że „ocena jest dokonywana przez dwóch ekspertów”, co może oznaczać zarówno dwie niezależne oceny, jak i jedną ocenę dokonywaną wspólnie. Ustęp 6 mówi o przekazywaniu przez ekspertów „wyników przeprowadzonej oceny” w formie opinii, natomiast ust. 7 posługuje się liczbą pojedynczą i stanowi, że „ekspert” wyraża opinię pozytywną albo negatywną. Nie wiadomo zatem, czy wynikiem postępowania mają być dwie odrębne opinie, czy jedna opinia uzgodniona przez obu ekspertów. Projekt nie reguluje również sytuacji, w której jeden ekspert wyrazi opinię pozytywną, a drugi negatywną. Nie wiadomo, czy przyznanie kategorii naukowej A+ wymaga dwóch opinii pozytywnych, czy wystarczająca jest jedna taka opinia, czy w przypadku rozbieżności należy powołać kolejnego eksperta, czy też Komisja samodzielnie rozstrzyga rozbieżność na podstawie obu opinii. Nie określono także, jaki skutek miałby brak możliwości uzgodnienia wspólnej opinii, gdyby intencją prawodawcy było dokonywanie oceny wspólnie. Są to kwestie mające bezpośredni wpływ na możliwość zaproponowania podmiotowi kategorii naukowej A+, a zatem nie powinny być pozostawione praktyce Komisji ani ustaleniom przyjmowanym dopiero w toku przeprowadzania ewaluacji. Podmioty podlegające ewaluacji powinny znać zasady rozstrzygania rozbieżnych opinii przed rozpoczęciem dodatkowej oceny eksperckiej.

				Wprawdzie zgodnie z projektowanym art. 268 ust. 1 pkt 1 ustawy Komisja podejmuje uchwałę w sprawie proponowanych kategorii naukowych, jednak przepis ten nie rozstrzyga, jakie znaczenie w przypadku kategorii A+ mają opinie dwóch ekspertów ani w jaki sposób Komisja powinna postąpić w razie ich rozbieżności. Analogiczna niejednoznaczność występuje w § 28 obowiązującego rozporządzenia. Przygotowanie nowego aktu prawnego powinno zostać wykorzystane do jej usunięcia. Nie przesądzając, który z możliwych modeli oceny powinien zostać przyjęty, konieczne jest jednoznaczne określenie relacji między ocenami ekspertów, sporządzanymi przez nich opiniami oraz uchwałą Komisji w sprawie proponowanej kategorii naukowej.
86		§ 27 ust. 1	Zastąpienie wyrazów „w systemie POL-on” wyrazami „w Systemie POL-on”.	W § 2 projektu wprowadzono skrót „System POL-on”. W dalszych przepisach rozporządzenia należy konsekwentnie posługiwać się tym skrótem, z zachowaniem wielkiej litery. Zmiana ma charakter wyłącznie redakcyjny.
87		§ 27 ust. 2	1. Nadanie pkt 1 następującego brzmienia: „1) liczba publikacji naukowych uwzględnianych w ocenie ewaluowanego podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej nie może być większa niż trzykrotność liczby N pomnożona przez różnicę liczb 1 i B;”. 2. Nadanie pkt 2 następującego brzmienia: „2) liczba publikacji naukowych autorstwa albo współautorstwa osób, o których mowa w § 11 ust. 1 pkt 2 i 3, uwzględnianych w ocenie ewaluowanego podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej nie może być większa niż 20% trzykrotności liczby N pomnożonej przez różnicę liczb 1 i B;”. Odesłanie do § 11 ust. 1 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. Proponowane brzmienie § 27 ust. 2 zakłada również uwzględnienie proponowanej w odrębnej uwadze zmiany ogólnego limitu określonego w § 15. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji tych przepisów.	Projektowany pkt 1 zawiera oczywisty błąd składniowy. Fragment „liczba osiągnięć uwzględnianych w ocenie ewaluowanego podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej publikacje naukowe” nie tworzy poprawnej wypowiedzi. Z treści przepisu oraz z porównania z § 30 ust. 2 pkt 1 obowiązującego rozporządzenia wynika, że regulacja ma określać maksymalną liczbę publikacji naukowych uwzględnianych w pierwszym etapie ewaluacji. Punkt 2 powinien zostać dostosowany do ostatecznego brzmienia § 11 ust. 1 oraz § 15. W odrębnych uwagach zaproponowano, aby limit 20% obejmował publikacje doktorantów oraz pracowników, którzy spełniają warunki uwzględnienia ich osiągnięć, mimo że nie zostali uwzględnieni przy ustalaniu liczby N. Ta sama grupa osób powinna podlegać limitowi 20% w pierwszym etapie ewaluacji prowadzonej w szczególnym trybie. Przepis powinien ponadto mówić o publikacjach naukowych, a nie ogólnie o osiągnięciach naukowych, ponieważ osiągnięcia określone w § 8 pkt 5 podlegają odrębnemu limitowi. W pkt 3 występuje oczywisty błąd fleksyjny: zamiast „redakcji naukowe monografii naukowych” powinno być „redakcji naukowych monografii naukowych”. Projekt pomija odpowiednik § 30 ust. 2 pkt 4 obowiązującego rozporządzenia, określający limit patentów i praw ochronnych uwzględnianych w pierwszym etapie ewaluacji. Pominięcie tego przepisu nie znajduje uzasadnienia w konstrukcji szczególnego trybu oceny. W drugim etapie projekt zachowuje bowiem, w § 28 ust. 7, odrębny limit wynalazków objętych ochroną informacji niejawnych, obliczany jako iloczyn liczby N i liczby B.

			3. Zastąpienie w pkt 3 wyrazów „redakcji naukowe monografii naukowych” wyrazami „redakcji naukowych monografii naukowych”. 4. Dodanie po pkt 3 pkt 4 w brzmieniu: „4) liczba osiągnięć naukowych, o których mowa w § 8 pkt 5, uwzględnianych w ocenie ewaluowanego podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej nie może być większa niż wynik mnożenia liczby N przez różnicę liczb 1 i B, zaokrąglony w górę do liczby całkowitej;”. 5. Oznaczenie dotychczasowego pkt 4 jako pkt 5 i nadanie mu brzmienia: „5) liczbę opisów wpływu uwzględnianych przy ocenie wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki ustala się zgodnie z § 20 ust. 5, a następnie mnoży przez różnicę liczb 1 i B oraz zaokrągla w górę do liczby całkowitej.”.	Bez uzupełnienia § 27 ust. 2 w pierwszym etapie stosowany byłby pełny limit określony w § 11 ust. 5, a w drugim etapie można byłoby dodatkowo uwzględnić wynalazki w liczbie określonej w § 28 ust. 7. Łączna liczba osiągnięć tego rodzaju uwzględnionych w obu etapach mogłaby zatem przekroczyć limit właściwy dla całej ewaluacji. Należy przywrócić proporcjonalne rozdzielenie limitu pomiędzy część jawną i niejawną, dostosowując zakres przepisu do całego katalogu osiągnięć wymienionych w § 8 pkt 5 projektu.
88		§ 28 ust. 2 oraz ust. 4 pkt 2	Aktualizacja adresów publikacyjnych: 1. ustawy z dnia 5 sierpnia 2010 r. o ochronie informacji niejawnych, wskazanego w ust. 2; 2. ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej, wskazanego w ust. 4 pkt 2 – zgodnie ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania rozporządzenia.	Projekt powtarza nieaktualne adresy publikacyjne ustaw zawarte w obowiązującym rozporządzeniu. W odniesieniu do ustawy o ochronie informacji niejawnych projekt wskazuje publikatory z lat 2019–2022, mimo że w 2025 r. ogłoszono nowy tekst jednolity tej ustawy. W przypadku ustawy – Prawo własności przemysłowej projekt przywołuje tekst jednolity z 2021 r., podczas gdy kolejny tekst jednolity został ogłoszony w 2023 r., a ustawa była następnie nowelizowana. Adresy publikacyjne powinny zostać ustalone według stanu prawnego aktualnego w dniu wydania rozporządzenia. Jest to zmiana wyłącznie legislacyjno-redakcyjna.
89		§ 28 ust. 3	W § 28 ust. 3 odesłanie do § 11 ust. 1 należy zastąpić odesłaniem do § 11 ust. 1 i 2. Odesłanie do § 11 ust. 1 i 2 odnosi się do brzmienia tego przepisu proponowanego w odrębnej uwadze. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację	Projektowany § 28 ust. 3 nakazuje stosować w drugim etapie ewaluacji § 11 ust. 1. W brzmieniu projektu przepis ten określa zarówno osoby, których osiągnięcia mogą być uwzględniane, jak i wymagany związek osiągnięcia z zatrudnieniem albo odbywaniem kształcenia w szkole doktorskiej.

			odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętej konstrukcji i numeracji § 11.	W odrębnej uwadze zaproponowano zmianę konstrukcji § 11 przez rozdzielenie warunków dotyczących osoby będącej autorem albo współautorem osiągnięcia od warunków dotyczących sposobu powstania i tematyki samego osiągnięcia. Zgodnie z proponowanym brzmieniem warunki dotyczące osoby określa § 11 ust. 1, natomiast warunki dotyczące osiągnięcia – § 11 ust. 2. Pozostawienie w § 28 ust. 3 odesłania wyłącznie do § 11 ust. 1 prowadziłoby zatem do pominięcia w drugim etapie warunków określonych w proponowanym § 11 ust. 2. Odesłanie powinno obejmować oba ustępy.
90		§ 28 – dodanie ust. 11a	Po ust. 11 proponuje się dodać ust. 11a w brzmieniu: „11a. Opisy wpływu uwzględniane w drugim etapie ewaluacji ocenia zespół ekspertów, o którym mowa w ust. 2, z odpowiednim zastosowaniem § 20 ust. 4, 11 oraz ust. 12 pkt 1–2. W przypadku przedstawienia do oceny mniejszej liczby opisów wpływu niż liczba ustalona zgodnie z ust. 11 ocena wynosi 0 pkt za każdy brakujący opis wpływu.”. Odesłanie do § 20 ust. 4 i 11 oraz ust. 12 pkt 1 i 2 odnosi się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach, w szczególności z uwzględnieniem proponowanego skreślenia obecnego § 20 ust. 12 pkt 3. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji § 20.	Szczególny tryb ewaluacji badań naukowych lub prac rozwojowych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa obejmuje wszystkie trzy podstawowe kryteria. W odniesieniu do drugiego etapu § 28 określa zasady oceny poziomu naukowego w ust. 4–9 oraz nakazuje stosować przepisy § 19 do oceny efektów finansowych w ust. 10. W zakresie oceny wpływu ust. 11 określa natomiast wyłącznie liczbę uwzględnianych opisów wpływu. Projekt nie wskazuje, według jakich kryteriów i skali punktowej opisy te są oceniane ani kto dokonuje ich oceny. Jednocześnie § 29 ust. 2 zakłada, że w drugim etapie punkty za poszczególne opisy wpływu zostały przyznane. Brakuje zatem przepisu stanowiącego podstawę dokonania tej oceny. Nie jest właściwe ogólne odesłanie do całego § 20. Część jego przepisów dotyczy zamieszczania dowodów w Systemie POL-on, formatu plików oraz powoływania ekspertów oceniających opisy wpływu w zwykłym trybie. W drugim etapie informacje objęte ochroną informacji niejawnych są przedstawiane w siedzibie ewaluowanego podmiotu, a oceny dokonuje zespół ekspertów posiadających odpowiednie poświadczenia bezpieczeństwa. Odesłanie powinno zatem obejmować jedynie przepisy określające okres prowadzenia działalności stanowiącej podstawę wpływu oraz kryteria i zasady przyznawania punktów. Należy również wyraźnie przesądzić, że za każdy brakujący opis wpływu przyznaje się 0 pkt. Pozwoli to zastosować w drugim etapie te same merytoryczne zasady oceny wpływu co w pierwszym etapie, z zachowaniem odrębnego sposobu postępowania z informacjami niejawnymi.
91		§ 28 ust. 12	„12. Limity, o których mowa w ust. 6, 7 i 11, zaokrągla się w górę do liczby całkowitej.”.	Projektowany ust. 12 błędnie odsyła do ust. 6, 8 i 11. Ustęp 8 nie określa limitu liczby osiągnięć, lecz liczbę punktów przyznawanych za opracowanie naukowe i wynalazek. Nie ma zatem podstaw do stosowania do niego reguły zaokrąglania w górę do liczby całkowitej.

				Zaokrąglenia wymagają natomiast wartości określające maksymalną liczbę opracowań naukowych, wynalazków i opisów wpływu, obliczane odpowiednio na podstawie ust. 6, 7 i 11. Błąd wynika najprawdopodobniej ze zmiany kolejności przepisów przejętych z § 31 obowiązującego rozporządzenia. W obowiązującym rozporządzeniu punktację określa ust. 7, limit wynalazków – ust. 9, a reguła zaokrąglania odsyła prawidłowo do ust. 6, 9 i 12. W projekcie limit wynalazków został przeniesiony do ust. 7, a punktację do ust. 8, jednak odesłanie nie zostało odpowiednio dostosowane.
92		§ 28 ust. 13	„13. Zespół ekspertów, o którym mowa w ust. 2, przedstawia Komisji wyniki przeprowadzonej oceny w zakresie poszczególnych podstawowych kryteriów w formie raportu zawierającego, odrębnie dla każdej dyscypliny, podsumowanie liczby osiągnięć i opisów wpływu uwzględnionych w ocenie, liczby punktów przyznanych w ramach poszczególnych podstawowych kryteriów oraz uzasadnienie przeprowadzonej oceny.”.	Sformułowanie „podsumowanie liczbowe osiągnięć podmiotów w dyscyplinach oraz przyznanych punktacji” jest niepoprawne gramatycznie i nie określa jednoznacznie zawartości raportu. W szczególności nie można mówić o „przyznanych punktacjach”. Przyznawane są punkty, natomiast punktacja oznacza wynik albo sposób punktowania. Nieprecyzyjne jest również określenie „podsumowanie liczbowe osiągnięć podmiotów w dyscyplinach”. Nie wynika z niego jednoznacznie, czy raport ma wskazywać liczbę osiągnięć, ich rodzaje, czy uzyskane za nie punkty. Liczba mnoga „podmiotów” nie odpowiada ponadto konstrukcji § 28, zgodnie z którą zespół ekspertów przeprowadza ocenę w siedzibie określonego ewaluowanego podmiotu. Raport dotyczy wyników uzyskanych w ramach wszystkich podstawowych kryteriów. Powinien zatem obejmować nie tylko osiągnięcia uwzględniane przy ocenie poziomu naukowego i efektów finansowych, lecz również opisy wpływu oceniane w drugim etapie. Proponowane brzmienie jednoznacznie wskazuje, że raport zawiera informacje o liczbie uwzględnionych osiągnięć i opisów wpływu oraz o liczbie punktów przyznanych w każdym z podstawowych kryteriów.
93		§ 29 ust. 1	„1. Oceny uzyskane w pierwszym i drugim etapie ewaluacji w zakresie badań naukowych lub prac rozwojowych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa, prowadzonych przez ewaluowany podmiot w ramach danej dyscypliny naukowej, sumuje się odrębnie w zakresie: 1) poziomu naukowego prowadzonej działalności naukowej; 2) efektów finansowych badań naukowych i prac rozwojowych.”.	Projektowany przepis nie wskazuje jednoznacznie, że oceny uzyskane w pierwszym i drugim etapie należy sumować odrębnie w ramach każdego z dwóch podstawowych kryteriów. Sformułowanie „oceny [...] za poziom naukowy działalności naukowej oraz za efekty finansowe działalności naukowej [...] sumuje się” może być odczytane jako nakaz zsumowania wszystkich ocen uzyskanych w obu etapach i obu kryteriach. Taka interpretacja byłaby niezgodna z dalszym sposobem określania kategorii naukowej. Oceny poziomu naukowego oraz efektów finansowych są odrębnymi ocenami, porównywanymi z odrębnymi wartościami referencyjnymi i uwzględnianymi z zastosowaniem właściwych wag. Należy zatem wyraźnie wskazać, że wynik pierwszego i drugiego etapu sumuje się osobno w każdym z tych kryteriów.

				Proponowana zmiana nie modyfikuje sposobu obliczania ocen, lecz jednoznacznie wyraża zamierzony sposób łączenia wyników obu etapów.
94		§ 29 ust. 2	Proponuje się następujące brzmienie: „2. Ocenę wpływu działalności naukowej na funkcjonowanie społeczeństwa i gospodarki w zakresie badań naukowych lub prac rozwojowych na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa ustala się w wyniku podzielenia sumy ocen opisów wpływu w pierwszym i drugim etapie ewaluacji przez łączną liczbę opisów wpływu wynikającą z limitów określonych w § 27 ust. 2 pkt 5 i § 28 ust. 11, z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.”. Odesłanie do § 27 ust. 2 pkt 5 odnosi się do oznaczenia wynikającego z proponowanej w odrębnej uwadze zmiany § 27 ust. 2, zgodnie z którą obecny pkt 4 ma zostać oznaczony jako pkt 5. Proponowane brzmienie zakłada ponadto uwzględnienie zmian § 20 ust. 12 i 14 przedstawionych w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację wszystkich odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i układu przepisów.	Projektowany przepis przewiduje dzielenie sumy punktów przez „liczbę wszystkich ocenionych opisów wpływu”. Tak określony mianownik może nie obejmować brakujących opisów wpływu, za które zgodnie z § 20 ust. 12 pkt 4 przyznaje się 0 pkt. Analogiczna zasada została zaproponowana w odrębnej uwadze w odniesieniu do opisów wpływu uwzględnianych w drugim etapie ewaluacji. Uwzględnianie w mianowniku wyłącznie opisów rzeczywiście przedstawionych i ocenionych prowadziłoby do bezpodstawnego podwyższenia wyniku podmiotu, który przedstawił mniejszą liczbę opisów niż wynikająca z obowiązujących limitów. Brakujący opis otrzymywałby wprawdzie 0 pkt, ale nie obniżałby średniej, ponieważ nie zostałby uwzględniony w mianowniku. Mianownik powinien zatem odpowiadać łącznej liczbie opisów wpływu, które podmiot powinien przedstawić w obu etapach, ustalonej na podstawie limitów określonych w § 27 ust. 2 pkt 5 oraz § 28 ust. 11. Takie rozwiązanie zapewnia rzeczywiste uwzględnienie ocen wynoszących 0 pkt za brakujące opisy wpływu. Proponowane brzmienie jest ponadto zgodne ze sposobem ustalania oceny wpływu zaproponowanym w odrębnej uwadze do § 20 ust. 14. Zamiast określenia „wynosi iloraz” zastosowano bezpośrednie wskazanie działania prowadzącego do ustalenia oceny. Dodano również wymóg ustalenia wyniku z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku, którego brakuje w projektowanym § 29 ust. 2.
95		§ 29 ust. 3	„3. Do określenia kategorii naukowej proponowanej dla ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie naukowej, w ramach której podmiot ten prowadzi badania naukowe lub prace rozwojowe na rzecz obronności i bezpieczeństwa państwa, stosuje się § 23–25.”. Odesłanie do § 23–25 odnosi się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i układu przepisów.	Projektowany przepis mówi o kategorii naukowej „proponowanej dla działalności naukowej”. Kategoria naukowa nie jest jednak przyznawana działalności naukowej, lecz ewaluowanemu podmiotowi w danej dyscyplinie. Zgodnie z projektowanym art. 269 ust. 1 ustawy minister przyznaje podmiotowi kategorię naukową w danej dyscyplinie. Taką samą konstrukcję przyjęto w § 24 ust. 1 projektu, który reguluje określanie kategorii naukowej proponowanej dla ewaluowanego podmiotu. § 29 ust. 3 powinien posługiwać się tą samą konstrukcją. Proponowana zmiana nie modyfikuje zakresu stosowania szczególnego trybu ewaluacji ani odesłania do § 23–25, lecz usuwa niezgodność terminologiczną i jednoznacznie wskazuje podmiot, któremu ma zostać zaproponowana kategoria naukowa.

96		§ 30	Proponuje się zamianę kolejności § 30 i § 31, w taki sposób, aby obecny § 31 został oznaczony jako § 30, a obecny § 30 – jako § 31. Przenoszonemu § 30, oznaczonemu po zmianie jako § 31, proponuje się nadać następujące brzmienie: „§ 31. 1. Na podstawie wyników przeprowadzonej ewaluacji jakości Komisja podejmuje uchwałę w sprawie kategorii naukowych proponowanych dla ewaluowanych podmiotów w poszczególnych dyscyplinach naukowych albo artystycznych objętych tą ewaluacją w terminie do dnia 15 czerwca roku, w którym jest przeprowadzana ewaluacja jakości. 2. Na podstawie wyników oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia Komisja podejmuje uchwałę w sprawie proponowanej oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia dla ewaluowanych podmiotów w terminie do dnia 15 czerwca roku, w którym jest przeprowadzana ocena działalności naukowej.”. Oznaczenia § 30 i § 31 użyte w powyższej propozycji wynikają z proponowanej w niniejszej uwadze zamiany kolejności tych przepisów: obecny § 31 projektu ma zostać oznaczony jako § 30, a obecny § 30 – jako § 31. W ostatecznej wersji rozporządzenia oznaczenia tych przepisów oraz wszystkie odesłania do nich powinny zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	§ 30 projektu określa termin i przedmiot uchwał podejmowanych przez Komisję na podstawie wyników ewaluacji jakości oraz oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia. Został jednak zamieszczony przed § 31, który dopiero określa kryteria i sposób przeprowadzania oceny potencjału. Obecna kolejność przepisów zaburza logiczny układ regulacji: rezultat oceny potencjału i uchwała podejmowana na podstawie tego rezultatu zostały uregulowane przed przepisami określającymi sposób przeprowadzenia samej oceny. Przepisy dotyczące uchwał Komisji powinny zostać umieszczone po zakończeniu regulacji obu postępowań, których wyniki stanowią podstawę tych uchwał. Zamiana kolejności § 30 i § 31 pozwoli zachować następujący porządek: najpierw przepisy dotyczące ewaluacji jakości, następnie przepisy określające sposób przeprowadzania oceny potencjału, a na końcu przepis dotyczący uchwał Komisji podejmowanych na podstawie wyników obu rodzajów oceny. Zmiana nie ingeruje w zakres kompetencji Komisji ani w terminy podejmowania uchwał. Korekty wymaga również brzmienie ust. 1. Projekt mówi o kategoriach naukowych „proponowanych dla działalności naukowej ewaluowanych podmiotów”. Kategoria naukowa nie jest jednak proponowana ani przyznawana działalności naukowej, lecz ewaluowanemu podmiotowi w danej dyscyplinie. Proponowane brzmienie jest zgodne z projektowanym art. 269 ust. 1 ustawy oraz z konstrukcją przyjętą w § 24 ust. 1 projektu. Dodanie wyrazów „objętych tą ewaluacją” uwzględni ponadto możliwość nieprzystąpienia przez podmiot do ewaluacji jakości w wybranej dyscyplinie. W ust. 2 usunięto zbędny przecinek przed wyrazami „w terminie do dnia 15 czerwca”.
97		§ 31	W § 31 proponuje się zastąpić określenia „ewaluowany podmiot” i „oceniany podmiot”, użyte w różnych przypadkach i liczbach, określeniem „podmiot objęty oceną”, użytym w odpowiednim przypadku i liczbie.	Projektowane przepisy dotyczą kryteriów oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia, a nie ewaluacji jakości działalności naukowej. Posługiwanie się w nich określeniem „ewaluowany podmiot” jest zatem nieadekwatne. Zgodnie z terminologią zaproponowaną w odrębnej uwadze do § 2 pkt 2 określenie „ewaluowany podmiot” należy zachować w przepisach dotyczących wyłącznie ewaluacji jakości działalności naukowej. W przepisach dotyczących oceny potencjału właściwe jest natomiast określenie „podmiot objęty oceną”. Zastosowanie krótszego określenia

				pozwała uniknąć powtarzania wyrazu „potencjał” w przepisach, w których przedmiot oceny jednoznacznie wynika z kontekstu.
98		§ 31 ust. 1	„1. Ocenę potencjału przeprowadza się według kryteriów, o których mowa w ust. 2, jako ocenę ekspercką na podstawie informacji wprowadzonych przez podmiot objęty oceną do Systemu POL-on.”. Odesłanie do ust. 2 odnosi się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia powinno ono zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	Projektowany przepis wymaga uporządkowania terminologicznego i legislacyjnego. Ocena potencjału stanowi odrębny od ewaluacji jakości element oceny działalności naukowej. Posługiwanie się w przepisie dotyczącym tej oceny określeniem „ewaluowany podmiot” jest zatem nieadekwatne. Zgodnie z terminologią zaproponowaną w odrębnej uwadze do § 2 pkt 2 należy użyć określenia „podmiot objęty oceną”, właściwego w przepisach dotyczących oceny potencjału. Nie jest również zasadne ponowne posługiwanie się opisowym określeniem „system teleinformatyczny, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy”. W § 2 pkt 8 projektu zdefiniowano skrót „System POL-on”, którym należy następnie konsekwentnie posługiwać się w dalszych przepisach rozporządzenia. Odesłanie do art. 265 ust. 15 ustawy nie obejmuje ponadto wszystkich przypadków przeprowadzania oceny potencjału. Potencjał federacji w zakresie nauki i kształcenia podlega ocenie na podstawie art. 173 ust. 1b–1d ustawy. Ponieważ pojęcie „oceny potencjału” zostało zdefiniowane w § 2 projektu, wskazywanie w tym miejscu wyłącznie art. 265 ust. 15 jest zbędne, a zarazem może mylnie sugerować, że przepis nie ma zastosowania do federacji. Zastąpienie odesłania do kryteriów określonych w art. 267 ust. 1 pkt 2 ustawy odesłaniem do ust. 2 porządkuje konstrukcję paragrafu. Ustęp 2 bezpośrednio wymienia kryteria stosowane przy ocenie potencjału, dlatego powtarzanie w ust. 1 ich ustawowej podstawy nie jest potrzebne.
99		§ 31 ust. 2 pkt 3	Jeżeli możliwa jest jeszcze odpowiednia zmiana projektowanego art. 267 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy, proponuje się równoległe nadanie § 31 ust. 2 pkt 3 następującego brzmienia: „3) upowszechnianie wyników badań naukowych i prac rozwojowych oraz popularyzacja nauki, w tym przez różne formy kształcenia.”.	Należy rozważyć równoległe uzupełnienie projektowanego art. 267 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy oraz kryterium określonego w § 31 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia o popularyzację nauki. Upowszechnianie wyników badań naukowych i prac rozwojowych oraz popularyzacja nauki są powiązanymi, lecz nietożsamymi rodzajami działalności. Sam projekt uwzględnił to rozróżnienie w § 31 ust. 5 pkt 1, który wymienia działania służące „upowszechnianiu i popularyzacji nauki”. Ponieważ brzmienie § 31 ust. 2 pkt 3 odpowiada projektowanemu art. 267 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy, uzupełnienie rozporządzenia o popularyzację nauki powinno nastąpić równoległe z odpowiednią zmianą tego przepisu ustawy. Jeżeli zmiana procedowanego projektu ustawy jest jeszcze możliwa, proponuje się rozważyć objęcie kryterium zarówno

				upowszechniania wyników badań naukowych i prac rozwojowych, jak i popularyzacji nauki, a następnie odpowiednie dostosowanie § 31 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia.
100		§ 31 ust. 3	„3. W ramach oceny potencjału w zakresie kryterium, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, ocenia się: 1) strategię rozwoju działalności naukowej podmiotu; 2) działania i zasoby podmiotu służące rozwojowi działalności naukowej, w tym jego potencjał kadrowy, organizacyjny, infrastrukturalny i finansowy oraz mechanizmy i działania służące doskonaleniu jakości działalności naukowej, w szczególności działania związane z uzyskiwaniem międzynarodowych akredytacji i certyfikatów oraz inne działania projakościowe służące prowadzeniu badań naukowych na najwyższym poziomie.”. Odesłanie do ust. 2 pkt 1 odnosi się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia powinno ono zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	Projektowany przepis nie rozróżnia przedmiotu oceny potencjału od formy przedstawienia informacji stanowiących podstawę tej oceny. Ustęp 3 stanowi, że „opis potencjału” obejmuje działania i zasoby podmiotu, a następnie wymienia opis strategii, opis poszczególnych rodzajów potencjału oraz mechanizmy doskonalenia jakości. Konstrukcja ta łączy w jednym wyliczeniu elementy podlegające ocenie z opisami służącymi ich przedstawieniu. Z systematyki § 31 wynika, że ust. 3–5 powinny określać przedmiot oceny w ramach poszczególnych kryteriów wymienionych w ust. 2. Dopiero ust. 6 określa liczbę opisów sporządzanych przez podmiot, a ust. 7 – sposób ich przekazania wraz z dowodami. Nie ma zatem podstaw, aby już w ust. 3 utożsamiać zakres kryterium z opisem przedstawianym przez podmiot. Proponowane brzmienie wskazuje bezpośrednio elementy podlegające ocenie w ramach pierwszego kryterium: strategię rozwoju działalności naukowej oraz działania i zasoby służące jej rozwojowi. Pozwala to następnie w ust. 6 odrębnie określić liczbę opisów, za pomocą których podmiot przedstawia informacje dotyczące tych elementów. Korekty wymaga również zaliczenie międzynarodowych akredytacji i certyfikacji bezpośrednio do mechanizmów doskonalenia jakości. Akredytacja albo certyfikat może stanowić rezultat działań projakościowych lub potwierdzenie spełniania odpowiednich standardów, nie jest natomiast sama w sobie mechanizmem doskonalenia jakości. Z tego względu należy mówić o działaniach związanych z uzyskiwaniem międzynarodowych akredytacji i certyfikatów. Proponowane brzmienie usuwa ponadto błędny zapis „;.” występujący na końcu projektowanego przepisu.
101		§ 31 ust. 4	„4. W ramach oceny potencjału w zakresie kryterium, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, ocenia się działania podmiotu objętego oceną służące tworzeniu przyjaznego i zrównoważonego środowiska pracy naukowej, w tym działania: 1) wspierające rozwój zawodowy i naukowy pracowników podmiotu, w szczególności przez stosowanie mechanizmów	Projektowany przepis nie rozróżnia przedmiotu oceny potencjału od formy przedstawienia informacji stanowiących podstawę tej oceny. Z systematyki § 31 wynika, że ust. 3–5 powinny określać elementy podlegające ocenie w ramach poszczególnych kryteriów wymienionych w ust. 2. Dopiero ust. 6 określa liczbę opisów sporządzanych przez podmiot, a ust. 7 – sposób ich przekazania wraz z dowodami. Z tego względu ust. 4 powinien wskazywać, jakie działania podlegają ocenie, zamiast określać zawartość „opisu potencjału”.

			motywujących ich do uzyskiwania stopni i tytułu naukowego oraz podnoszenia kompetencji zawodowych; 2) służące tworzeniu mechanizmów zachęcających do nawiązywania współpracy zagranicznej, mobilności naukowej i umiędzynarodowienia działalności naukowej podmiotu; 3) służące zapewnianiu równych szans naukowcom bez względu na wiek i płeć oraz wspieraniu ich na różnych etapach kariery naukowej, w tym działania polegające na opracowaniu i realizacji planów przeciwdziałania dyskryminacji ze względu na wiek lub płeć w procesach rekrutacji i awansu oraz przy ubieganiu się o finansowanie projektów naukowych, planów zwiększania atrakcyjności warunków pracy zgodnie z Europejską Kartą Naukowca, programów mentoringowych oraz standardów dostępności i wsparcia osób z niepełnosprawnościami; 4) projakościowe, służące promowaniu i przestrzeganiu zasad etyki w działalności naukowej i publikacyjnej oraz przeciwdziałaniu niewłaściwym praktykom publikacyjnym, w tym działania antymobbingowe.”. Odesłanie do ust. 2 pkt 2 odnosi się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia powinno ono zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	Projektowany przepis jest ponadto wadliwy pod względem składniowym. Zdanie wprowadzające zapowiada wyliczenie „działań wspierających”, podczas gdy pkt 1 mówi o działaniach „związanych ze wsparciem”, co prowadzi do tautologicznej konstrukcji „działania wspierające związane ze wsparciem”. Kolejne punkty rozpoczynają się od wyrażen o odmiennej budowie gramatycznej i nie tworzą równoległego wyliczenia. Korekty wymagają również poszczególne sformułowania. Przedmiotem oceny powinny być mechanizmy stosowane przez podmiot w celu wspierania rozwoju zawodowego i naukowego pracowników, w tym motywowania ich do uzyskiwania stopni i tytułu naukowego oraz podnoszenia kompetencji zawodowych. Określenie „motywowanie” trafniej niż „mobilizacja” oddaje wspierający i zachęcający charakter działań podmiotu. Niezręczne określenie „aspekty stwarzania równych szans” należy zastąpić bezpośrednim wskazaniem działań służących zapewnianiu równych szans. Niepoprawne jest również sformułowanie „dostęp do aplikowania o projekty naukowe”; chodzi o przeciwdziałanie dyskryminacji przy ubieganiu się o finansowanie projektów naukowych. Wyraz „antymobbingowych” należy zapisać jako „antymobbingowych”. Proponowane brzmienie określa bezpośrednio działania podlegające ocenie, nadaje elementom wyliczenia równoległą konstrukcję i usuwa wskazane błędy językowe, bez zmiany merytorycznego zakresu kryterium.
102		§ 31 ust. 5	„5. W ramach oceny potencjału w zakresie kryterium, o którym mowa w ust. 2 pkt 3, ocenia się: 1) działania podmiotu objętego oceną służące upowszechnianiu wyników badań	Projektowany przepis nie rozróżnia przedmiotu oceny potencjału od formy przedstawienia informacji stanowiących podstawę tej oceny. Z systematyki § 31 wynika, że ust. 3–5 powinny określać elementy podlegające ocenie w ramach poszczególnych kryteriów wymienionych w ust. 2. Dopiero ust. 6 określa liczbę opisów sporządzanych przez podmiot, a ust. 7 – sposób ich przekazania wraz z dowodami. Z tego względu ust. 5

			naukowych i prac rozwojowych oraz popularyzacji nauki; 2) działania podmiotu objętego oceną służące wykorzystywaniu osiągnięć naukowych w działalności dydaktycznej i innych formach kształcenia.”. Odesłanie do ust. 2 pkt 3 odnosi się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia powinno ono zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	powinien wskazywać działania podlegające ocenie, zamiast określać zawartość „opisu potencjału”. Korekty wymaga również sformułowanie „działania realizujące transfer osiągnięć naukowych do działalności dydaktycznej oraz związanej z kształceniem”. Działania nie „realizują transferu”, lecz mogą służyć wykorzystaniu osiągnięć naukowych w działalności dydaktycznej i innych formach kształcenia. Projekt nie wyjaśnia ponadto, jaki rodzaj działalności „związanej z kształceniem” miałby zostać przeciwstawiony działalności dydaktycznej. Proponowane brzmienie wskazuje bezpośrednio dwa rodzaje działań podlegających ocenie: działania służące upowszechnianiu wyników badań naukowych i prac rozwojowych oraz popularyzacji nauki, a także działania służące wykorzystywaniu osiągnięć naukowych w działalności dydaktycznej i innych formach kształcenia. Projektowany § 31 ust. 5 pkt 1 obejmuje popularyzację nauki, mimo że nie została ona wprost wymieniona w odpowiadającym mu kryterium określonym w projektowanym art. 267 ust. 1 pkt 2 lit. c ustawy i powtórzonym w § 31 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia. Jeżeli popularyzacja nauki ma stanowić samodzielny element tego kryterium, należy rozważyć równoległe uzupełnienie projektowanego przepisu ustawy oraz § 31 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia.
103		§ 31 ust. 6	„6. Podmiot objęty oceną sporządza: 1) jeden opis działań i zasobów podmiotu służących rozwojowi działalności naukowej oraz jeden opis strategii rozwoju tej działalności, odnoszące się do elementów podlegających ocenie, o których mowa w ust. 3; 2) po jednym opisie działań, o których mowa w każdym z pkt 1–4 ust. 4; 3) cztery opisy działań, o których mowa w ust. 5, w tym co najmniej jeden opis działania, o którym mowa w ust. 5 pkt 1, i co najmniej jeden opis działania, o którym mowa w ust. 5 pkt 2.”. Odesłania do ust. 3–5 odnoszą się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację	Projektowany pkt 1 nie jest spójny z ust. 3. Ustęp 3 mówi o strategii rozwoju działalności naukowej, natomiast ust. 6 pkt 1 posługuje się szerszym i niejednoznacznym określeniem „strategia podmiotu”. Należy zachować w obu przepisach tę samą nazwę elementu podlegającego ocenie oraz odpowiadającego mu opisu. Nieprecyzyjne jest również określenie „opis potencjału działalności naukowej”. „Ocena potencjału w zakresie nauki i kształcenia” jest nazwą całej oceny obejmującej trzy kryteria, natomiast ust. 6 określa poszczególne opisy sporządzane przez podmiot jako materiał stanowiący podstawę tej oceny. Posługiwanie się określeniem „opis potencjału” zarówno jako nazwą jednego z dokumentów, jak i jako ogólnym określeniem opisów przedstawianych w ramach całej oceny może prowadzić do niejasności. W odniesieniu do pierwszego kryterium należy zatem wskazać bezpośrednio, że podmiot sporządza opis działań i zasobów służących rozwojowi działalności naukowej oraz odrębny opis strategii rozwoju tej działalności. Nieprecyzyjny jest także pkt 2. Sformułowanie „po jednym opisie dla każdego z działań, o których mowa w ust. 4” może być rozumiane jako obowiązek sporządzenia odrębnego opisu każdego pojedynczego działania podjętego przez podmiot. Intencją przepisu jest

			odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	natomiast najprawdopodobniej sporządzenie po jednym opisie działań wymienionych w każdym z pkt 1–4 ust. 4. Proponowane brzmienie jednoznacznie określa liczbę wymaganych opisów. W pkt 3 występuje niespójność między przedmiotem obowiązku a dalszą częścią przepisu. Podmiot ma sporządzić cztery opisy działań, dlatego wymaganie dotyczące uwzględnienia obu rodzajów działań powinno odnosić się do co najmniej jednego opisu działania wymienionego w ust. 5 pkt 1 i co najmniej jednego opisu działania wymienionego w ust. 5 pkt 2, a nie do „co najmniej po jednym działaniu”. Proponowana zmiana usuwa ponadto błędy interpunkcyjne w wyliczeniu.
104		§ 31 ust. 7	„7. Podmiot objęty oceną zamieszcza w Systemie POL-on opisy, o których mowa w ust. 6, wraz z dowodami potwierdzającymi informacje zawarte w tych opisach, w terminie do dnia 15 stycznia roku, w którym jest przeprowadzana ocena działalności naukowej. Jeżeli zamieszczono więcej opisów określonego rodzaju niż liczba takich opisów wymagana zgodnie z ust. 6, w ocenie uwzględnia się odpowiednią liczbę opisów tego rodzaju, w kolejności wskazanej przez podmiot objęty oceną w Systemie POL-on.”. Odesłanie do ust. 6 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany przepis stanowi, że podmiot zamieszcza w Systemie POL-on dowody „potwierdzające działania wskazane” w opisach. Tak określony zakres dowodów nie odpowiada jednak zakresowi informacji podlegających ocenie na podstawie ust. 3–5. W szczególności w ramach pierwszego kryterium ocenie podlegają również strategia rozwoju działalności naukowej oraz zasoby podmiotu. Dowody powinny zatem potwierdzać informacje zawarte w opisach, a nie wyłącznie wskazane w nich działania. Nieprecyzyjne jest również sformułowanie „w przypadku przedstawienia większej liczby opisów”. Przepis nie wskazuje, względem jakiej wartości liczba przedstawionych opisów miałyby być większa. Nie wystarczy przy tym odnieść przekroczenia do łącznej liczby opisów sporządzanych w ramach danego kryterium. W ramach drugiego kryterium ust. 6 wymaga po jednym opisie działań wymienionych w każdym z pkt 1–4 ust. 4. Podmiot mógłby przedstawić kilka opisów dotyczących jednego rodzaju działań, a zarazem nie przedstawić opisu dotyczącego innego rodzaju, nie przekraczając łącznej liczby czterech opisów. Reguła wyboru opisów powinna być zatem stosowana odrębnie do każdego rodzaju opisu wymaganego zgodnie z ust. 6. Korekty wymagają ponadto sformułowania „w ocenie są uwzględniane opisy zgodnie z ich kolejnością wskazaną przez oceniany podmiot”. Proponowane brzmienie bezpośrednio wskazuje, że opisy uwzględnia się w kolejności wskazanej przez podmiot. W § 2 pkt 8 projektu zdefiniowano skrót „System POL-on”. Należy posługiwać się nim konsekwentnie w całym przepisie, zamiast zamiennie używać pełnego odesłania do systemu teleinformatycznego, określenia „system POL-on” zapisanego małą literą oraz skrótu „System POL-on”.
105		§ 31 ust. 8	„8. Każdy dowód, o którym mowa w ust. 7, zamieszcza się:	Projektowany przepis nie rozróżnia w sposób dostatecznie przejrzysty dwóch sposobów zamieszczania dowodów: przez zapisanie pliku w Systemie POL-on oraz przez wskazanie

			1) jako oddzielny plik zapisany w jednym z następujących formatów danych: .pdf, .mp3, .mp4, .mpeg4 albo .avi, albo 2) przez wskazanie linku do publicznie dostępnej strony internetowej lub publicznie dostępnego pliku. Wielkość pliku, o którym mowa w pkt 1, nie może przekraczać 500 megabajtów. Do każdego opisu, o którym mowa w ust. 6, można zamieścić nie więcej niż 10 dowodów.”. Odesłania do ust. 6 i 7 odnoszą się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	linku do zasobu dostępnego poza tym systemem. Ujęcie tych sposobów w odrębnych punktach pozwala jednoznacznie określić wymagania odnoszące się do każdego z nich. Doprecyzowania wymaga również zakres zastosowania ograniczenia wielkości pliku. Z projektowanego brzmienia nie wynika jednoznacznie, czy limit 500 megabajtów dotyczy wyłącznie pliku zamieszczanego bezpośrednio w Systemie POL-on, czy również pliku udostępnionego za pomocą linku. Proponowane brzmienie odnosi ten limit do pliku zamieszczanego w systemie. Sformułowanie „linku do strony internetowej lub pliku dostępnych w otwartym dostępie” jest niepoprawne gramatycznie, ponieważ przymiotnik w liczbie mnogiej odnosi się do dwóch rzeczowników występujących w liczbie pojedynczej i mających różne rodzaje gramatyczne. Określenie „w otwartym dostępie” może ponadto sugerować otwarty dostęp w znaczeniu przyjętym dla publikacji naukowych. W tym miejscu chodzi natomiast o możliwość publicznego dostępu do strony internetowej albo pliku, bez konieczności posiadania dodatkowych uprawnień. W ostatnim zdaniu projekt posługuje się określeniem „opis potencjału”, chociaż ust. 6 przewiduje sporządzanie opisów różnego rodzaju, w tym opisu strategii rozwoju działalności naukowej oraz opisów działań. Odesłanie do każdego opisu, o którym mowa w ust. 6, jednoznacznie wskazuje zakres ograniczenia liczby dowodów.
106		§ 31 ust. 9	„9. Przy ocenie potencjału w zakresie nauki i kształcenia uwzględnia się działania, o których mowa w ust. 3 pkt 2 oraz ust. 4 i 5, prowadzone w okresie objętym oceną działalności naukowej.”. Odesłania do ust. 3 pkt 2 oraz ust. 4 i 5 odnoszą się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany przepis nie wskazuje, do których działań opisanych w § 31 odnosi się ustanowiona w nim cezura czasowa. W proponowanym w odrębnych uwagach brzmieniu ust. 3–5 działania podmiotu podlegają ocenie w ramach wszystkich trzech kryteriów oceny potencjału. Są to działania służące rozwojowi i doskonaleniu jakości działalności naukowej, działania służące tworzeniu przyjaznego i zrównoważonego środowiska pracy naukowej, a także działania dotyczące upowszechniania wyników badań naukowych i prac rozwojowych, popularyzacji nauki oraz wykorzystywania osiągnięć naukowych w działalności dydaktycznej i innych formach kształcenia. Odesłanie do ust. 3 pkt 2 oraz ust. 4 i 5 jednoznacznie wskazuje, że ograniczenie czasowe obejmuje wszystkie rodzaje działań podlegających ocenie. Cezury tej nie należy natomiast odnosić do daty przyjęcia strategii rozwoju działalności naukowej ani do daty powstania zasobów podmiotu. Strategia może zostać przyjęta przed rozpoczęciem okresu objętego oceną i nadal obowiązywać w tym okresie. Podobnie zasoby kadrowe, organizacyjne, infrastrukturalne lub finansowe mogą zostać utworzone albo pozyskane wcześniej, a mimo to stanowić element potencjału podmiotu w okresie podlegającym ocenie.

				Sformułowanie „działania prowadzone w okresie objętym oceną działalności naukowej” pozwala jednocześnie uwzględnić działania rozpoczęte przed początkiem tego okresu, jeżeli były w nim kontynuowane. Proponowana zmiana nie rozszerza zatem cezury czasowej na strategię ani zasoby, lecz jedynie precyzuje katalog działań, do których cezura ta ma zastosowanie. Jeżeli natomiast zamiarem projektodawcy jest objęcie cezurą czasową nie tylko działań podmiotu, lecz wszystkich elementów podlegających ocenie w ramach kryteriów określonych w ust. 2, powinno to zostać jednoznacznie wyrażone w przepisie i odrębnie uzasadnione. Rozciągnięcie tego ograniczenia na strategię rozwoju działalności naukowej oraz zasoby podmiotu byłoby trudne do uzasadnienia merytorycznego. Strategia może zostać przyjęta przed rozpoczęciem okresu objętego oceną i nadal obowiązywać oraz wyznaczać kierunki rozwoju działalności naukowej w tym okresie. Również zasoby kadrowe, organizacyjne, infrastrukturalne i finansowe mogą powstać albo zostać pozyskane wcześniej, a mimo to pozostawać do dyspozycji podmiotu i stanowić istotny element jego aktualnego potencjału.
107		§ 31 ust. 10	W zdaniu pierwszym wyrazy „Opisy potencjału” proponuje się zastąpić wyrazami „Opisy, o których mowa w ust. 6”. Odesłanie do ust. 6 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany § 31 ust. 6 przewiduje sporządzanie nie tylko opisu potencjału działalności naukowej, lecz także opisu strategii rozwoju tej działalności oraz opisów działań podlegających ocenie w ramach pozostałych kryteriów. Określenie „opisy potencjału” użyte w ust. 10 może zatem sugerować, że ocenie ekspertów podlega wyłącznie część dokumentów wymienionych w ust. 6. Odesłanie do wszystkich opisów, o których mowa w ust. 6, jednoznacznie wskazuje, że eksperci oceniają każdy rodzaj opisu sporządzanego przez podmiot.
108		§ 31 ust. 11	„11. Przy ocenie każdego opisu, o którym mowa w ust. 6, eksperci uwzględniają: 1) adekwatność treści opisu do kryterium, którego dotyczy; 2) spójność i kompletność opisu; 3) jakość, wiarygodność i weryfikowalność dowodów; 4) w przypadku opisu strategii rozwoju działalności naukowej – realność jej realizacji, a w przypadku pozostałych opisów – skalę, trwałość i efektywność opisanych działań i mechanizmów oraz sposób i	Projektowany przepis nie uwzględnia zróżnicowania opisów sporządzanych na podstawie ust. 6. Punkty 4 i 5 odnoszą się wyłącznie do „opisanych działań”, podczas gdy ocenie mają podlegać również strategia rozwoju działalności naukowej, zasoby podmiotu oraz mechanizmy doskonalenia jakości. Skala, trwałość i efektywność działań nie stanowią odpowiednich przesłanek oceny strategii rozwoju działalności naukowej. W odniesieniu do strategii właściwe jest uwzględnienie realności jej realizacji. W przypadku pozostałych opisów ocena powinna uwzględniać charakter przedstawionego elementu. W odniesieniu do działań i mechanizmów można oceniać ich skalę, trwałość i efektywność, natomiast w odniesieniu do zasobów – sposób oraz efektywność ich wykorzystania.

			efektywność wykorzystania opisanych zasobów; 5) znaczenie elementów przedstawionych w opisie dla rozwoju działalności naukowej lub kształcenia.”. Odesłanie do ust. 6 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Również znaczenie przedstawionych informacji dla rozwoju działalności naukowej lub kształcenia nie powinno zostać ograniczone do opisanych działań. Strategia, zasoby i mechanizmy doskonalenia jakości mogą mieć równie istotne znaczenie dla potencjału podmiotu. Dodanie odesłania do ust. 6 jednoznacznie wskazuje, że zasady określone w ust. 11 stosuje się do wszystkich rodzajów opisów sporządzanych przez podmiot. Proponowane brzmienie usuwa ponadto błędny średnik występujący na końcu wyliczenia.
109		§ 31 ust. 12	„12. Każdy z ekspertów przyznaje za każdy opis, o którym mowa w ust. 6, 0, 1 albo 2 pkt w odniesieniu do każdego z aspektów, o których mowa w ust. 11 pkt 1–5.”. Odesłania do ust. 6 oraz ust. 11 pkt 1–5 odnoszą się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany przepis błędnie odsyła do „każdego kryterium, o którym mowa w ust. 11”. Kryteria oceny potencjału zostały określone w ust. 2, natomiast ust. 11 wymienia pięć aspektów uwzględnianych przez ekspertów przy ocenie poszczególnych opisów. Przepis nie wskazuje również jednoznacznie, czy punktacja od 0 do 2 pkt ma być przyznawana w ramach całego kryterium, za każdy opis, czy odrębnie za każdy z pięciu aspektów oceny każdego opisu. Sposób ustalania maksymalnej liczby punktów można odtworzyć dopiero przez zestawienie ust. 6, 11 i 13. Zgodnie z ust. 6 w ramach pierwszego kryterium podmiot sporządza dwa opisy, natomiast w ramach drugiego i trzeciego kryterium – po cztery opisy. Jeżeli każdy opis jest oceniany w pięciu aspektach, a za każdy aspekt można przyznać maksymalnie 2 pkt, jeden opis może uzyskać maksymalnie 10 pkt. Pozwala to uzyskać maksymalnie 20 pkt w pierwszym kryterium oraz po 40 pkt w drugim i trzecim kryterium, zgodnie z limitami określonymi w ust. 13. Tak istotny element sposobu obliczania wyniku nie powinien być rekonstruowany pośrednio z kilku przepisów. Proponowane brzmienie jednoznacznie wskazuje, że każdy ekspert ocenia każdy opis odrębnie w ramach każdego z pięciu aspektów wymienionych w ust. 11 i w odniesieniu do każdego z nich przyznaje 0, 1 albo 2 pkt. Projektowany zwrot „od 0 do 2 punktów” nie rozstrzyga ponadto, czy ekspert może przyznawać wyłącznie punkty całkowite, czy również wartości ułamkowe. Proponowane brzmienie opiera się na założeniu, że zamiarem projektodawcy było ustanowienie trzystopniowej skali ocen: 0, 1 albo 2 pkt. Jeżeli natomiast projektodawca zamierza dopuścić przyznawanie punktów ułamkowych, powinien wskazać to wprost oraz określić dokładność, z jaką punkty są przyznawane w ramach poszczególnych aspektów. Bez takiego doprecyzowania możliwe byłoby stosowanie niejednorodnych skal i przyznawanie punktów ułamkowych z dowolną liczbą miejsc po przecinku.

110		§ 31 ust. 13	„13. łączna liczba punktów przyznanych przez każdego z ekspertów za wszystkie opisy dotyczące danego kryterium wynosi: 1) w przypadku kryterium, o którym mowa w ust. 2 pkt 1 – od 0 do 20 pkt; 2) w przypadku kryterium, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 – od 0 do 40 pkt; 3) w przypadku kryterium, o którym mowa w ust. 2 pkt 3 – od 0 do 40 pkt.”. Odesłania do ust. 2 pkt 1–3 odnoszą się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia powinny one zostać dostosowane do ostatecznie przyjętej numeracji.	Projektowany przepis nie wskazuje jednoznacznie, do jakiego etapu ustalania wyniku odnoszą się określone w nim przedziały punktowe. Nie wiadomo, czy oznaczają one łączną liczbę punktów przyznanych przez jednego eksperta, sumę punktów przyznanych przez obu ekspertów, czy ocenę punktową ustaloną po obliczeniu średniej ich wyników. Z zestawienia ust. 6, 11–12 i 14 wynika, że każdy ekspert powinien najpierw odrębnie ocenić wszystkie opisy dotyczące danego kryterium. Jeden opis może uzyskać maksymalnie 10 pkt: po 2 pkt w ramach każdego z pięciu aspektów wymienionych w ust. 11. Ponieważ w ramach pierwszego kryterium sporządza się dwa opisy, każdy ekspert może przyznać za nie łącznie od 0 do 20 pkt. W ramach drugiego i trzeciego kryterium sporządza się po cztery opisy, co pozwala każdemu ekspertowi przyznać za każde z tych kryteriów łącznie od 0 do 40 pkt. Dopiero wyniki punktowe przyznane w ramach danego kryterium przez obu ekspertów stanowią podstawę obliczenia średniej arytmetycznej, o której mowa w ust. 14. Proponowane brzmienie jednoznacznie oddziela indywidualny wynik każdego eksperta od ostatecznej oceny punktowej ustalonej dla danego kryterium.
111		§ 31 ust. 14	„14. Ocenę punktową w ramach każdego kryterium ustala się jako średnią arytmetyczną łącznej liczby punktów przyznanej za wszystkie opisy dotyczące tego kryterium przez każdego z ekspertów zgodnie z ust. 13, z dokładnością do dwóch miejsc po przecinku.”. Odesłanie do ust. 13 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany przepis stanowi, że ocena punktowa jest „średnią arytmetyczną liczby punktów przyznanych przez ekspertów”. Sformułowanie to jest nieprecyzyjne. Nie wskazuje, czy średnią oblicza się ze wszystkich ocen częściowych przyznanych poszczególnym opisom i aspektom ich oceny, czy z dwóch łącznych wyników ustalonych w ramach danego kryterium przez każdego z ekspertów. Z proponowanego w odrębnej uwadze brzmienia ust. 13 wynika, że każdy ekspert ustala odrębnie łączną liczbę punktów za wszystkie opisy dotyczące danego kryterium. Dopiero z dwóch tak ustalonych wyników należy obliczyć średnią arytmetyczną stanowiącą ocenę punktową w ramach tego kryterium. Proponowane brzmienie opiera się na założeniu, że ocenę punktową w ramach danego kryterium ustala się jako średnią arytmetyczną dwóch łącznych wyników: łącznej liczby punktów przyznanej przez pierwszego eksperta oraz łącznej liczby punktów przyznanej przez drugiego eksperta. Jeżeli zamiarem projektodawcy jest obliczanie średniej na innym etapie agregowania ocen, w szczególności odrębnie dla poszczególnych opisów albo aspektów ich oceny, sposób ten powinien zostać jednoznacznie określony w przepisie. Regulacja powinna wówczas wskazywać kolejność sumowania i uśredniania ocen częściowych oraz sposób

				uzyskania końcowej oceny punktowej w ramach kryterium, z zachowaniem przedziałów punktowych określonych w ust. 13.
112		§ 31 ust. 15	„15. Za każdy opis wymagany zgodnie z ust. 6, który nie został zamieszczony w Systemie POL-on, oraz za każdy zamieszczony opis, do którego nie zamieszczono żadnego dowodu, każdy z ekspertów przyznaje 0 pkt w odniesieniu do każdego z aspektów, o których mowa w ust. 11 pkt 1–5.”. Odesłania do ust. 6 oraz ust. 11 pkt 1–5 odnoszą się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany przepis posługuje się niejednoznacznym określeniem „brak opisu potencjału dla danego kryterium”. Zgodnie z ust. 6 w ramach każdego kryterium podmiot sporządza więcej niż jeden opis: dwa opisy w ramach pierwszego kryterium oraz po cztery opisy w ramach drugiego i trzeciego kryterium. Nie wiadomo zatem, czy „brak opisu” oznacza nieprzedstawienie żadnego opisu dotyczącego danego kryterium, czy brak choćby jednego z kilku opisów wymaganych w ramach tego kryterium. Niejasny jest również skutek braku dowodów. Projekt stanowi, że w takim przypadku „za to kryterium przyznaje się 0 pkt”, nie wskazuje jednak, czy chodzi o brak dowodów dotyczących wszystkich opisów w ramach kryterium, czy brak dowodów dotyczących jednego z nich. Literalne brzmienie może prowadzić do wniosku, że brak dowodów dotyczących jednego opisu powoduje przyznanie 0 pkt za całe kryterium, także wtedy, gdy pozostałe wymagane opisy zostały przedstawione wraz z odpowiednimi dowodami. Taki skutek byłby nieproporcjonalny i niespójny z modelem punktacji wynikającym z ust. 11–14, zgodnie z którym każdy opis jest oceniany odrębnie w pięciu aspektach, a punkty przyznane za poszczególne opisy składają się na łączny wynik w ramach kryterium. Brak jednego opisu albo dowodów dotyczących tego opisu powinien skutkować przyznaniem 0 pkt za ten opis, nie zaś automatycznym wyzerowaniem punktów za wszystkie pozostałe opisy dotyczące tego samego kryterium. Proponowane brzmienie jednoznacznie określa skutek nieprzedstawienia każdego z wymaganych opisów oraz całkowitego braku dowodów dotyczących danego opisu. W obu przypadkach każdy ekspert przyznaje za ten opis 0 pkt w odniesieniu do każdego z pięciu aspektów jego oceny. Pozostałe opisy przedstawione w ramach tego samego kryterium podlegają ocenie na zasadach ogólnych. Jeżeli natomiast zamiarem projektodawcy jest przyznawanie 0 pkt za całe kryterium w przypadku braku choćby jednego wymaganego opisu albo dowodów dotyczących jednego opisu, powinno to zostać jednoznacznie wyrażone w przepisie i odrębnie uzasadnione. Takie rozwiązanie prowadziłoby do nieuwzględnienia prawidłowo przedstawionych i udokumentowanych opisów oraz mogłoby powodować utratę nawet 40 pkt z powodu braku jednego elementu materiału przedstawianego w ramach danego kryterium.
113		§ 31 ust. 16	„16. Wynik punktowy oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia stanowi sumę ocen punktowych	Projektowany przepis posługuje się określeniem „końcowa liczba punktów w ocenie potencjału”, podczas gdy ust. 14 mówi o ocenach punktowych ustalanych w ramach

			ustalonych zgodnie z ust. 14 w ramach kryteriów, o których mowa w ust. 2.”. Odesłanie do ust. 14 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. Odesłanie do ust. 2 odnosi się do numeracji zastosowanej w projekcie przekazanym do prekonsultacji. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	poszczególnych kryteriów. Dla zachowania spójności terminologicznej końcowy rezultat sumowania tych ocen należy określić jako „wynik punktowy oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia”. Korekty wymaga również stwierdzenie, że oceny punktowe w ramach kryteriów są „przyznawane”. Z mechanizmu określonego w ust. 12–14 wynika, że każdy ekspert przyznaje punkty za poszczególne opisy w ramach pięciu aspektów ich oceny. Następnie ustala się łączny wynik każdego eksperta w ramach danego kryterium, a ocenę punktową w ramach tego kryterium oblicza się jako średnią arytmetyczną obu wyników. Ocena punktowa nie jest zatem bezpośrednio przyznawana przez eksperta, lecz ustalana w wyniku określonych działań matematycznych. Proponowane brzmienie jednoznacznie wskazuje, że wynik punktowy całej oceny potencjału stanowi sumę trzech ocen punktowych ustalonych zgodnie z ust. 14 w ramach kryteriów określonych w ust. 2.
114		§ 31 ust. 17	„17. Wynik punktowy oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia, o którym mowa w ust. 16, odpowiada: 1) wyróżniającej ocenie potencjału w zakresie nauki i kształcenia – jeżeli wynosi co najmniej 80 pkt; 2) pozytywnej ocenie potencjału w zakresie nauki i kształcenia – jeżeli wynosi co najmniej 40 pkt i mniej niż 80 pkt; 3) negatywnej ocenie potencjału w zakresie nauki i kształcenia – jeżeli wynosi mniej niż 40 pkt.”. Odesłanie do ust. 16 odnosi się do tego przepisu w brzmieniu proponowanym w odrębnej uwadze. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłania należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	Projektowany przepis stanowi, że ewaluowany podmiot „otrzymuje” wyróżniającą, pozytywną albo negatywną ocenę potencjału w zależności od uzyskanej liczby punktów. Takie sformułowanie sugeruje, że już samo obliczenie liczby punktów skutkuje formalnym uzyskaniem przez podmiot określonej oceny. Tymczasem zgodnie z § 30 ust. 2 projektu Komisja podejmuje następnie uchwałę w sprawie proponowanej oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia dla podmiotów objętych oceną. Ustęp 17 powinien zatem określać jedynie zależność między wynikiem punktowym a odpowiadającym mu poziomem oceny, nie zaś przesądzać, że na tym etapie podmiot już otrzymał określoną ocenę. Proponowane brzmienie wiąże poszczególne przedziały punktowe z wyróżniającą, pozytywną albo negatywną oceną potencjału, zachowując kompetencję Komisji do podjęcia uchwały w sprawie oceny proponowanej dla podmiotu. Zmiana usuwa również określenie „ewaluowany podmiot”, które jest nieadekwatne w przepisie dotyczącym oceny potencjału, a nie ewaluacji jakości działalności naukowej.
115		§ 31 ust. 18 oraz proponowany § 31 ust. 18a	„18. Ekspert wiodący sporządza, na podstawie punktów przyznanych przez obu ekspertów, uzasadnienie wyniku oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia. Uzasadnienie zawiera analizę każdego z kryteriów, o których mowa w ust. 2, w tym	Projektowany przepis nie wskazuje, w jaki sposób ekspert wiodący powinien uwzględnić przy sporządzaniu uzasadnienia punkty przyznane przez obu ekspertów. Z ust. 10 i 12–14 wynika, że każdy z ekspertów odrębnie ocenia poszczególne opisy, natomiast wynik w ramach każdego kryterium jest ustalany na podstawie punktacji przyznanej przez nich

		odniesienie się do istotnych różnic w punktacji przyznanej przez poszczególnych ekspertów. Uzasadnienie ma objętość nie mniejszą niż 1800 znaków ze spacjami. „18a. Opisy, o których mowa w ust. 6, oraz uzasadnienie wyniku oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia udostępnia się publicznie w Systemie POL-on, z uwzględnieniem przepisów o ochronie informacji prawnie chronionych.”. Odesłania do ust. 2 i 6 odnoszą się do tych przepisów w brzmieniu proponowanym w odrębnych uwagach. W ostatecznej wersji rozporządzenia zakres i numerację odesłań należy dostosować do ostatecznie przyjętego brzmienia i numeracji przepisów.	obu. Uzasadnienie powinno zatem przedstawiać podstawy wyniku całej oceny, a nie wyłącznie stanowisko eksperta wiodącego. Szczególnego uwzględnienia wymagają istotne różnice w punktacji przyznanej przez poszczególnych ekspertów. Sama średnia arytmetyczna nie pozwala ustalić, czy eksperci ocenili przedstawiony materiał podobnie, czy też ich oceny istotnie się różniły. Ekspert wiodący powinien zatem odnieść się w uzasadnieniu do takich różnic, zwłaszcza jeżeli mogły one wpłynąć na przyporządkowanie wyniku punktowego do wyróżniającej, pozytywnej albo negatywnej oceny potencjału. Projektowany przepis zawiera ponadto błąd składniowy. Sformułowanie „uzasadnienie zawiera analizę każdego z kryteriów [...] oraz nie mniej niż 1800 znaków ze spacjami” przedstawia analizę kryteriów i liczbę znaków jako równorzędne elementy treści uzasadnienia. Należy odrębnie określić wymaganą treść uzasadnienia oraz jego minimalną objętość. Bardziej precyzyjne jest również określenie „uzasadnienie wyniku oceny potencjału” zamiast „uzasadnienie oceny potencjału”. Ekspert wiodący uzasadnia bowiem wynik ustalony na podstawie punktów przyznanych przez obu ekspertów, natomiast proponowana ocena potencjału dla podmiotu jest następnie przedmiotem uchwały Komisji. Sformułowanie „uzasadnienie ma charakter jawny” nie określa sposobu realizacji jawności. Nie przesądza w szczególności, czy uzasadnienie powinno zostać udostępnione publicznie z urzędu, czy jedynie udostępniane na wniosek, ani nie wskazuje miejsca jego publikacji. Sama deklaracja jawności nie jest równoznaczna z ustanowieniem obowiązku aktywnego udostępnienia informacji. Uzasadnienie wyniku oceny nie powinno być udostępniane w oderwaniu od opisów stanowiących podstawę tej oceny. Bez dostępu do nich nie można ustalić, jakie informacje dotyczące strategii, zasobów, mechanizmów i działań podmiotu zostały poddane ocenie ani zweryfikować, czy wnioski przedstawione w uzasadnieniu odpowiadają treści ocenianego materiału. Z tego względu publicznie powinny być udostępniane łącznie opisy przedstawione przez podmiot oraz uzasadnienie wyniku oceny potencjału. Udostępnienie tych materiałów w Systemie POL-on zapewni ich prezentację w jednym miejscu oraz pozwoli powiązać uzasadnienie z materiałem stanowiącym podstawę oceny. Obowiązek publicznego udostępnienia opisów i uzasadnienia powinien być realizowany z uwzględnieniem przepisów o ochronie informacji prawnie chronionych. Konieczność
--	--	--	---

				ochrony takich informacji nie uzasadnia jednak rezygnacji z publicznego udostępnienia pozostałej części opisów i uzasadnienia.
116		§ 32 ust. 1	„§ 32. 1. W pierwszej ocenie działalności naukowej limity osiągnięć naukowych i artystycznych ustala się z uwzględnieniem liczby N we wszystkich latach objętych ewaluacją jakości działalności naukowej.”.	Sformułowanie „w przypadku pierwszej oceny działalności naukowej” niepotrzebnie nadaje przepisowi konstrukcję warunkową. Przepis nie określa skutków wystąpienia szczególnego przypadku, lecz bezpośrednio ustanawia sposób ustalania limitów w pierwszej ocenie działalności naukowej. Właściwe jest zatem prostsze sformułowanie „w pierwszej ocenie działalności naukowej”. Doprecyzowania wymaga natomiast końcowa część przepisu. Liczba N oraz limity osiągnięć naukowych i artystycznych dotyczą ewaluacji jakości działalności naukowej, a nie oceny potencjału. Z tego względu określenie „lata objęte ewaluacją” należy zastąpić pełnym określeniem „lata objęte ewaluacją jakości działalności naukowej”.
117		§ 32 ust. 2	„2. W pierwszej ocenie działalności naukowej informacje dotyczące osiągnięć naukowych i artystycznych oraz dane stanowiące podstawę oceny potencjału w zakresie nauki i kształcenia uwzględnia się za okres od 2026 r. do 2030 r., jeżeli zostały wprowadzone do Systemu POL-on w terminach określonych odpowiednio w niniejszym rozporządzeniu albo w przepisach wydanych na podstawie art. 353 ustawy.”.	Sformułowanie „w przypadku pierwszej oceny działalności naukowej” niepotrzebnie nadaje przepisowi konstrukcję warunkową. Przepis nie określa skutków wystąpienia szczególnego przypadku, lecz bezpośrednio ustanawia zakres informacji i danych uwzględnianych w pierwszej ocenie działalności naukowej. Właściwe jest zatem prostsze sformułowanie „w pierwszej ocenie działalności naukowej”. W § 2 pkt 8 projektu zdefiniowano skrót „System POL-on”. W dalszych przepisach należy konsekwentnie posługiwać się tym skrótem zamiast ponownie przytaczać odesłanie do systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 342 ust. 1 ustawy. Nieprecyzyjne jest ponadto sformułowanie „w terminach określonych w rozporządzeniu”. Nie wiadomo, czy chodzi wyłącznie o projektowane rozporządzenie w sprawie oceny działalności naukowej, czy również o przepisy rozporządzenia wydanego na podstawie art. 353 ustawy, określające tryb i terminy wprowadzania danych do Systemu POL-on. Terminy właściwe dla informacji i danych uwzględnianych w ocenie nie są określone wyłącznie w projektowanym rozporządzeniu. Projekt przewiduje termin zamieszczania opisów i dowodów dotyczących oceny potencjału, natomiast terminy wprowadzania do Systemu POL-on innych danych, w tym danych dotyczących osiągnięć naukowych i artystycznych, wynikają z przepisów wydanych na podstawie art. 353 ustawy. Proponowane brzmienie jednoznacznie obejmuje terminy określone w obu właściwych aktach prawnych i wskazuje, że do poszczególnych informacji i danych stosuje się odpowiednio termin właściwy dla danego ich rodzaju.

118		Załącznik nr 2, pkt 1	„1. Ustala się metodę porównań parami wykorzystującą ważoną relację przewyższania, zgodnie z którą podstawę do określenia kategorii naukowej proponowanej dla ewaluowanego podmiotu w danej dyscyplinie naukowej albo artystycznej stanowią: 1) oceny w zakresie podstawowych kryteriów; 2) wartości referencyjne w zakresie podstawowych kryteriów ustalone przez ministra dla kategorii naukowych A, B+ i B.”.	Kategoria naukowa nie jest proponowana „dla działalności naukowej” podmiotu, lecz dla ewaluowanego podmiotu w określonej dyscyplinie naukowej albo artystycznej. Projektowane sformułowanie błędnie wskazuje przedmiot proponowanej kategorii i jest niespójne z przepisami rozporządzenia regulującymi proponowanie oraz przyznawanie kategorii naukowych. Projekt powtarza w tym zakresie nieprawidłowe sformułowanie występujące w obowiązującym rozporządzeniu. Przy przygotowywaniu nowego aktu prawnego zasadne jest usunięcie tej utrwalonej niespójności terminologicznej, a nie jej przenoszenie do nowej regulacji.
119		Załącznik nr 2, pkt 2 pkt 2 lit. a	„a) jest nie mniejsza niż próg pełnego przewyższania G, to wynik punktowy ich porównania Pi dla wyższej z tych wartości wynosi +1 punkt, a wynik punktowy ich porównania Pi dla niższej z tych wartości wynosi –1 punkt,”.	Część opisowa algorytmu jest niespójna z tabelą nr 1 w odniesieniu do przypadku, w którym różnica między oceną przyznaną ewaluowanemu podmiotowi a wartością referencyjną jest dokładnie równa progowi pełnego przewyższania G. Zgodnie z pkt 2 pkt 2 lit. a pełny wynik +1 albo –1 przysługuje, jeżeli różnica „przekracza” próg G. Litera b odnosi się natomiast wyłącznie do przypadku, w którym różnica jest mniejsza od tego progu. Żaden z tych przepisów nie obejmuje zatem przypadku, w którym różnica jest równa progowi G. Tymczasem zgodnie z tabelą nr 1, w której przewidziano warunek $\Delta O \geq G$, w takim przypadku należy przyznać wynik +1 albo –1. Projekt powtarza w tym zakresie niespójność występującą w obowiązującym rozporządzeniu. Należy ją usunąć przez dostosowanie części opisowej algorytmu do tabeli nr 1 i jednoznaczne wskazanie, że pełny wynik +1 albo –1 przyznaje się również wtedy, gdy różnica między porównywanymi wartościami jest równa progowi pełnego przewyższania.
120		Załącznik nr 2, tabela nr 2	Proponuje się pozostawienie wag podstawowych kryteriów ewaluacji w wysokości wynikającej z rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 30 lipca 2025 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie ewaluacji jakości działalności naukowej.	Projekt istotnie zmienia znaczenie poszczególnych kryteriów ewaluacji, nie przedstawiając merytorycznego uzasadnienia ani analizy skutków tej zmiany. W przypadku dyscyplin należących do dziedziny nauk humanistycznych, nauk o rodzinie, nauk społecznych i nauk teologicznych waga poziomu naukowego działalności zostaje obniżona z 70 do 65, a waga wpływu działalności naukowej – podwyższona z 20 do 25. W przypadku dyscyplin należących do dziedziny nauk medycznych i nauk o zdrowiu, nauk ścisłych i przyrodniczych oraz nauk weterynaryjnych waga poziomu naukowego działalności zostaje obniżona aż z 60 do 50, natomiast waga efektów finansowych wzrasta z 20 do 25, a waga wpływu działalności naukowej – z 20 do 25.

				W przypadku dyscyplin należących do dziedziny nauk inżynieryjnych i technicznych oraz nauk rolniczych waga poziomu naukowego działalności zostaje obniżona z 50 do 45, a waga wpływu działalności naukowej zostaje podwyższona z 15 do 20. Zmiany te systemowo zmniejszają znaczenie poziomu naukowego prowadzonej działalności, a zwiększają znaczenie kryterium wpływu, zaś w jednej grupie dyscyplin również efektów finansowych. Najdalej idąca zmiana dotyczy nauk medycznych i nauk o zdrowiu, nauk ścisłych i przyrodniczych oraz nauk weterynaryjnych, dla których udział kryterium poziomu naukowego zostaje zmniejszony o jedną szóstą. Nie przedstawiono podstaw pozwalających uznać, że dotychczasowy rozkład wag – potwierdzony rozporządzeniem zmieniającym z 2025 r. – był wadliwy ani że specyfika wskazanych grup dyscyplin uzasadnia proponowane przesunięcia. Tak istotna zmiana modelu ewaluacji powinna być poprzedzona analizą jej wpływu na wyniki podmiotów w poszczególnych dyscyplinach oraz uzasadniona celami polityki naukowej. W braku takiego uzasadnienia należy pozostawić dotychczasowe wagi.
121		Załącznik nr 2, pkt 3 – objaśnienia symboli pod wzorem	„P1(X,R), P2(X,R) i P3(X,R) – oznaczają wyniki punktowe porównania oceny działalności naukowej ewaluowanego podmiotu w ramach danej dyscypliny naukowej albo artystycznej (X) z wartościami referencyjnymi (R) w zakresie poszczególnych podstawowych kryteriów, zgodnie z pkt 2; W1, W2 i W3 – oznaczają wagi przypisane poszczególnym podstawowym kryteriom, zgodnie z tabelą nr 2.”.	Symbol „÷” jest symbolem dzielenia i nie powinien być używany do oznaczenia zakresu od P1 do P3 ani od W1 do W3. Poszczególne symbole należy wymienić wprost. Ponadto załącznik jest podzielony na punkty, a nie ustępy. Odesłanie „zgodnie z ust. 2” należy zatem zastąpić odesłaniem „zgodnie z pkt 2”.